

Cô gái văn chương

và
Gã khờ
bị trói buộc

Nomura Mizuki

3

Mục lục

Tập 3: Cô Gái Văn Chương Và Gã Khờ Bị Trói Buộc

Chương Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương Cuối

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Tập 3: Cô Gái Văn Chương Và Gã Khờ Bị Trói Buộc

"Trời ơi! Quyển sách này bị thiếu trang rồi!", một ngày nọ, Tooko phát hiện có vài trang trong quyển sách mà cô mượn từ thư viện đã bị ai đó cắt mất. Và tất nhiên, một người sở hữu tình yêu sâu đậm với những câu chuyện đến mức muốn ăn-tươi-nuốt-sống chúng như "Cô gái văn chương" sẽ không thể nào để yên cho chuyện này.

Konoha và Akutagawa bị cuốn vào cơn giận dữ của Tooko, vì một lý do nào đó, hai người phải tham gia diễn kịch tại lễ hội trường...

Xua tan bóng tối trong trái tim của người bạn cùng lớp, phát điên vì bị dồn vào chân tường, liệu "Cô gái văn chương" có thể giải thoát cho linh hồn đang bị quá khứ trói buộc không!? Mời các bạn đón đọc tập thứ ba trong loạt truyện được yêu thích này!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Lá thư này là lời cảnh cáo dành cho cậu.

Xin cậu, nhanh chạy trốn đi.

Mỗi lần cậu dùng bàn tay phủ đầy độc được ngọt ngào kia lay động trái tim tôi, tâm trí tôi lại xao động, lại phát điên. Tôi đã không thể kìm nén được xung động muốn phá hủy mọi thứ trong bản thân mình nữa rồi.

Khát vọng được hủy hoại cậu khiến cơ thể tôi run rẩy. Bất kể ngày đêm, cứ nhắm mắt là trong đầu tôi lại chỉ còn hình bóng của cậu.

Tôi khao khát được xắt nhỏ ánh mắt tràn ngập thù hận, khuôn mặt trắng muốt lạnh lùng và cái cổ họng thon dài cao ngạo kia, tôi muốn cắt rời đôi tai, cái mũi, tôi muốn móc ra đôi mắt kia. Con tim tôi đang gào thét, nó muốn khắc vào lồng ngực mềm mại của cậu vô số thập tự giá, để máu nóng phun ra nhuộm đỏ toàn thân cậu.

Cậu nhanh chạy trốn đi.

Nếu không, tôi... sẽ hủy hoại cậu.

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là kẻ ngốc đang yêu

"Nàng quá thuần khiết, quá xinh đẹp..."

Từng có một nhà biên kịch mới vào nghề ca tụng người yêu của mình theo cách ngây ngô như vậy. Thế nhưng, không hề kém cạnh anh chàng biên kịch kia, hồi còn học cấp hai, tôi cũng từng đưa chân sa vào bể tình.

Sáng sớm tinh dậy, điều đầu tiên tôi nghĩ tới là khuôn mặt của Miu, nghĩ tới cặp mắt hạnh đào nâu sậm, đôi môi căng mọng và mái tóc mềm mượt cột lại thành chiếc đuôi ngựa buông thõng sau đầu.

Miu lúc nào cũng nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch, như đang trêu tức, như đang chọc ghẹo.

"Chào buổi sáng, Konoha."

"Chào buổi sáng, Miu."

Sáng nào tôi cũng chào Miu trong tưởng tượng như vậy. Mỗi khi Miu híp mắt cười với tôi, trái tim tôi lại đập rộn ràng vì hạnh phúc và tôi sẽ lại vội vàng lao tới bồn rửa mặt, không thể chờ nổi dù chỉ một giây một phút để được nhanh đến trường gặp Miu bằng xương bằng thịt.

Không biết hôm nay Miu sẽ cười với mình như thế nào nhỉ? Không biết Miu sẽ nói chuyện với mình bằng giọng như thế nào nhỉ? Không biết câu chuyện mà Miu đang viết tiến triển tới đâu rồi nhỉ? Ôi, mình muốn được gặp Miu, muốn nhanh được gặp Miu. Mình muốn được nghe giọng nói của Miu. Mình muốn được nhìn thấy nụ cười của Miu.

Không thể chịu nổi việc phải đến lớp mới được gặp Miu, tôi luôn đứng dưới gốc cây tiêu huyền trên đường tới trường đợi Miu tới. Và rồi, khi Miu cuối cùng cũng xuất hiện trong ánh mai rực rỡ cùng chiếc đuôi ngựa đung đưa theo gió, tôi lại giả vờ như mình chỉ vừa mới đi ngang qua, cất tiếng gọi và chạy tới bên cạnh Miu:

- Chào buổi sáng, Miu!

Trong giờ học, trong đầu tôi cũng chỉ có Miu. Khi chỗ ngồi của Miu bị đổi ra sau lưng tôi, tôi đã không thể đếm được một ngày mình ngoảnh đầu lại bao nhiêu lần. Nhìn mái tóc rũ xuống ngang trán của Miu, nhìn hàng lông mi cong vút của Miu, lồng ngực tôi lại không thể kìm nén mà đập rộn ràng. Khi lớp lại đổi chỗ và Miu ngồi vào vị trí chệch lên phía trên một chút, tôi lại tiếp tục ngăm nhìn không biết chán cái cổ thon dài và khuôn mặt trái xoan của Miu.

Bình thường Miu luôn mở ra chiếc cặp tài liệu màu xanh da trời trong suốt và dẹt nên các câu chuyện trên từng trang giấy.

Những ngôn từ mỹ miều dưới ngòi bút của Miu nhảy múa, tỏa sáng lấp lánh, như đang vẽ ra một thế giới trong mơ.

Và khi những ngôn từ đó được kể từ đôi môi của Miu, chúng lại càng tỏa sáng rực rỡ hơn, càng xinh đẹp hơn bội phần, càng làm cho tôi trở nên mê muội.

"... Nè, Konoha, đây là ưu đãi đặc biệt đó. Chỉ có Konoha mới được xem thôi."

Mỗi lời nói Miu dành cho tôi, tôi đều có cảm giác chúng ngọt ngào như những viên kẹo đường.

Vào lúc đó tôi là một thằng ngốc đang yêu chính hiệu, chân bước lằng lằng, trên mặt lúc nào cũng cười ngu ngơ. Một kẻ mơ mộng hết thuốc chữa.

Tôi cứ đương nhiên mà cho rằng tình cảm của Miu cũng giống như của tôi, khi đó, tôi chưa từng một lần nghi ngờ việc định mệnh của hai chúng tôi đã được gắn kết chặt chẽ với nhau.

Tôi đã từng tin rằng cho dù lên cấp ba, cho dù vào đại học, cho dù đã ra trường, Miu sẽ vẫn luôn ở bên cạnh tôi và viết nên những câu chuyện, sẽ vừa

cười tinh nghịch, vừa gọi tên tôi. Không chỉ thế, tôi còn tin tưởng một ngày nào đó Miu sẽ trở thành một tác giả nổi tiếng và tài năng của Miu sẽ được mọi người biết tới..

Tuy nhiên, vào mùa xuân năm tôi lên lớp 9, khi tôi dùng bút danh Inoue Miu và ra mắt công chúng dưới lớp mặt nạ nữ nhà văn thiên tài 14 tuổi, tôi đã mất đi Miu.

Và rồi, bây giờ, khi tôi là một học sinh lớp 11...

Tôi chỉ là một nam sinh cấp ba bình thường, mỗi ngày tới trường theo thông lệ, tan học lại tới phòng câu lạc bộ Văn học - nơi có một bà chị lớp trên không quá bình thường - để viết ra những bài văn "điểm tâm" cho chị ấy.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Konoha biết không, Ngôi mộ cúc đại có vị như mơ mới hái trên cây ấy.

Chị Tooko vừa lật một cuốn trong bộ sách Toàn tập văn học mượn từ thư viện, vừa lẩm bẩm một cách hạnh phúc.

- Cứ như chị đang đi bên bờ những thửa ruộng lấp lánh ráng chiều, đầu ngón tay nhẹ nhàng mân mê một quả mơ nhuộm đỏ màu nắng, đặt nó vào trong miệng rồi chậm rãi cắn xuống. Lớp vỏ mỏng vỡ ra, vị chua thanh mát dịu dàng kèm vị ngọt hạnh phúc hòa vào đầu lưỡi, vị đắng thoáng qua khiến ngực chị thắt lại! Ôiii, những kí ức về mối tình đầu ngọt ngào mà ảo tưởng của thời niên thiếu!

Tác giả của Ngôi mộ cúc đại - Itou Sachio - là học trò của Masaoka Shiki. Năm 1906, tác phẩm này được đăng trên tạp chí Đỗ quyên và đã nhận được đánh giá rất cao từ Natsume Souseki. Quả nhiên danh tác lúc nào cũng ngon cả! Giống như cây mơ mỗi năm lại cho ra một vụ quả, cho dù ăn bao nhiêu lần thì lần nào cũng có một vị tươi ngon mới lạ!

Trên chiếc bàn gỗ sồi cũ kĩ, tôi trải ra 50 tờ giấy bản thảo và ngồi viết một câu chuyện tam đề làm bữa điểm tâm cho chị Tooko.

Gần đây, không hiểu sao bà chị này bỗng nhiên có hứng thú với dòng tiểu thuyết tình yêu cổ điển của Nhật Bản, thế là mấy ngày này chị ấy toàn lôi thể loại đó ra đọc, vừa đọc vừa huyền thuyên với tôi kho tri thức của chị ấy. Hôm

qua thì là Người vũ nữ của Ougai, hôm kia thì là Vũ công xứ Izu của Yasunari, hôm trước nữa thì là Một mùa thơ đại của Higuchi Ichiyou.

- Cuốn đó là của công đấy. Chị làm ơn đừng có ăn nó nhé.

Tôi vừa dùng bút chì bấm viết không ngừng nghỉ, vừa bình tĩnh nhắc nhở. Nghe thấy thế, chị Tooko phồng mang trợn má trả lời:

- Thiệt tình, chị biết rồi mà~

Dạo trước, cái người đang mặt sưng mày sía này đã lỡ-ăn-mất một cuốn sách mượn từ thư viện, thế là vì quá xấu hổ không dám đi xin lỗi một mình, chị ta đã lôi tôi đi cùng.

- Ôiii, nhưng nhìn nó sao mà ngon thế cơ chứ.

Chưa đầy ba giây, chị Tooko lại thở dài đánh thượt một cái với vẻ tiếc nuối như vậy. Tôi có cảm tưởng như mình đang chứng kiến một cô nhóc học mẫu giáo đang gặm nhấm ngón tay với vẻ thèm thuồng trước cửa kính một cửa tiệm bán bánh ngọt hoa quả.

- Em đã nói là không được ăn rồi đấy.

- Thì chị cũng đã nói là chị biết rồi mà. Ôiii~ Chỗ này là chỗ chua nhất và ngon nhất nè~

- Xin chị đấy, làm ơn đừng ăn thật nhé.

- Rồi rồ~i. Chị ngoan ngoan chờ Konoha làm xong điểm tâm là được chứ gì.

Chị Tooko trả lời đầy vẻ lười biếng vô tư lự, giống như một con mèo đang nằm phơi nắng giữa sân.

Phòng câu lạc bộ của chúng tôi là một căn phòng cực kì hẹp nằm trong một góc tại khu nhà phía Tây của trường học, khắp nơi trong phòng là từng núi từng núi sách cũ. Chị Tooko đang ngồi ôm chân trên chiếc ghế đặt bên cửa sổ, dùng những ngón tay mảnh khảnh lật từng trang sách, toàn thân chị ấy tắm trong ánh mặt trời mùa thu chiếu từ bên ngoài vào. Ẩn hiện dưới những mép váy đồng phục là cặp đầu gối trắng muốt, hai bím tóc đen dài của chị ấy buông thông từ vai đến hông và đung đưa như đuôi một chú mèo nhỏ.

Chị Tooko là một yêu quái chuyên ăn những câu chuyện.

Chị ấy sẽ dùng ngón tay xé từng trang sách hoặc trang giấy có chữ viết thành từng mảnh, sau đó bỏ vào miệng nhai măm măm rồi nuốt ngon lành.

Mặc dù vậy, nếu như chị Tooko phát hiện có ai đó phân loại chị ấy thành "yêu quái", chị ấy sẽ tỏ ra cực kì bất mãn và đứng chống nạnh tuyên bố: "Tôi không phải yêu quái. Tôi chỉ là một 'cô gái văn chương' mà thôi".

Nhưng mà, quả đúng là ngoại trừ cái việc yêu thích sách đến mức quái đản cùng sở thích ăn sạch những quyển sách ra, chị Tooko trông thế nào cũng rất giống một tiểu thư thuần khiết theo phong cách cổ điển.

Câu lạc bộ Văn học của trường cấp ba Seijou chỉ có mỗi hai thành viên là chị Tooko học lớp 12 và tôi học lớp 11.

Mùa thu đã qua được hơn một nửa rồi, các câu lạc bộ khác cũng bắt đầu tiến hành việc chuyển giao chức vụ để các học sinh năm cuối tốt nghiệp, rốt cuộc đến lúc nào thì chị Tooko mới chịu rút lui khỏi câu lạc bộ đây? Seijou dù sao cũng chỉ là một trường cấp ba thôi mà, chị Tooko cũng phải chuẩn bị thi vào Đại học chứ...? Tôi chẳng thấy chị ấy học hành gì cả, như vậy cũng được sao? Chị ấy không định lưu ban một năm để ở lại đây đấy chứ?

Trong lúc tôi đang trầm lo lắng, chị Tooko bắt chuyện với tôi:

- Tháng sau là lễ hội trường nhĩ? Lớp chị định mở gian hàng bán cơm cà ri, lớp của Konoha thì sao?

- Lớp bọn em bán cà phê manga. Nói chung là chỉ cần xếp mấy cái ghế, bỏ vài cái bàn, rồi chuẩn bị cà phê hòa tan cùng túi trà lọc, thêm vài quyển manga nữa là xong. Dù sao thì cũng chẳng ai thèm quan tâm tới mấy thứ như lễ hội trường hay đại hội thể thao nên cứ phiên phiên là được rồi.

(Manga: Truyện tranh Nhật Bản)

- Thiệt tình... chị nói nè Konoha, em thử nhìn xung quanh em xem có học sinh cấp ba nào mà lại ăn nói mất hứng như em không hả?

- Theo em thấy thì cái thể loại học sinh đã lên cấp ba rồi mà vẫn còn háo hức với lễ hội trường mới là "hàng hiếm" đấy ạ.

- Đáng ghét, em cứ suốt ngày trưng cái bản mặt chán đời đó ra đi, cẩn thận có ngày gỡ xuống không được đấy!

Sau khi phòng má lên nói như vậy xong, chị Tooko lại bắt đầu lật sách. Đột nhiên, chị ấy thét lên:

- Aa!!!

Tiếng thét của chị ấy làm tôi - người vừa hạ bút đánh một dấu chấm cuối cùng vào bài "điểm tâm" - giật cả mình và vội ngẩng đầu lên.

- Sao sao? Có chuyện gì rồi?

Đập vào mắt tôi là hình ảnh chị Tooko hai tay cầm sách, mắt mở to, cả người run bần bật.

- Q-Quyển sách này... nó bị thiếu trang... Câu nói nổi tiếng "Tami giống như một bông cúc đại" không thấy đâu nữa... Đoạn đối đáp đầy hồn nhiên ấy

đã hoàn toàn biến mất rồi. Đây rõ ràng là đoạn ngon nhất mà! A, ở đây lại còn có vết dao cắt nữa, thật quá đáng!

-Chị Tooko...

Tôi thờ dài, đặt tay lên trán.

- C-Cái gì? Phản ứng đó của em là sao hả Konoha? Chẳng lẽ em nghi ngờ chị đã ăn mất nó sao!?

- Em đã nhắc chị bao nhiêu lần là không được ăn đồ của công rồi, vậy mà... Ôi, mình thật là đáng thương quá đi...

- Không phải! Không phải chị mà! Rõ ràng chị ở bên cạnh Konoha suốt mà, chị vô tội!

- Chứ không phải chị đã lén ăn vụng lúc em đang viết điểm tâm cho chị sao?

- A! Quả nhiên là em đang nghi ngờ chị! Thật quá đáng! Chị không đời nào lại đi làm chuyện này cả! Nếu là một quyển sách được đặt ở tiệm sách hoặc thư viện thì cho dù lúc đó chị đói đến cỡ nào, chị cũng sẽ chỉ loay hoay tại chỗ, mắt nhìn đắm đắm vào gáy sách, miệng ứa nước miếng mà thôi. Cho dù lúc đó bụng chị đang sôi ùng ục, cho dù đó là một quyển sách ngon lành đến cỡ nào đi nữa thì chị cũng sẽ nhịn được!

Chị Tooko ưỡn bộ ngực lép ra và nói một cách quả quyết như vậy.

- Còn nữa, chỉ ăn phần ngon nhất và để thừa những phần còn lại là một việc làm sai trái! Nếu là chị thì chị sẽ ăn sạch từ đầu đến cuối không chừa lại gì. Đó mới là hành vi thể hiện sự kính trọng đối với công sức của tác giả.

Những lời này chẳng hiểu sao nghe rất có sức thuyết phục. Đúng là chị

Tooko lúc nào cũng ăn ngon lành cho đến hết, bất kể đó là quyển sách nào. Cho dù tôi có viết ra một câu chuyện tam đề không hợp khẩu vị của chị ấy đi nữa thì chị ấy cũng cố nuốt cho đến miếng cuối cùng, miếng vẫn liên tục phát ra những tiếng rên rỉ như "Cay quá!" hoặc "Đắng quá!".

Cũng có lý, tham ăn như bà chị này thì đúng là không có chuyện để thừa đồ ăn bao giờ.

Thấy tôi gật gù lăm bằm như vậy, môi chị Tooko bĩu lên thành hình vòng cung, rồi chị ấy nhìn tôi với ánh mắt tức giận.

- Ừ ừ... Chị không cảm thấy được sự lễ phép cần có đối với đàn chị trong lời nói của em...

Nói xong, chị ấy khép quyển sách lại và đứng bật dậy từ trên ghế xếp.

- Nói tóm lại thì cái việc chỉ ăn phần ngon nhất là không thể tha thứ được! Hành vi này giống như việc lén ăn mất trái bạch quả trong chén trứng hấp Chawanmushi của người khác! Giống như việc ăn vụng trái dâu tây trên chiếc bánh ngọt tráng miệng! Giống như việc chỉ nhặt tôm ra ăn trong một phần hải sản dứt lò! Đó là hành vi đáng khinh mà chỉ có ác ma mới làm được, là ăn cắp hạnh phúc mà người ta đã chờ đợi bấy lâu, là đẩy người ta xuống vực sâu tuyệt vọng! Những kẻ như vậy là kẻ thù không đội trời chung của tất cả các ẩm thực gia... à không, của tất cả độc giả! Của câu lạc bộ Văn học! Chúng ta phải bằng mọi giá tìm ra thủ phạm và mắng cho hằn một trận! Nào Konoha, nhanh đi điều tra thôi!

(Chawanmushi: Trứng hấp trong chén trà rất đặc trưng của Nhật Bản)

Chị Tooko làm một tràng nghe rất khảng khái hùng hồn như vậy.

Biết ngay kiểu gì mọi việc cũng thành ra thế này mà. Đừng đùa chứ, em chán cái việc lần nào cũng phải chơi trò thám tử với chị rồi! Thế nên...tôi giật

ra vài trang bản thảo của câu chuyện tam đề mà tôi vừa viết xong và đưa về phía chị Tooko.

- Em... viết xong điểm tâm rồi, chị bận điều tra thì để sau nhé?

Đôi chân sắp vọt ra khỏi cửa của chị Tooko khựng lại.

- Ở...

Chủ đề của ngày hôm nay là "Miyamoto Musashi", "Thảm sầu điện" và "Điệu nhảy trong lễ hội Vu Lan", trước khi tôi bắt đầu viết...

- Nhắc đến mùa thu thì người ta sẽ nghĩ tới hạt dẻ~ Thế nên em hãy viết cho chị một câu chuyện có vị như món bánh Mont Blanc với thật nhiều hạt dẻ nhé-

(Mont Blanc: Bánh ngọt trắng miệng với thành phần chính là hạt dẻ xay nhuyễn)

Chị ấy đã ngồi ôm thành ghế và nói với tôi đầy vẻ hạnh phúc như vậy, thế nhưng mà tôi cũng chẳng biết thứ mình vừa viết nó sẽ có cái vị gì...

Chị Tooko nhìn đắm đắm vào ba tờ giấy bản thảo đang bị tôi dùng đầu ngón tay ve vẩy trước mặt với vẻ thèm thuồng, trông chị ấy cứ như một con thỏ bị người ta lấy cà rốt dụ khị.

Cuối cùng, chị ấy ngồi trở lại ghế và duỗi hai tay ra, trên mặt nở một nụ cười tươi như hoa.

- Cảm ơn em, chị ăn luôn cho nóng.

Chị Tooko đã ăn hết câu chuyện tam đề có vị như món bánh "Mont Blanc" của tôi, vừa ăn vừa hét thảm.

- Khôôôông! Miyamoto Musashi thì nhảy với thảm sưởi ấm trong lễ hội Vu Lan- Ông ta bị tẩm thảm cuốn lấy và bị đốt thành tro- Đáng ghét- lớp bơ hạt dẻ nóng quá, ui da bỏng bỏng- Thay vì dùng hạt dẻ thì lại bỏ củ cải trắng vào, đã thế còn phủ thêm một lớp mayonnaise! Buồn nôn quá~~Oe... ọe...

Cuối cùng thì công cuộc điều tra đã bị hoãn lại vì chị Tooko bận ngồi xui lơ trên ghế, hai tay bưng lấy miệng, tôi vì thế mà cũng may mắn thoát nạn.

Ngày hôm sau, trời đẹp, không khí tràn ngập hương vị mùa thu.

Hôm qua chị Tooko trông như đã bị thương khá nặng không biết chị ấy có về nhà an toàn không nhỉ... Khi tôi đang nghĩ vẩn vơ như vậy và định bước vào lớp, tôi chạm mặt với Kotobuki - một bạn học cùng lớp của tôi.

- I-Inoue.

Có vẻ như Kotobuki đang định đi ra hành lang, nhưng khi vừa thấy tôi, cô nàng lùi lại một bước, khuôn mặt đanh lại.

Tôi miễn cưỡng nở một nụ cười xã giao và thử chào cô nàng theo cách thân thiện nhất có thể.

- Xin chào, Kotobuki!

Kết quả là tôi bị Kotobuki nhúu mày nhìn với ánh mắt hình viên đạn.

- Vẫn là cái bản mặt tùy tiện như mọi khi đó. Tại sao với ai cậu cũng cười đùa cợt nhả thế hả Inoue? Tránh ra cho tôi!

Nói xong, cô nàng nhanh chóng bỏ đi.

Dạo nghĩ hè, khi tôi nghe được Kotobuki bệnh vực cho tôi ở bệnh viện, tôi đã tưởng cô nàng cũng không ghét tôi như mình nghĩ. Ai mà ngờ kể từ khi vào học kì hai tới giờ, thái độ của cô nàng đối với tôi vẫn chẳng hề thay đổi.

Về cơ bản thì Kotobuki vốn thuộc loại hình mỹ nhân mặt lạnh như tiền, thế nhưng tôi cứ có cảm giác là ngôn từ và hành động của cô nàng khi đứng trước tôi khắc nghiệt hơn bình thường.

Chẳng lẽ hình ảnh Kotobuki ngồi trên giường bệnh hai mắt rưng rưng như thể sắp khóc mà tôi nhìn thấy lúc đó thực ra chỉ là ảo giác sao? Những lời cô nàng nói khi đó khiến tôi rất dễ tâm, thế nhưng tôi lại chẳng thể lấy dũng khí để mở miệng hỏi Kotobuki về chuyện này.

Khi tôi thở dài và đặt cặp sách lên bàn, một bạn học khác của tôi là Akutagawa đi tới.

- Chào ông, Inoue.

- À, chào ông, Akutagawa.

Có lẽ Akutagawa đã nghe thấy đoạn đối thoại lúc nãy giữa tôi và Kotobuki. Cậu ấy an ủi tôi:

- Đừng bận tâm về những gì Kotobuki nói.

Tôi cười một cách bất đắc dĩ.

- Cảm ơn. Nhưng mà không sao đâu, dù gì thì đây cũng chẳng phải lần đầu.

- Vậy sao?

- Ừ. Thực ra nếu Kotobuki đột nhiên trở nên thân thiện với tôi, có lẽ tôi sẽ bị hù ngã ngựa ra mất. À, ông so đáp án bài tập Toán với tôi không?

Chúng tôi ngồi xuống bàn, cầm lấy tập vở của nhau, thỉnh thoảng trao đổi vài câu. Vở của Akutagawa vẫn gọn gàng dễ đọc như mọi khi. Ngay cả nét chữ cũng thể hiện tính cách nghiêm túc trầm ổn của chủ nhân.

Lưng dài, vai rộng, khuôn mặt nam tính, lạnh lùng nhưng cũng rất thành thật, ôn hòa... Akutagawa sở hữu rất nhiều điều mà tôi ao ước có được. Mặc dù quan hệ giữa chúng tôi chưa thân thiết tới mức có thể gọi là bạn bè, nhưng khi ở bên cạnh cậu ấy, tôi cảm thấy rất thoải mái.

Đột nhiên, túi quần của Akutagawa rung lên.

- Xin lỗi.

Sau khi rút điện thoại ra và nhìn vào màn hình, hai hàng lông mày của cậu ấy nhíu lại.

Vẻ mặt của Akutagawa khi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại tỏa ra một bầu không khí cực kỳ u ám, khiến người ta không dám lại gần, tôi giật hết cả mình khi nhìn thấy vẻ mặt này.

Sau khi xin lỗi tôi một lần nữa bằng giọng khô cứng, cậu ấy đi ra hành lang.

Ai gọi điện thoại cho Akutagawa thế nhỉ? Người nhà? Bạn bè? Hay là người yêu?

Nhưng tôi chưa từng một lần nghe cậu ấy nói chuyện về phái nữ. Chứng kiến một người trầm ổn như Akutagawa đột nhiên lộ ra biểu cảm chán ghét như vậy khiến tôi cảm thấy rất bất ngờ, thì ra ngay cả cậu ấy cũng có lúc có vẻ mặt này...

Lúc này, tôi vẫn chưa biết được đây là sự khởi đầu của một chuyện phiền toái sắp đến.

Giờ nghỉ trưa, khi đang bước trên hành lang, tôi cảm nhận được có ai đó nhìn mình.

- Bạn là Inoue phải không?

Nghe thấy có người gọi tên tôi bằng một giọng nhỏ nhẹ, tôi quay lại. Đứng ở đó là một cô gái trông có vẻ hiền thực, mái tóc dài mềm mượt xõa ngang lưng.

Ồ, người này học cùng niên khóa với tôi. Mặc dù không biết tên nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn gặp bạn ấy. Vì cô bạn này khá xinh nên tôi vẫn còn ấn tượng, bạn ấy có chuyện gì mà lại bắt chuyện với tôi nhỉ?

Cô gái mở miệng nói, trông bạn ấy khá khấn trương.

- Mình xin lỗi vì đột nhiên gọi bạn lại. Ừm, mình là Sarashina lớp 11-C. Inoue là bạn của Kazushi đúng không?

- Ka-zu-shi?

"A, xin lỗi", hai gò má trắng muốt của Sarashina đỏ ửng lên. "Là Akutagawa Kazushi học cùng lớp với Inoue ấy. Kazushi và mình đang hẹn hò với nhau".

Cô gái này là bạn gái của Akutagawa!?

Tôi giật mình nhìn trừng trừng vào cô nàng Sarashina này. Sarashina cũng cố gắng giữ cho tầm mắt nhìn thẳng về phía tôi. Mái tóc mềm mượt, nét mặt dịu dàng thanh tú, nhìn kiểu gì đi nữa thì bạn ấy cũng là một cô gái xinh xắn thuộc loại hình học sinh gương mẫu không tồn tại chút khuyết điểm nào. Nếu Akutagawa mà đứng bên cạnh bạn ấy, tôi dám cá hai người bọn họ sẽ rất hợp nhau.

Dù vậy, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói Akutagawa có bạn gái. Mặc dù đúng là cậu chàng rất có duyên với phái nữ, thậm chí có hôm tôi còn nhìn thấy trong sách giáo khoa của cậu ấy kẹp một phong thư màu xanh lam, tuy

nhien, khi tôi hỏi: "Là thư tình hả?" thì Akutagawa lại tỏ ra bối rối và cố lảng sang chuyện khác...

Nhưng mà dù sao thì mức độ thân thiết giữa tôi và Akutagawa vẫn chưa tới mức có thể kể về người thân của nhau, thế nên tôi không biết cậu ấy có bạn gái là chuyện chẳng có gì lạ cả.

- Ồ, xin lỗi bạn. Tại mình không biết là Akutagawa đã có bạn gái.

Vừa nghe tôi nói thế, nét mặt của Sarashina liền trở nên u ám. Ặc, chẳng lẽ tôi vừa nói sai gì sao?

- Ra vậy, Kazushi không nói cho Inoue biết về chuyện của mình sao...

- Không không, thực ra thì mình và Akutagawa cũng không thân thiết tới mức đó...

Tôi vội vàng giải thích. Thế nhưng lời của tôi không lọt được vào tai của Sarashina.

- Đạo gần đây Kazushi rất lạ. Dường như cậu ấy đang cố lảng tránh mình... mình nghĩ có lẽ cậu ấy đã thích ai đó khác rồi.

Tôi hết cả hồn khi nhìn thấy cặp mắt đen láy của Sarashina bắt đầu rung rung. Làm ơn mà, đừng khóc, mình sợ con gái khóc lắm. Tôi thử nói gì đó để an ủi bạn ấy.

- Mình nghĩ chắc là bạn đang hiểu nhầm thôi? Akutagawa đâu giống loại người sẽ bắt cá hai tay, đúng không? Nếu bạn để ý tới chuyện này như vậy thì sao bạn không đi hỏi trực tiếp Akutagawa xem sao?

Vừa nghe tôi nói vậy, đôi mắt của Sarashina lại càng rung rung, bạn ấy nhìn thẳng vào tôi và nói:

- Inoue, bạn có thể hỏi Kazushi chuyện đó hộ mình không?

- Hả!

- Mình sợ lắm, mình không dám hỏi. Inoue là bạn của Kazushi, thế nên mình nghĩ có lẽ cậu ấy sẽ nói thật với bạn. Làm ơn đi mà, Inoue, chuyện này rất quan trọng với mình.

Tôi thật yếu đuối... Tại sao tôi lại nhận lời Sarashina chứ...

Tan trường, khi tôi còn đang loay hoay không biết nên làm thế nào để mở miệng hỏi...

- Tôi về nhé, Inoue.

Akutagawa đã đi ra khỏi lớp. Hồng hét! Tôi vội vàng đuổi theo sau cậu ấy.

Hết cách rồi. Việc gì mình không thích thì phải giải quyết nó thật nhanh mới được. Có lẽ tôi cứ thản nhiên hỏi như không có việc gì là ổn, không cần phải nghiêm túc cho lắm.

"Akutagawa, hiện tại ông có đang hẹn hò với ai không? À, có người quen nhờ tôi hỏi chuyện này ấ mà."

Thế nhưng khoảng cách giữa tôi và cậu ấy - người đang khoan thai bước đi ở phía trước - lại chẳng được thu hẹp lại chút nào cả. Akutagawa tham gia câu lạc bộ bắn cung, từ năm lớp 10 cậu ấy đã là thành viên chính thức của đội tuyển rồi. Đúng lúc tôi đang nghĩ "Chắc cậu ấy định đi tới sân tập", thì Akutagawa lại rẽ vào thư viện.

Cậu ấy cách bàn thủ thư càng lúc càng xa, sau khi đến một góc vắng người, nơi đặt những kệ sách ảm đạm, bên trên là các tác phẩm văn học Nhật

Bản xếp thành hàng, Akutagawa bắt đầu tìm. Cậu ấy rút một quyển sách ra khỏi kệ, lật qua vài trang rồi lại trả nó về chỗ cũ.

Trông cậu ấy có vẻ khá chăm chú, chẳng lẽ cậu ấy đang muốn tra cứu gì sao?

Không biết có phải do quá khẩn trương hay không, nhưng tôi có cảm giác xung quanh yên tĩnh đến lạ kì, yên tĩnh đến mức dường như ngay cả một tiếng nuốt nước bọt của tôi cũng sẽ vang vọng ra xung quanh. Tôi nín thở đứng đằng sau một kệ sách, khi tôi đang phân vân có nên cất tiếng gọi cậu ấy hay không thì Akutagawa rút ra từ trong chiếc cặp sách đang đeo trên vai một con dao rọc giấy.

Hả?

Đầu ngón tay của cậu ấy đẩy lưỡi dao ra. Ánh sáng lạnh lẽo từ mũi dao phản chiếu vào mắt tôi.

Cậu ấy định làm trò gì vậy?

Bầu không khí hiện tại rất kì lạ, lòng bàn tay của tôi bắt đầu rịn mồ hôi. Tôi nín thở, mắt nhìn không chớp, đúng lúc này, ánh mắt của Akutagawa đột nhiên trở nên dữ tợn, sau đó cậu ấy lấy mũi dao đặt vào trên đường nối giữa hai trang sách.

Chẳng lẽ...

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp.

Nhìn cậu ấy di chuyển con dao rọc giấy một cách thành thạo xuống phía dưới, tôi có cảm giác như chính làn da của mình vừa bị lưỡi dao cắt một nhát, cả người tôi run lên.

Trong đầu tôi hiện lên cảnh chị Tooko mặt bí xị giờ ra quyển Ngồi mộ cục đại ngày hôm qua.

Trang sách đáng lẽ nên tồn tại ở đó đã biến mất... vết dao cắt...

Akutagawa chính là thủ phạm đã cắt sách sao!?

Cảm thấy hoang mang, tôi vô thức vươn tay nắm lấy gờ của một cái kệ gần đó, ngón tay tôi chạm vào một quyển sách, khiến nó đung vào một quyển sách khác và phát ra một âm thanh nhỏ.

Akutagawa quay đầu lại, nhìn thấy tôi, cậu ấy mở to hai mắt, cả người sửng sờ.

Tôi nhìn cậu ấy với ánh mắt không tin nổi.

Akutagawa nhú mày với vẻ khố sở.

Đầu tôi nóng bừng, khả năng suy nghĩ của tôi dường như đã ngừng hoạt động.

- Akutagawa. Sao ông lại làm thế...

Tôi khó khăn lắm mới thốt ra được những lời này.

Đúng lúc đó, từ bên cạnh tôi, một cánh tay dưới lớp đồng phục nữ sinh vươn ra và nắm chặt lấy bàn tay đang cầm dao rọc giấy của Akutagawa.

- Bắt tại trận rồi nhé!

Người vừa hưng phấn nhảy ra ngoài là một cô gái văn chương mặc đồng phục thủy thủ có hai bím tóc dài đong đưa như đuôi mèo - Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học.

Kể từ cái ngày tôi phát hiện ra mình là một kẻ hèn hạ, bỉ ổi, tôi đã cố hết sức tỏ ra thành thật với những người xung quanh.

Kể từ cái ngày tội lỗi đó, cái ngày tất cả mọi thứ bị cắt đứt, ngày dòng máu nóng vấy ra, ngày mà người đó đã đi đến một nơi mà bàn tay tôi không thể với tới, tôi đã quyết định mình sẽ cẩn thận từng li từng tí để bản thân không đưa ra lựa chọn ngu ngốc một lần nào nữa.

Đối với nguyện vọng của cậu cũng vậy, tôi cũng dùng thái độ thành khẩn nhất để đối mặt với nó.

Mỗi lần nghĩ tới việc cậu đã bỏ ra bao nhiêu tâm tình, bao nhiêu nỗ lực để viết ra lá thư này, lồng ngực tôi lại như bị lửa thiêu đốt, tôi lại muốn thỏa mãn yêu cầu của cậu bằng tất cả khả năng của mình.

Thế nhưng, đòi hỏi của cậu thật sự quá tàn khốc. Tôi đã dùng cách của tôi để bày tỏ hết thành ý, tôi đã dốc hết sức lực để đối đãi với cậu, dù vậy, cậu vẫn không hề hài lòng.

Tôi không thể đáp ứng nguyện vọng của cậu. Bởi đó là một hành vi không thành thật, là hành vi của ác ma, nó sẽ dẫn mọi thứ đi tới bờ hủy diệt.

- Nào, nói đi, tại sao cậu lại cắt sách của thư viện hả? Giải thích kĩ càng cho tôi!

Trong căn phòng bị chiếm đóng bởi vô số sách cũ của câu lạc bộ Văn học, chị Tooko bày ra tư thế như mấy viên cảnh sát hình sự trên phim truyền hình. Trên chiếc bàn gỗ sồi ọp ẹp với bề mặt sần sùi đặt một tuyển tập các tác phẩm của Arishima Takeo và vài trang sách bị cắt.

Akutagawa cúi đầu ngồi im lặng trên ghế.

Hôm qua, sau khi ăn bài điểm tâm của tôi, chị Tooko buộc phải bỏ ý định

điều tra do tình trạng sức khỏe không cho phép, nên hôm nay vừa tan học một cái là chị ấy đã ba chân bốn cẳng chạy tới thư viện mai phục bắt thủ phạm.

- Quả nhiên dự đoán của mình về việc thủ phạm sẽ quay lại hiện trường gây án là chính xác. Thật không uống công mình cúp giờ trực nhật và vác cái bụng rỗng ngồi núp sau kệ sách suốt 30 phút.

Tôi đau hết cả đầu khi nghe chị ấy nói vói vẻ đắc ý như vậy.

Sau khi bắt tại trận Akutagawa, chị Tooko dẫn cậu ấy tới phòng câu lạc bộ.

- Phần mà em cắt đi là một cảnh rất cảm động và nổi tiếng của Một chùm nho. Nó kể về một cậu thiếu niên ăn trộm dụng cụ vẽ của bạn cùng lớp, sau đó hành động này của cậu bị bại lộ trước mặt mọi người, rồi cậu bị thầy giáo gọi đến nói chuyện. Trong lúc cậu đang bị dẫn vật bởi cảm giác xấu hổ thì người thầy nhẹ nhàng đặt lên đùi cậu một chùm nho và an ủi cậu ấy. Đó là cảnh ngon nhất của cả câu chuyện này đây, em biết không hả!? Em đã từng tưởng tượng tới nỗi đau đớn khổ sở của một người thích ăn nho mà lại phải ăn một trái nho chỉ có da mà không có thịt chưa hả!? Hành động của em thật không thể tha thứ được!

Chị Tooko tức giận tới mức giọng của chị ấy trở nên run run.

- Em không thấy có học sinh cấp ba bình thường nào lại đi tưởng tượng về việc đó đâu.

Tôi vừa định chọt vào một câu...

- Em ngậm miệng lại cho chị, Konoha!

Thì chị Tooko đã quay lại trừng mắt và mắng tôi như vậy.

- Cho dù em có là bạn của Konoha đi nữa thì chị - một "cô gái văn chương" - cũng sẽ không thể bỏ qua hành vi khinh nhờn đồ ăn... à không, làm tổn thương những quyển sách cao quý này của em. Rốt cuộc thì vì lý do gì mà em lại làm như vậy hả?

- Đó là vì...

Khi Akutagawa vừa định mở miệng, tông giọng của chị Tooko lại cao thêm một quãng.

- Đây là suy luận của chị! Em chắc chắn là một tín đồ theo chủ nghĩa tự nhiên, có đúng không!? Quyển sách ưa thích của em là Tăm chăn của Tayama Katai!

Trước câu nói bất ngờ đó, cả tôi và Akutagawa đều chỉ biết ngồi ngây người nhìn về phía chị Tooko. Chị ấy tiếp tục nói, mũi hếch lên đầy tự tin.

- Tác giả Arishima Takeono của tác phẩm Một chùm nho mà em đã phá hoại là thành viên của Bạch Hoa phái - một nhóm tập hợp các văn nghệ sĩ được thành lập vào cuối thời Minh Trị. Đối lập với Bạch Hoa phái chủ trương đề cao chủ nghĩa nhân đạo và chủ nghĩa lý tưởng là phái chủ nghĩa tự nhiên, đại diện là Tayama Katai với các tác phẩm văn học hướng đến việc miêu tả hiện thực một cách khách quan. Thực ra thì Bạch Hoa phái vốn vì phản đối chủ nghĩa tự nhiên mới được thành lập. Thế nào, chị suy đoán đúng chứ? Đây chính là sự nổi loạn của tuổi trẻ và tình yêu được dẫn đầu bởi những con người ủng hộ chủ nghĩa tự nhiên từ tận đáy lòng!

Thứ duy nhất nổi loạn ở đây là óc tưởng tượng của chị thì có...

Tôi ừ ừ nghĩ như vậy, ngồi bên cạnh tôi, Akutagawa nói với giọng bình tĩnh.

- Không, chị hiểu nhầm rồi ạ.

- O! K-Không phải vậy sao...?

Chị Tooko chớp chớp mắt với vẻ ngạc nhiên.

- Vâng.

Một bầu không khí trầm mặc phủ xuống gian phòng chật hẹp.

- Vậy thì tại sao em lại đi cắt sách?

Hai búi tóc nho nhỏ dài dài của chị Tooko rũ xuống từ đôi bờ vai mảnh mai khi chị ấy nghiêng đầu dè dặt hỏi với vẻ khó tin.

Có lẽ Akutagawa cũng bắt đầu thích ứng với mấy trò điên khùng của chị Tooko rồi, cậu ấy ngồi thẳng lưng và bắt đầu nói, ánh mắt của cậu ấy trông rất thành khẩn.

- Em đã rất khó chịu vì thành tích kiểm tra giữa kì của mình không tốt như mong đợi. Kể từ đó em bắt đầu xuất hiện ham muốn được phá hỏng... được cắt một thứ gì đó... Sau đó, em nhận ra mình có thể thỏa mãn cảm giác này bằng việc cắt sách, thế nên em đã không nhận được mà...

Thành tích kiểm tra giữa kì không tốt như mong đợi ư? Này này, Akutagawa, không phải kết quả thi giữa kì của ông đứng thứ năm toàn niên khóa sao? Học ở cái trường này mà vừa tham gia câu lạc bộ vừa đạt được kết quả đó không phải là đã quá đủ rồi sao? Chẳng lẽ đối với Akutagawa thì đứng thứ năm chỉ là một thành tích tồi tệ khiến người ta buồn khổ sao?

Chị Tooko, người vừa hôm trước còn tự hào(?) rằng "Môn Toán của chị chưa từng có điểm nào lớn hơn 30", cũng nhìn Akutagawa với vẻ khó tin.

- Em cắt sách vì kết quả thi kém sao?

- Vâng.

- Chỉ có thể thôi sao?

- Vâng.

- Thật sự không liên quan gì tới chủ nghĩa tự nhiên sao?

- Hoàn toàn không liên quan ạ.

Chi Tooko rũ cặp lông mày xuống với vẻ thất vọng, sau đó chị ấy bắt đầu cầm lấy đuôi hai búi tóc của mình và vẽ vòng tròn.

Akutagawa đứng thẳng người cúi đầu hướng về phía chúng tôi.

- Em thành thật xin lỗi vì sự việc lần này. Bây giờ em sẽ đi tới thư viện để xin lỗi và bồi thường cho quyển sách bị cắt.

Khi cậu ấy định đi ra khỏi phòng thì bị chị Tooko gọi lại.

- Khoan đã! Nếu em đã biết lỗi rồi thì chúng ta cũng không cần thiết phải làm to chuyện này ra làm gì.

Đối diện với Akutagawa vừa quay đầu lại, chi Tooko nở một nụ cười rạng rỡ như muốn xua tan bầu không khí nặng nề trong phòng.

- Dĩ nhiên bồi thường là việc phải làm. Tuy nhiên, may cho em là chị có quen biết với mấy bạn ủy viên làm ở thư viện. Chỉ cần chị nói một tiếng với mấy bạn ấy là quyển sách này đã bị một ăn mất, rồi nhờ mấy anh chị khóa trước của câu lạc bộ Văn học gửi một bản sách mới tới thay thế là được. Làm như thế thì uy tín của câu lạc bộ Văn học cũng sẽ được nâng cao, lợi cả đôi đường rồi nhé.

Tôi cũng vội gật đầu phụ họa.

- Ừm, đúng rồi đấy, cứ làm như vậy đi, Akutagawa.

Thình thoảng chị Tooko cũng làm được một việc có ích đấy chứ. Đúng lúc tôi đang nghĩ hôm nay sẽ viết một bài văn thật ngọt cho chị ấy...

- Tuy nhiên! Chỉ có thế thì sẽ không thể giải quyết vấn đề của em được. Bọn chị sẽ giúp em từ nay về sau được giải phóng khỏi mọi phiền não và có thể tận hưởng một cuộc đời học sinh tươi đẹp. Và để làm được điều đó, em cần phải mở lòng với bạn bè, hãy để hơi thở tuổi xuân thổi bay mọi ưu tư của em về phía bên kia bầu trời.

Sao bỗng dưng chủ đề lại chuyển sang hướng kì quặc rồi? Akutagawa cũng nhúu mày với vẻ khó hiểu.

Thấy thế, chị Tooko nở một nụ cười thật tươi và nói tiếp.

- Vậy nên, Akutagawa. Em tham gia diễn kịch với bọn chị ở lễ hội trường nhé?

- Chuyện này là sao! Làm thế nào mà đến hôm nay em mới được biết câu lạc bộ chúng ta sẽ diễn kịch ở lễ hội trường hả!?

Sau khi Akutagawa dùng vẻ mặt kinh ngạc nói: "Xin chị để em suy nghĩ thêm chút nữa" và rời đi, tôi bắt đầu chất vấn chị Tooko.

Chị Tooko ngồi ôm lấy lưng ghế ngược lên nhìn tôi đầy vui vẻ.

- Nhưng mà chị đã gửi đơn cho ban tổ chức rồi, người ta cũng đã chuẩn bị sân diễn xong xuôi cả.

- Cái gì cơ!?

- Tại chị tức quá, Maki cứ khoe khoang câu lạc bộ Nhạc giao hưởng sẽ tổ chức hòa nhạc ở đại sảnh chuyên dụng và còn khiêu khích chị là "câu lạc bộ

Văn học của bồ năm nay chắc cũng rảnh rồi lắm nhỉ?". Cũng do năm ngoái chúng ta chẳng làm ra được tờ báo nào dành cho câu lạc bộ mà chỉ lấy mấy tác phẩm cổ điển ra trưng bày... Còn nữa, câu lạc bộ chúng ta cũng chẳng được ai tới tham quan, hôm đó Konoha còn ngồi chơi ô chữ nữa chứ...

Nói được một nửa, chị ấy đã phòng mang trợn má với tôi. Tôi đành bắt đầu dĩ trả lời.

- Lý do câu lạc bộ chúng ta không làm ra được tờ báo nào chẳng phải là vì chị Tooko đã ăn sạch tất cả tác phẩm sao?

- Ủa, vậy à? Nhưng mà dù sao đi nữa thì năm nay chúng ta cũng không được phép thua kém câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Với lại nếu có ai đó xem kịch và phát hiện được sự tuyệt vời của câu lạc bộ Văn học thì có khi họ sẽ tới tham gia câu lạc bộ cũng không biết chừng.

Nói ngược nói xuôi cuối cùng cũng ra được câu nói thật lòng. Từ trước tới giờ chị Tooko vẫn rất lo lắng về số lượng thành viên ít ỏi của câu lạc bộ chúng tôi, chị ấy thường than vãn: "Konoha vô dụng lắm, chị chỉ cần tốt nghiệp một cái là thế nào câu lạc bộ Văn học cũng sẽ bị giải tán cho mà xem".

- Nghe rõ chưa, Konoha? Đây là mệnh lệnh. Với tư cách một thành viên của câu lạc bộ Văn học, ở lễ hội trường lần này, em phải khiến người ta biết được nét đặc sắc của câu lạc bộ chúng ta. Để đảm bảo câu lạc bộ có thể tăng thêm dù chỉ là một thành viên đi chẳng nữa, cho dù thịt nát xương tan em cũng không được chối từ.

Lại nữa rồi. "Mệnh lệnh" của chị Tooko. Rõ ràng tôi chỉ muốn được sống một cuộc sống bình thường, không bị ai chú ý...

- Câu lạc bộ chúng ta có mỗi hai thành viên mà cũng diễn kịch được sao

ạ?

Chị Tooko cười hì hì khi nghe tôi nói vậy.

- Thì em không thấy chị đã mời bạn Akutagawa rồi à? Cái lúc chị quyết định sẽ diễn kịch ở lễ hội trường, chị đã nhắm nếu là cậu chàng thì chúng ta sẽ hút được cả tá khán giả nữ. Chị còn định nhờ Konoha đi thuyết phục, nhưng mà không ngờ mọi việc lại dễ dàng như vậy. Đúng là ở hiền gặp lành.

Hình như chuyện này chỉ vì lợi ích của chị Tooko chứ chẳng liên quan gì tới phiên nào của Akutagawa thì phải? Vừa nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy đồng cảm sâu sắc với Akutagawa - người bị chị Tooko bắt được điểm yếu và buộc phải gia nhập cái vở kịch trời ơi đất hỡi này.

"Rốt cuộc thì chị định diễn loại kịch gì đấy ạ?" tôi hỏi với vẻ nghi ngờ.

- Đương nhiên là tái hiện một tác phẩm văn học nổi tiếng vừa cảm động tươi đẹp lại vừa tràn đầy hơi thở thanh xuân phù hợp với câu lạc bộ Văn học rồi! Cân nhắc tới vấn đề trang phục thì có lẽ tốt nhất là nên chọn những tác phẩm từ thời Minh Trị đổ về sau, chị đã mất cả tuần nay để lựa chọn đấy.

Vậy ra đó là lý do bà chị này dạo gần đây toàn đọc tiểu thuyết tình yêu cổ điển sao?

Chị Tooko đứng dậy khỏi ghế, rồi chị ấy rút ra một quyển từ trong đồng sách trên sàn và tuyên bố đồng dặc:

- Và tác phẩm mà chị đã chọn là Yêu cùng chết của Mushanokouji Saneatsu!

- Mushanokouji? Người này cũng là một thành viên của Bạch Hoa phái thì phải?

Khi tôi nhớ lại nội dung được dạy trong sách giáo khoa và nói như vậy, chị Tooko vui vẻ gật đầu.

- Ủ, đúng rồi đó! Quyển sách mà Akutagawa cắt cũng là của Arishima Takeono thuộc Bạch Hoa phái, đây đúng là sự an bài của vận mệnh.

Tôi thì lại thật sự hi vọng vận mệnh không nên đi an bài mấy cái chuyện vớ vẩn như thế này...

Thừa dịp chủ đề còn đang nóng sốt, chị Tooko bắt đầu luyện thuyên một tràng.

- Mushanokouji Saneatsu sinh ngày 12 tháng Năm năm Minh Trị thứ 18 - tức năm 1885, ông là con út trong gia đình có cha là một Tử tước. Mặc dù vậy, vì cha ông sớm qua đời nên gia cảnh nhà ông cũng không quá dư dả, từ nhỏ ông đã phải sống tiết kiệm từng đồng một.

Sau khi được vào học tại Đại học Gakushuin - một trường dành riêng cho con em quý tộc, ông gặp Shiga Naoya và một số người khác. Về sau, những người này đã lập nên tờ báo nghiệp dư Bạch Hoa. Từ đó, lấy tờ báo này làm trung tâm, họ đã để lại vô số tác phẩm khắc họa một cách chân thực vẻ đẹp thiện mỹ của con người! Quả nhiên nói đến sức sống tuổi trẻ thì không thể không nhắc đến Bạch Hoa phái! Không thể không nhắc đến trào lưu dân chủ Taishou!

Shiga Naoya - người được xưng là Thần của thể loại tiểu thuyết, với biệt tài sử dụng lối hành văn ngắn gọn và trí tuệ đến cực điểm - đã để lại nhiều danh tác như Tại mũi đất Kinosaki hay Ông trời của thằng nhỏ! Arishima Takeono thì lại có khả năng khắc họa vận mệnh cùng tình cảm của con người qua những câu văn đầy nhiệt huyết! Hay Satomi Ton - bằng cách hành văn theo nhịp điệu và thủ pháp miêu tả tâm lý nhân vật phong phú của mình - đã xác lập nên "Triết học thành thực" với chủ trương dâng hiến toàn bộ thể xác

cho khát vọng của tâm hồn!

Nếu nói tác phẩm của Shiga Naoya là một tô mì Soba với những sợi mì được đại sư trong nghề nhào nặn cực kì dai mềm, ăn vào mà như trôi tuột xuống cổ họng, thì tác phẩm của Arishima Takeono giống như món hàu sống được phủ lên một lớp sốt chanh, chỉ cần cắn một miếng thì hương vị đã lan ra khắp miệng. Còn Satomi Ton thì lại có cảm giác như món khoai sọ ninh nhừ với mặt ngoài trơn bóng. Bất kể là loại hương vị nào thì cũng đều ngon đến mức khiến người ta run rẩy, khiến người ta không tự chủ được mà phải ăn thêm. Phiền não bẩm sinh của Arishima hay Những người lạc quan của Satomi đều là những tác phẩm rất xuất sắc, rất đáng đọc.

Và một người nữa mà chúng ta không được phép quên, đó chính là Mushanokouji Saneatsu! Đối với cá nhân chị, đã nói đến Bạch Hoa phái thì tất phải nhắc tới Mushanokouji! Cũng có người nhìn vào cái tên đầy khoa trương và xuất thân gia tộc của ông mà hiểu nhầm rằng những thứ ông viết đều rất khó hiểu và uyên thâm. Tuy nhiên, chỉ cần thử trực tiếp tiếp xúc với các tác phẩm của ông, chắc chắn ta sẽ cảm thấy kinh ngạc vì tính giải trí rất cao cũng như cách hành văn rất dễ đọc.

Nếu nói về đặc trưng của Mushanokouji thì đó chính là số lượng lớn các đoạn đối thoại cũng như sự lưu loát của chúng. Có khi trong tác phẩm của ông sẽ xuất hiện những câu nói dài lấp đầy cả trang giấy, thế nhưng bằng tính nhịp điệu trong từng đoạn, độc giả không hề gặp chút khó khăn nào khi đọc chúng! Nếu chúng ta lấy một ví dụ để so sánh thì tác phẩm của Mushanokouji giống như món đậu phụ được chuẩn bị trong những nhà hàng cao cấp nhất. Vừa tươi ngon dễ ăn, lại chứa đầy hương vị ngọt ngào tuyệt diệu của đậu tương, điểm xuyết đâu đó là một chút đẳng đẳng trên đầu lưỡi, khoảnh khắc ăn xong miếng cuối cùng, ta sẽ thở dài thốt lên "Ôi thật ngon làm sao~".

Nhìn chị Tooko nhắm mắt lại, tôi bèn nghĩ chẳng lẽ chị ấy định thực sự thở dài hay sao, nhưng mà đứng lúc này, chị Tooko lại mở to hai mắt và ghé

sát khuôn mặt của chị ấy vào mặt tôi với vẻ háo hức.

- Nhân vật nữ chính Natsuko trong Yêu cùng chết do ông viết cũng là một trong những nhân vật nữ chính đáng yêu nhất trong lịch sử văn học. Tươi mát thuần khiết như một miếng đậu phụ trắng muốt không lẫn thêm bất kì thứ gì, thật là ngon quá đi! Natsuko chỉ có thể trò chuyện với nhân vật chính đang đi du học qua những lá thư, thế nhưng từ những câu văn trong thư, ta đã có thể cảm nhận được sự ngây thơ của cô gái khiến lòng ngực ta như thắt lại. Còn nữa còn nữa, cảnh cô ấy xuất hiện trong truyện cũng rất đáng yêu. Địa điểm là trong vườn trường, lúc đó các nữ sinh đang tụ tập và thi trồng cây chuối. Natsuko rất giỏi trồng cây chuối, cô ấy còn có thể lộn nhào nữa. Trong bữa tiệc sinh nhật của anh trai, cô đã biểu diễn một màn lộn nhào rất đặc sắc và được các vị khách vỗ tay cổ vũ nhiệt liệt!

- Khoan!

Tôi cắt ngang chị Tooko đang bắn tung tóe một tràng.

- Nhân vật nữ chính biết lộn nhào hả? Chị định tìm ai đi diễn cái trò ba lớp đó chứ?

- Ô hay, trồng cây chuối thì ai mà chẳng làm được. Lộn nhào cũng thế, chỉ cần luyện tập nhiều lần là cũng dễ ợt à, chính Natsuko đã nói thế mà, không sao cả đâu.

Thấy chị Tooko cười lạc quan nói vậy, tôi không lưu tình mà tuyên bố.

- Chuyện đó là không thể. Ít nhất thì đối với một người chơi bóng chuyền lấy mặt đỡ banh, tấn công lại nhảy vào lưới, lúc chơi bóng chày thì tự vung gậy vào đầu, trong giờ học bơi định ra về ta đây biết bơi bướm lại bị chuột rút suýt chết đuối như chị Tooko, điều đó là tuyệt đối không thể.

Mặt chị Tooko đỏ bừng cả lên.

- Làm sao mà em lại biết hết những chuyện đáng xấu hổ của chị thế hả!?

- Đó là vì chị Tooko suốt ngày chỉ toàn đi làm những trò mất mặt. Xin chị tự biết thân biết phận một chút, chị hoàn toàn chẳng có chút khiếu thể thao nào đâu. Chính vì thế, trồng cây chuối hay lộn nhào gì gì đó đều là chuyện bất khả thi đối với chị Tooko.

Bị kích thích bởi những lời đó, chị Tooko phồng má lên nói.

- Chị làm được mà. Chỉ cần có tình yêu đối với câu lạc bộ Văn học là chị có thể làm được hết.

- Chuyện này chẳng liên quan gì tới câu lạc bộ Văn học cả.

- Sao lại không, tình yêu đối với các câu chuyện sẽ biến tất cả những điều không thể thành có thể. Trồng cây chuối thì có gì to tát chứ, để chị thể hiện sức mạnh tình yêu của chị cho em xem.

Nhìn chị ấy thực sự đi về phía bức tường chuẩn bị trồng cây chuối, tôi vội vàng ngăn lại.

- Chị đừng có đùa! Lỡ chị bị thương thì sao!? Còn nữa, chị đang mặc váy thế kia mà trồng cây chuối thì quần lót của chị sẽ lộ hết ra ngoài mất!

- Không sao cả, chị có mặc quần thể dục bên dưới rồi. Nào, em mở to mắt ra mà nhìn cho kĩ đây!

Chị Tooko giơ cao hai tay bước rất có khí thế về phía bức tường.

- Ặc! Dừng lại, stop stop, chị Tooko!

Mép váy của chị ấy lật lên, đôi chân thon dài trắng nõn dựng lên không trung.

Khi chiếc quần soóc màu đen ôm trọn bờ mông nhỏ lóe lên, đôi chân duỗi ra của chị Tooko nghiêng về phía trước, kèm theo đó là một tiếng hét thảm thiết.

- Á á á!

- C-Coi chừng!

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, tôi kịp thời tóm được cổ chân của chị Tooko. Tuy nhiên, tôi lại chỉ tóm được chân phải, một chân còn lại của chị ấy vẫn rơi xuống, thế nên cả hai chúng tôi đều bị mất thăng bằng và đâm đầu vào chõng sách.

Từng chõng sách đổ ập xuống người chúng tôi như tuyết lở, bụi bốc lên mù mịt khắp phòng. Chưa hết, chõng sách bị sụp lại đẩy ngã chõng sách kế bên, và thế là chõng sách kế bên cũng sụp xuống, tình huống bây giờ trở nên rất kinh khủng khi cả căn phòng chật hẹp đã bị sách lấp đầy.

Bị chôn dưới một đống sách, chị Tooko vừa ho khù khụ vì hít phải bụi, vừa nói, hai mắt nhắm lẹ.

- Híc. Xem ra chúng ta nên đổi kịch bản khác.

Tôi phải làm sao thì mới có thể khuyên chị Tooko từ bỏ cái ý định diễn kịch đây?

Ngày hôm sau, trong lúc tôi đang mặt ử mày chau ngồi trên ghế suy nghĩ về vấn đề này, Akutagawa đi về phía tôi.

Tôi bất giác thẳng lưng lên. Akutagawa nói, vẻ mặt cậu ấy trông bình tĩnh không khác gì thường lệ.

- Xin lỗi vì hôm qua tôi đã gây phiền toái cho ông và chị Amano.

Nghe được giọng nói trầm ổn của Akutagawa, tôi cũng nở một nụ cười như mọi ngày.

- Không sao đâu. Mặc dù tôi đúng là cũng hơi bất ngờ, tuy nhiên thì ai cũng có lúc cảm thấy khó chịu cả.

À đúng rồi! Nếu tôi thuyết phục Akutagawa không tham gia vở kịch, có lẽ chị Tooko sẽ từ bỏ ý định.

Tôi nhồm người về phía trước.

- Về chuyện tập kịch ấy mà, chuyện đó chỉ là do chị Tooko tự dưng bị ầm đầu thôi, ông từ chối cũng không sao cả. Nếu như ông muốn từ chối, tôi có thể thay ông nói cho chị Tooko biết, ông thấy thế nào?

Thế nhưng Akutagawa lại nói một cách nghiêm túc.

- Không, tôi đã quyết định là mình sẽ tham gia diễn kịch. Tôi rất nhàm chán, lại chẳng có năng khiếu diễn kịch, thế nên có lẽ tôi sẽ gây rắc rối cho ông và chị Amano, tuy nhiên tôi sẽ vẫn cố gắng hết sức. Hi vọng nhận được sự giúp đỡ của ông.

Hả, haaaaaa!

Giờ tan học, tôi trợn tròn cả hai mắt khi nhìn thấy số thành viên tập trung ở trong căn phòng câu lạc bộ chật hẹp.

- K-Kotobuki!? Còn có, Takeda!?

- Sao, có vấn đề gì? Tại chị Tooko nhờ nên tôi mới tham gia thôi, chẳng liên quan gì tới Inoue đâu. Với lại... tôi phải diễn kịch với Inoue á? Đây đúng là chuyện đùa mà.

Đứng bên cạnh Kotobuki đang xụ mặt là một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc

bồng bênh và khuôn mặt cười tươi rói.

- Hi hi, vụ này có vẻ thú vị nên em cũng OK rồi ạ~

Takeda - hiện đang học lớp 10 - là một ủy viên của thư viện. Lúc trước tôi từng viết thư tình thay cho cô bé. Kể từ dạo đó, thỉnh thoảng cô bé vẫn tới câu lạc bộ Văn học chơi.

Takeda nghiêng đầu, ngược lên nhìn tôi bằng cặp mắt to tròn đáng yêu như một chú cún con.

- Ồ? Sao mặt anh Konoha lại bí xì thế kia. Chẳng lẽ anh ghét diễn kịch chung với Chia sao ạ?

- Làm gì có chuyện đó.

Khi tôi vội vàng nói như vậy, tôi phát hiện Kotobuki đang nheo mắt lườm tôi. Ánh mắt của cô nàng còn đáng sợ hơn mọi khi. Mà ngẫm lại thì Kotobuki cũng là một thủ thư, chắc hẳn hai người này có quen biết nhau. Tôi nhớ hồi trước cô nàng từng đưa ra một đánh giá khá cay độc về Takeda là "Cô bé đúng là loại người rất được đám lolicon yêu thích".

(Viết tắt của Lolita Complex, là từ khinh miệt dành cho những người có niềm đam mê quái đản với các bé gái)

Thành viên kiểu này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Mang vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh tôi đang đổ mồ hôi lạnh là Akutagawa. Nhìn thấy thế, Takeda la lên.

- Ôi trời ơi, anh Akutagawa cũng tham gia với chúng ta sao ạ!? Tuyệt quá đi! Bạn của em sẽ ghen tị lắm cho mà xem. Anh Akutagawa cũng rất nổi tiếng trong số các học sinh lớp 10 đấy ạ. À đúng rồi, em tên là Takeda Chia.

Em thường tới câu lạc bộ Bắn cung tham quan ạ.

Akutagawa khẽ gật đầu như một đàn anh thân thiết.

- Ủ, anh biết. Hồi trước em cũng từng đi cùng với Inoue đúng không?

- Vâng ạ. Quan hệ giữa bọn em rất là tốt.

Takeda cười hì hì và vòng tay của cô bé quanh tay tôi. Thấy thế, Kotobuki - vốn vẫn đang ngoảnh mặt sang chỗ khác - đột ngột quay phắt đầu về phía này.

- Hi vọng anh và bọn em có thể hợp tác tốt đẹp ạ. À, cả chị Nanase nữa, hi vọng chúng ta có thể ở chung thật vui vẻ. Em gọi chị Nanase là chị Nanase được chứ ạ?

- Không được.

Kotobuki ngay lập tức trả lời, hai hàng lông mày của cô nàng giật giật vì tức giận.

Nghe vậy, Takeda nở một nụ cười tươi rói:

- Vâng ạ, vậy từ nay em sẽ gọi chị Nanase là chị Nanase!

- Em điếc à!? Chị đã nói không được cơ mà!

- Ôi anh Konoha ơi, chị Nana~se đáng sợ quá đi~

Thấy Takeda dính lấy tôi, Kotobuki bắn cho tôi một cái nhìn náy lửa.

- Đây, Inoue! Hai người định thân mật tới khi nào vậy hả!?

- Ặc, xin lỗi!

Đột nhiên bị đầu mâu chĩa vào, tôi vội vàng giãy ra khỏi tay của Takeda. Thấy vậy, Takeda thở dài với vẻ tiếc nuối.

- T-Tóm lại, đây không phải sân chơi của học sinh tiểu học, hai người đừng có ở đó mà ôm ôm ấp ấp!

Sau khi đỏ mặt nói xong câu đó, Kotobuki quay ngoắt sang một bên.

Trong khi chúng tôi đang bát nháo, Akutagawa chỉ đứng đó nhìn với thái độ của một người lớn đang canh chừng đám trẻ con đùa nghịch.

Còn kẻ đứng sau tất cả chuyện này, chị Tooko...

- Chà, mọi người hòa nhập nhanh quá. Đôi mắt chọn lựa thành viên của mình thật đúng là tinh tường.

Chị ấy đang không ngừng gật gù với vẻ đắc chí. Đột nhiên tôi thật muốn quay người bước ra khỏi phòng đi về nhà.

Sau khi cố gắng nhét được năm cái ghế xung quanh bàn, tất cả chúng tôi ngồi xuống và thảo luận về vở kịch. Chị Tooko cầm lấy một quyển sách bìa cứng cũ và đưa cho chúng tôi xem.

- ... Nói tóm lại, sau nhiều cuộc thảo luận thận trọng và kỹ lưỡng giữa các thành viên trong câu lạc bộ, bọn chị đã quyết định là chúng ta sẽ sử dụng Tình bạn của Mushanokouji Saneatsu để làm kịch bản!

"Oa, tuyệt quá. Nghe có vẻ rất là nghệ thuật~", Takeda vỗ tay nhiệt liệt.

Cái gì mà nhiều cuộc thảo luận thận trọng và kỹ lưỡng chứ... không phải chỉ là vì chị trồng cây chuối không thành nên mới phải lựa chọn một phương án thay thế an toàn khác của Mushanokouji sao?

Chị Tooko không để ý tới ánh mắt của tôi và nói tiếp.

- Tình bạn là tác phẩm được viết theo dạng tiểu thuyết đăng nhiều kì trên nhật báo Osaka vào năm 1919. Mọi người đã có ai đọc tác phẩm này chưa?

"Không có", "Không ạ", "Em cũng thế".

Akutagawa, Takeda và Kotobuki lần lượt trả lời.

- Vậy thì để chị tóm lược lại nội dung câu chuyện nhé. Các nhân vật xuất hiện trong truyện này gồm có Nojima, một nhà biên kịch, Oomiya, bạn thân của Nojima, đồng thời cũng là tiểu thuyết gia. Sugiko, cô nữ sinh mà Nojima yêu. Bạn của Sugiko đồng thời là em họ của Oomiya, Takeko. Còn có anh trai của Sugiko đồng thời cũng là bạn của Nojima, Nakata. Tình địch của Nojima, Hayakawa - đại khái là vậy.

Câu chuyện bắt đầu khi nhân vật chính Nojima lần đầu tiên nhìn thấy Sugiko. Kể từ lúc đó, Nojima đã tin rằng Sugiko là người con gái sau này sẽ trở thành vợ của anh ta. Về sau, anh ta mang mối tương tư và thường xuyên đi tới nhà Nakata để được gặp Sugiko.

Nojima đem tâm sự của mình nói cho bạn thân là Oomiya. Oomiya là một người rất thành thật và trưởng thành, anh ta luôn chăm chú lắng nghe những câu chuyện của Nojima và cố vũ chuyện tình yêu của anh này.

Tuy nhiên, người Sugiko thích lại không phải Nojima mà là Oomiya.

Oomiya bị kẹt giữa tình yêu và tình bạn, sau đó, để không phản bội tình bạn với Nojima, anh ta đã quyết định ra nước ngoài du học. Dù vậy, Sugiko vẫn kiên trì viết rất nhiều lá thư cho anh ta. Cuối cùng thì Oomiya đã không thể khống chế tình cảm của mình với Sugiko và anh ta đã gọi cô ấy đến bên cạnh mình.

Takeda tròn mắt nói.

- Ôi chao~, cái anh Nojima đó không những thất tình mà còn mất luôn cả bạn thân sao ạ? Anh ta thật đáng thương-

- Đúng thế. Mặc dù kết thúc của câu chuyện này rất buồn, nhưng nó cũng cực kì cảm động. Hơn nữa, nhìn Nojima vì Sugiko mà lúc vui lúc buồn cũng khiến người đọc cảm thấy bị cuốn hút. Em xem cảnh này có tuyệt vời không cơ chứ? Đó là khi Nojima viết tên của Sugiko lên trên cát và cầu nguyện rằng nếu bị sóng đánh 10 lần mà dòng chữ đó vẫn không biến mất thì tình cảm của anh ta sẽ thành hiện thực. Rất lãng mạn đúng không~?

Chị Tooko vừa lật sách vừa giải thích.

Takeda và Kotobuki cũng dựa vào hai bên chị ấy để nhìn.

Sau đó cả ba người dán mắt vào nhau, vừa lật sách đọc lướt qua vừa thảo luận tíu ta tíu tít, "Em

xem, chỗ này hay lắm nè", "Đúng rồi, nhưng mà cảnh này..."

Ban đầu chỉ là màn độc diễn của mỗi chị Tooko, đại loại như "Này này hai em có thấy Nojima rất dễ thương không? Yêu một người sẽ khiến cho toàn bộ thế giới thay đổi, hai em cũng hiểu tình cảm này của anh ta đúng không?". Tuy nhiên, được nửa đường thì Kotobuki và Takeda bắt đầu phản bác.

- Thực ra thì em thấy nhân vật Nojima hơi thái quá, chị Tooko à.

- Em cũng thế, nếu em mà bị một người yêu thương nồng nhiệt tới mức này thì em sẽ sợ chạy mất dép mất. Cái anh Nojima này cứ như một cô bé mới lần đầu biết yêu ấy.

- V-Vậy hả? Nhưng mà không phải đối với những người đang yêu thì việc này rất là bình thường sao?

- Nhưng mà chị xem nè, chị Sugiko cũng viết trong một lá thư gửi cho anh Oomiya là "Dù có chết em cũng sẽ không làm vợ của Nojima", "Em thật sự không chịu được việc ở bên cạnh Nojima hơn một giờ đồng hồ".

- Cũng đúng thôi. Nojima đáng ghét thế cơ mà. Không chỉ tự tiện xem Sugiko là vợ của mình, đã thế khi cô ấy nói chuyện với người đàn ông khác anh ta lại còn nổi giận kiểu "Loại phụ nữ lăng loàn như thế thật không xứng đáng với tình yêu của ta." Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ?

- Chị Nanase nói đúng~. Bởi vì cái anh Nojima đó cứ hi vọng chị Sugiko sẽ luôn ý lại vào bản thân anh ta, lại còn ảo tưởng rằng anh ta là đế vương và chị Sugiko là hoàng hậu. Thế nên chị Sugiko có bỏ trốn cũng là chuyện đương nhiên thôi.

- Đúng đúng.

Đứng trước hai người đột nhiên trở nên tâm đầu ý hợp, chị Tooko vẫn tiếp tục kiên trì biện hộ cho Nojima.

- O, nhưng đó mới chính là điểm hấp dẫn của Nojima mà! Người ta chỉ cần yêu ai đó thì trong đầu sẽ không tự chủ dựng nên rất nhiều câu chuyện của riêng hai người họ, vì nhớ về người yêu mà trái tim trở nên loạn nhịp, đồng thời cũng và thiếu tự tin mà cảm thấy thất vọng buồn khổ, thế nên mới hờn dỗi như trẻ con mà giận chó đánh mèo.

Nếu như người mình yêu cũng có thể yêu mình, chắc chắn người ta sẽ cảm thấy không còn ai khác trên đời hạnh phúc hơn bản thân vào lúc này, dường như chính họ đã trở thành vị Thần tối cao chi phối thế giới. Cảm giác hạnh phúc như thế trái tim sắp bay ra khỏi lồng ngực, khi bình tĩnh lại thì cảm thấy bất an đến sắp khóc. Chị nghĩ Nojima - người bị kẹt trong loại tâm trạng này - thật sự, cực kì, rất đáng yêu, rất tuyệt vời.

Cho dù chị Tooko cười hạnh phúc và nói như vậy, Kotobuki vẫn thẳng thừng phủ nhận.

- Cho dù đây là ý kiến của chị Tooko đi nữa thì em cũng không thể đồng ý được. Loại đàn ông thích hiểu nhầm này mà mình nhân nhượng dù chỉ một lần thôi là anh ta chắc chắn sẽ được voi đòi tiên cho mà xem.

- Vâng, Chia cũng nghĩ như vậy ạ! So với Nojima, anh Oomiya mới thật lạnh lùng, thật tuyệt vời. Cái cảnh anh ấy chơi bóng bàn cùng chị Sugiko và đánh bại chị ấy một cách không lưu tình thật là ngẫu quá đi, hấp dẫn quá đi~

- Đúng thế. Oomiya là một người rất tốt. Những lời chia tay anh ta nói lúc chuẩn bị ra nước ngoài cũng rất cảm động.

Kotobuki gật gù.

- Sao hai em lại nói vậy chứ, hai em cũng nhận ra sự hấp dẫn của Nojima đi mà~~~

Thật không ngờ chỉ vì các nhân vật xuất hiện trong tiểu thuyết mà ba người đó lại có thể náo nhiệt đến thế này. Cả tôi và Akutagawa đều không tham gia câu chuyện của các cô gái mà chỉ ngồi ngơ ngác nhìn, đột nhiên, Takeda chuyển chủ đề về phía chúng tôi.

- Anh Konoha và anh Akutagawa nghĩ sao?

- Hả? Cái này... có lẽ Nojima đúng là không biết suy nghĩ chu đáo, nhưng mà anh thấy cái việc Oomiya đột nhiên đăng lên tạp chí nghiệp dư lá thư hồi âm cho Sugiko cũng không được hay cho lắm, lỡ Nojima đọc được chúng thì sao... à, ừm...

Đúng lúc tôi đang loay hoay tìm từ ngữ thì Akutagawa đột ngột mở miệng.

- Anh cho rằng Oomiya không nên đón nhận Sugiko. Cho dù vì lý do gì đi nữa thì việc làm của Oomiya cũng là hành vi phản bội người bạn đã tin tưởng anh ta, đó không phải hành vi mà một con người thành thật nên làm.

Sắc mặt lẫn giọng nói của Akutagawa đều rất nghiêm khắc. Sâu trong mắt cậu ấy dường như lóe lên một tia sáng.

Cả Takeda và Kotobuki đều sững sờ trước câu trả lời nghiêm túc này.

Tôi cũng phát hoảng. Akutagawa làm sao vậy!?

Đúng lúc bầu không khí bắt đầu trở nên nặng nề, chị Tooko chống tay lên bàn, nghiêng người ra phía trước và nói:

- Ái chà, chính bởi vì có mâu thuẫn xuất hiện trên người một nhân vật nam thành thật phong độ như vậy nên văn học mới ra đời, mới lay động trái tim con người chứ. Nếu như Oomiya chỉ là một gã trai lãng nhãng đáng người ông ọ thì khi viết thư hồi âm cho Sugiko, anh ta cũng sẽ không cảm thấy dằn vặt như vậy rồi. Chị thích nhất là cảnh này đây. Cảm giác này giống như là... "Thêm một miếng đậu phụ nữa! Không, ba miếng nữa! Bốn miếng! Không, mang hết tất cả ra đây! Rắc thật nhiều gừng lên nhé!".

Tôi đặt tay lên trán.

- Ví dụ của chị hơi khó hiểu đấy, chị Tooko.

Không chỉ Akutagawa ngây ra, ngay cả Kotobuki và Takeda trên mặt cũng đầy dấu chấm hỏi.

Chị Tooko dựng ngón trỏ tay phải lên và lắc lư sang hai bên, rồi chị ấy nói một cách vui vẻ.

- Phư phư, nói một cách đơn giản thì đó chính là cho dù bụng đã no căng

thì vẫn muốn ăn thêm.

- Hiểu được chết liền. Thôi đủ rồi, quay trở lại vấn đề chính thôi. Thời gian cũng không còn nhiều nữa rồi.

"A, đúng thật!", sau khi ngẩng đầu nhìn vào đồng hồ treo tường, chị Tooko mở to hai mắt và thốt lên một cách ngạc nhiên. "Vậy chúng ta phân vai nhé. Xem nào, Konoha đóng Nojima còn Akutagawa đóng Oomiya hợp nhất đấy, mọi người thấy sao?"

- Còn lâu, em không đóng vai chính đâu.

Tôi trả lời ngay lập tức. Chỉ nội cái việc diễn kịch đã mệt lắm rồi, tôi sẽ không chuốc thêm việc vào thân nữa.

- Ở... nhưng mà Chia thấy phân vai kiểu đó rất hợp đấy ạ.

- Đúng thế. Chúng ta chỉ có hai nam là Akutagawa và Inoue thôi, cậu đừng có mà lè mề nữa.

"Em đóng vai Nojima được không ạ?", Akutagawa đưa ra ý kiến.

- Tuyệt đối không được đâu ạ! Hình tượng của anh Oomiya là cao lớn đẹp trai. Nếu như anh Nojima mà lại trông phong độ hơn cả anh Oomiya thì việc chị Sugiko thích anh Oomiya sẽ chẳng hợp lý chút nào cả.

Takeda nói một câu đúng chóc trọng tâm. Nhưng mà những lời đó nghe vào tai tôi có vẻ hơi mất lịch sự thì phải?

Đúng lúc này, chị Tooko cao giọng nói:

- Được rồi, chị biết rồi! Với tư cách chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, chị sẽ đảm nhiệm vai Nojima.

- Hả, chị Tooko á!?

- Oa, mỹ nữ cải nam trang sao!? Giống như Takarazuka ấy ạ!?

(Takarazuka: Ban nhạc của Nhật với tất cả thành viên đều là gái giả trai)

Cả Kotobuki lẫn Takeda đều mở to hai mắt.

Akutagawa trông cũng có vẻ giật mình, tôi thì lại càng ngây người. Nhưng mà ngẫm lại thì tôi cũng thấy loại ngực phẳng như chị Tooko có lẽ sẽ chẳng tốn bao nhiêu công sức cho việc giả trai...

- Cứ giao cho chị, "Cô gái văn chương" chị đây sẽ diễn ra một vai Nojima còn tuyệt hơn cả tuyệt Thế nên Akutagawa, em cứ diễn vai Oomiya nhé?

- Vâng. Nếu chị không chê.

Akutagawa gật đầu.

- Tốt quá. Chúng ta hãy cùng cố gắng nhé, Akutagawa! Chị đã rất muốn có Akutagawa trong vở kịch này, thế nên khi em tới đây chị suýt nữa không nhận được mà nhảy lên hoan hô đấy.

Chị Tooko nở một nụ cười xán lạn và nói ra những lời đó. Đúng là chị ấy cực kì hi vọng Akutagawa sẽ tham gia, tuy nhiên động cơ chính của chị ấy lại là nhằm đảm bảo chúng tôi sẽ thu hút được một lượng lớn khán giả nữ trong lễ hội trường. Akutagawa không biết là do xấu hổ hay sao mà chỉ nở một nụ cười mơ hồ.

- Nào, tiếp theo là vai nữ chính Sugiko.

- Đây ạ đây ạ, em đề cử chị Nanase.

- Hả, Takeda! Em nói nhăng cuội cái gì thế!?

Kotobuki tỏ ra bối rối.

- Tại vì chị Sugiko là một mỹ nữ khiến anh Nojima yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên mà, em thấy chị Nanase là hợp nhất rồi còn gì.

- N-Nhưng mà, chuyện này... chị, không biết diễn kịch...

- Chia nói đúng đấy. Chị tin chắc là Nanase sẽ có thể diễn thật xuất sắc vai Sugiko. Em làm được mà, đúng không? Nanase?

Bị chị Tooko đặt hai tay lên vai và nói như vậy, mặt Kotobuki trở nên đỏ bừng, cô nàng loay hoay một hồi không biết nói gì. Sau khi liếc sang nhìn tôi hai, ba lần, Kotobuki nói lí nhí.

- ...V-Vâng.

- Cố gắng lên, Kotobuki.

Tôi vừa mở miệng động viên cô nàng như vậy thì Kotobuki đã vội vàng ngẩng đầu lên trừng mắt với tôi. "Tôi chịu nhận vai diễn không có liên quan gì tới Inoue đâu nhé", sau đó cô nàng còn nhấn mạnh như vậy.

- Ủ-ừm.

Thế rồi, chúng tôi quyết định Takeda sẽ diễn vai Takeko - bạn của Sugiko và đồng thời là em họ của Oomiya, còn tôi thì diễn vai tình địch của Nojima - Hayakawa. Tôi vừa thầm thở phào trong lòng vì vai này không có nhiều đất diễn thì chị Tooko lại đã ra lệnh cho tôi đi viết kịch bản.

- Thứ Hai tuần sau mang tới cho chị nhé. Chị rất là chờ mong kịch bản của em đấy, Konoha.

... Thứ Hai ư? Như vậy không phải là tôi chỉ có năm ngày để viết sao!? Bà chị này thật đúng là biết cách bóc lột sức lao động.

Sau đó chúng tôi giải tán.

Sau khi tôi mượn quyển Tình bạn ở thư viện và đi ra ngoài, các vách tường của trường học cũng như những cây anh đào trong vườn trường đều đã bị nhuộm màu bởi ánh chiều tà. Tôi vừa cảm nhận bầu không khí lạnh lạnh của mùa thu lướt qua gò má vừa bước về phía cổng trường trong ánh nắng đỏ vàng ngập tràn như những con sóng.

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy bóng dáng của Akutagawa đang đứng không xa tại phía trước.

Cậu ấy đỗ xe đạp bên cạnh một hòm thư màu đỏ, lưng thẳng tắp, có vẻ như Akutagawa đang định gửi thư. Gương mặt nhuộm ánh nắng rực rỡ của cậu ấy trông hơi trầm xuống, phảng phất một chút u uất, điều này khiến tôi dừng chân không tiến lại gần.

Akutagawa hơi nhú mào nhìn vào phong thư hình chữ nhật màu trắng với vẻ khố sở.

Sau một lúc, cậu ấy bỏ phong thư vào hòm rồi ngồi lên xe chuẩn bị rời đi.

- Akutagawa!

Tôi chạy tới và cất tiếng gọi, cậu ấy quay đầu, trên mặt hơi lộ vẻ xấu hổ.

- Bây giờ ông mới về à?

- Ừ. Tôi mới tạt qua câu lạc bộ báo một tiếng.

Akutagawa leo xuống xe đạp, sau đó hai người chúng tôi đi sóng vai trên con đường rực ánh nắng chiều.

Tôi nhân dịp này thử hỏi ra một điều vẫn quanh quẩn trong đầu từ nãy tới

giờ.

- Akutagawa này, ông thật sự muốn diễn kịch hả? Không phải là vì chị Tooko chứ?

Vẫn nhìn về phía trước, Akutagawa khẽ nói bằng một giọng trầm ổn như có thể len vào lồng ngực của người khác.

- Xin lỗi vì đã để ông lo lắng. Nhưng khi chị Amano mời tôi diễn kịch, tôi cũng muốn thử làm một điều gì đó mà bình thường bản thân không làm. Đạo này tâm tình của tôi không được tốt, thế nên tôi rất cảm ơn chị ấy vì đã cho tôi một cơ hội để thay đổi không khí.

- Là chuyện thành tích hả?

Hơi thở của tôi trở nên khó khăn.

Tôi thật sự nên hỏi chuyện này sao? Tôi không nên thâm nhập quá sâu, tôi không nên phá hủy sự cân bằng mong manh này... mang theo tâm trạng như đi trên băng mỏng, tôi thận trọng lựa chọn từ ngữ.

- Chẳng lẽ ông còn có điều phiền não gì khác sao? Ví dụ như, chuyện tình cảm... chẳng hạn?

Vừa nói ra câu đó, tôi đã cảm thấy hối hận ngay, trái tim của tôi đập liên hồi.

Nếu như cậu ấy cảm thấy không thoải mái vì vấn đề này thì mình phải làm sao bây giờ... Tuy nhiên, nét mặt của Akutagawa hoàn toàn không thay đổi.

- Tại sao ông lại nghĩ thế?

- Bởi vì ông rất có duyên với phái nữ mà. Akutagawa này, ông đã có bạn gái chưa?

Khuôn mặt của Sarashina hiện lên trong đầu tôi. Mái tóc dài mềm mại. Khuôn mặt thanh tú hiền thực. Giọng nói nhỏ nhẹ.

"Làm ơn đi mà, Inoue. Xin bạn hãy hỏi xem liệu Kazushi đã thích cô gái nào khác chưa?"

Tôi không cho rằng Akutagawa là loại người bắt cá hai tay. Nhưng mà...

- Chưa.

Akutagawa trả lời cụt lủn.

- Vậy sao, bất ngờ thật đấy.

- Không có gì bất ngờ cả.

Cậu ấy không muốn tôi biết về Sarashina sao? Hay cậu ấy đang xấu hổ nhỉ? Hay cậu ấy có lý do gì đó nên không thể chia sẻ chuyện này với người khác được?

- Ông thì sao, Inoue?

- Tôi á? Làm gì có ai chứ. Tôi đâu có giống ông tôi thậm chí còn chẳng được cô gái nào gọi ra ngoài để tỏ tình nữa là.

- Tôi thấy quan hệ giữa ông và chị Amano cũng tốt đấy chứ. Hai người không phải người yêu sao?

Tôi suýt nữa thì vấp ngã.

- Ông đừng nói chuyện giật gân có được không. Chuyện đó làm sao có thể xảy ra chứ. Tôi chỉ là người đảm nhiệm bữa điểm tâm... à không, chỉ là chân chạy việc của chị Tooko thôi. Ông không thấy tôi suốt ngày bị chị ấy sai vặt

phải chạy vắt chân lên cổ à? Đó là ngược đãi, là bạo hành đấy.

Chỉ có chuyện này là tôi phải làm cho ra ngô ra khoai mới được.

"Vậy sao... nếu vậy thì...", Akutagawa vừa định mở miệng nói gì đó, nhưng cậu ấy lại ngay lập tức lẩm bẩm, "À không, không có gì".

Tôi rất để ý câu nói lấp lửng kia. Cậu ấy có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?

- Thế ông thích túp con gái như thế nào, Akutagawa?

Lần này tôi thử hỏi vòng vèo một chút. Akutagawa cúi đầu suy nghĩ.

- ... Nói túp thì thực ra cũng không đến mức đó. Chỉ là...

Trong thoáng chốc, cậu ấy mím môi, ánh mắt lộ vẻ khổ sở.

- ...Tôi rất dễ để ý tới một cô gái nếu cô ấy để lộ một mặt hoàn toàn khác với bình thường. Ví dụ như chứng kiến bộ dạng khóc thút thít một mình của người mà bình thường có thái độ rất hung hăng chẳng hạn.

Mặc dù cậu ấy nói đó chỉ là ví dụ, nhưng vào tai tôi thì nó nghe lại rất chân thật. Chắc hẳn Akutagawa từng chứng kiến một cô gái nào đó rất mạnh mẽ khóc và bị cảnh đó làm rung động trái tim...

Tôi đột nhiên nhớ tới nét mặt yếu ớt của Kotobuki trên giường bệnh hồi đầu hè.

Lúc tôi nhìn Kotobuki - người vốn lúc nào cũng rất khó chịu với tôi - lại rưng rưng nước mắt, tôi đã rất để tâm. Mỗi lần nhớ lại Kotobuki vào lúc đó, tôi lại có chút không thể bình tĩnh được.

Tuy nhiên, tôi nghĩ chắc là tôi sẽ không vì thế mà thích Kotobuki...

O? Nhưng mà bạn gái Sarashina của Akutagawa nhìn không giống tuýp con gái mạnh mẽ dữ dằn thì phải? Hay là bạn ấy lại giống như chị Tooko, nhìn thì có vẻ hiền thực thể thôi nhưng trên thực tế lại rất phá phách? Dù sao thì chị Tooko nếu mà chỉ nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ chị ấy là một cô gái văn chương thanh tú cả.

- Inoue thì sao? Ông thích tuýp con gái nào?

Đột nhiên bị hỏi như vậy, tôi không biết phải trả lời ra sao.

Dù thế nào đi nữa thì tôi cũng không thể nói ra miệng chuyện của người con gái thân thương đáng yêu đó, người vẫn thường xuất hiện trong đầu tôi, khiến cho ngực tôi đau như cắt...

- Tôi cũng không biết...

Thế nên tôi chỉ cố nặn ra một nụ cười gượng và lẩm bẫm như vậy.

Sắc trời đã trở nên u ám và lạnh lẽo từ lúc nào không biết, bóng của hai chúng tôi trải dài trên con đường nhựa được thắp sáng bởi những ngọn đèn hai bên đường. Sau khi nói vài câu vu vơ, chúng tôi chia tay nhau về nhà.

Đây là bức thư thứ mấy tôi gửi cho cậu rồi nhỉ?

Trong lá thư hôm trước, tôi đã để cảm xúc lấn át và viết ra nhiều điều quá đáng, tôi xin lỗi cậu về điều đó.

Tôi đã quên là bây giờ cậu cũng đang ở trong một cuộc chiến trường kì đầy gian khổ. Có lẽ cậu đang cảm thấy toàn bộ thế giới đều chống lại mình, đang chĩa đầu mâu về phía mình có phải không? Bởi vì cậu đã nhiều lần bị phản bội, nhiều lần bị tổn thương, ngay cả nguyện vọng cuối cùng của cậu cũng đã bị người thân nhất chặt đứt, cho nên có lẽ cậu đang nghĩ rằng trên đời này sẽ không còn ai đứng về phía cậu nữa.

Bây giờ tôi rất cuộc cũng hiểu được rằng ý chí cứng cỏi, hùng hực như ngọn lửa của cậu đều đến từ sự căm hận muốn cự tuyệt thế giới này. Và tôi cũng hiểu rằng đối với cậu hiện tại, căm hận là thứ duy nhất chèo chống cho cậu còn đứng được cho đến bây giờ.

Cho dù vậy, tôi vẫn không thể chịu được khi bị cậu nhìn bằng ánh mắt tràn ngập căm hận đó. Tôi thật sự rất muốn vươn tay ra giúp đỡ cậu, đến mức lồng ngực tôi như muốn vỡ tung. Có lẽ cậu sẽ không tin tưởng những lời này, khi mà bây giờ tôi vẫn đang lẩn tránh cậu. Nhưng hãy tin tôi, tôi thật sự muốn được đứng bên cạnh cậu.

Nếu như cậu không ép tôi thực hiện hành vi không thành thực đó, tôi sẽ rất vui vẻ chạy tới bên cạnh cậu.

Thế nên, xin cậu, xin cậu hãy tỉnh táo trở lại. Cho dù chỉ một chút thôi cũng được, tôi hi vọng cậu hãy cởi mở tấm lòng mình.

Nếu như bây giờ tôi nói cho cậu biết tôi đang mất ngủ vì lo lắng liệu giờ phút này cậu có đang khóc hay không, cậu nhất định sẽ nổi giận và cho tôi một cái tát, đúng không?

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Suốt vài ngày sau khi danh sách vai diễn được quyết định, tôi ngồi chăm chú viết kịch bản trong phòng câu lạc bộ.

- Tiểu thuyết của Mushanokouji được tạo thành chủ yếu từ các đoạn đối thoại hoặc mô tả nội tâm của nhân vật chính, thế nên chúng rất dễ được viết thành kịch bản. Chị tin là Konoha sẽ làm được, cố gắng lên!

Chị Tooko cười nói có vẻ dễ dàng như vậy tuy nhiên, dù đó có là một câu chuyện được viết theo phong cách chú trọng đối thoại đi chăng nữa thì cũng không có nghĩa là tôi có thể bê nguyên xi tất cả những đoạn đối thoại đó vào kịch bản. Hơn nữa vì phân vai không đủ, tôi không thể không bỏ bớt một số nhân vật như anh trai Nakata của Sugiko và bạn bè của anh ta. Vậy nên tôi buộc phải làm thế nào đó để sửa lời thoại của các nhân vật khác sao cho chúng có thể bổ sung một cách tự nhiên nhất cho phần thoại bị cắt trong khi không làm thay đổi kết cấu của câu chuyện. Các câu thoại dài cũng thế, nếu là lúc đọc tiểu thuyết thì không sao, nhưng đến khi lên sân khấu mà lời thoại lại quá dài thì vở kịch sẽ trở nên rất mất tự nhiên và gây nhàm chán cho khán giả.

Trong lúc tôi đang vừa nhìn đăm đăm qua lại giữa 50 tờ giấy bản thảo và quyển Tình bạn mượn từ thư viện, vừa khổ sở tìm cách viết kịch bản thì chị Tooko lại chỉ ngồi xõm trên ghế xếp với một tư thế rất bất nhã và vui vẻ "gọi món".

- Em nhớ viết ra một kịch bản có thể truyền tải cho khán giả nỗi lòng của Oomiya cũng như tình yêu của Sugiko đối với anh ta nhé. Bởi vì mối tình tay ba chua chua ngọt ngọt giữa Nojima, Oomiya và Sugiko là phần ngon nhất của câu chuyện.

Nojima - đắm chìm trong niềm hân hoan vì được yêu một người. Và Oomiya - mặc dù được lý trí mách bảo là phải ủng hộ bạn thân nhưng lại dần dần bị Sugiko hấp dẫn... Ôi, thật lãng mạn làm sao!

Oomiya luôn cố tình tỏ ra lạnh nhạt mỗi khi tiếp xúc với Sugiko, tuy nhiên điều này lại càng khiến Sugiko trở nên thích anh ta hơn. Trông Sugiko mặt đỏ tới mang tai vì thẹn, lúc thì ngẩn ngơ, lúc thì lóng ngóng ở cạnh bốn người Nojima, Oomiya, Sugiko và bạn của Sugiko - Takeko - cùng ngồi chơi bài thật là dễ thương quá đi.

Đúng thế, nó giống như khi ta ăn món đậu phụ luộc chấm với Ponzu vắt nước cốt chanh yên, đậu phụ nóng hổi khiến cả vòm miệng lẫn bụng của ta đều trở nên ấm áp dễ chịu. Đồng thời, vị chua thanh cùng mùi hương phảng phất của chanh yên lại chẳng khác nào tình cảm sâu đậm của Nojima, khiến ngực của ta khẽ thắt lại vì đồng cảm.

(Ponzu: Nước chấm của Nhật)

Em cũng phải thêm nhiều phần tình bạn giữa Nojima và Oomiya nữa nhé. Giống như Nanase đã nói hôm trước, cảnh Oomiya đè nén tình cảm dành cho Sugiko và nói với Nojima - người tới tiễn Oomiya trước khi anh ta lên đường ra nước ngoài - rằng: "Tôi chúc cậu được hạnh phúc" thật sự rất cảm động. Nỗi đau đó chẳng khác gì việc ăn một miếng đậu phụ nóng hổi tới mức lưỡi của ta có cảm giác như sắp bị bỏng.

Có người nói nhân vật Oomiya được lấy hình mẫu từ Shiga Naoya - một người cũng thuộc Bạch Hoa phái. Giữa Mushanokouji và Shiga có rất nhiều

điều trái ngược, Mushanokouji xuất thân là quý tộc nhưng lại phải sống một cuộc sống tằn tiện, trong khi đó Shiga là con trai của một nhà tư sản, cuộc đời học sinh của ông trôi qua rất vui sướng. Mushanokouji không giỏi thể thao, Shiga thì môn nào cũng chơi được. Khác nhau cả về hoàn cảnh trưởng thành lẫn tính cách là vậy nhưng nhờ niềm đam mê sáng tác, hai người đã trở thành bạn thân. Họ thường đi du lịch cùng nhau, cho dù sau này khi đã già, tình bạn của họ vẫn rất bền chặt.

Cứ như vậy, chị Tooko vừa liến thoắng kể về sự tích tình bạn giữa Mushanokouji và Shiga vừa dùng ngón tay nhặt lên những tờ bản thảo mà tôi bỏ đi, sau đó chị ấy xé chúng ra và bắt đầu nhai rau rầu.

- Ủ~m... Đoạn này lời thoại hơi dài, vị hơi loãng thì phải? Nhớ nè Konoha, nhịp điệu là điểm cốt lõi của các đoạn đối thoại đấy. Giống như dùng dao cắt củ cải trên thớt, em phải để những lời thoại quan trọng có tiết tấu đều đặn và chậm rãi. Còn những cảnh vui nhộn thì tiết tấu con dao của em phải nhanh và dứt khoát. Cạch cạch cạch, đấy, loại thế.

A! Chỗ này tuyệt lắm. Cảm giác giống như một miếng đậu phụ ướp lạnh trôi tuột xuống cổ họng. Đúng! Mushanokouji chính là như thế này!

Ừ ừ, chỗ này lại cứng quá~. Giống như trong miếng đậu phụ lại bỏ thêm một cái đuôi tôm bị cháy khét ấy~

Oa, chỗ này ăn ngon quá, thật ấm áp~ Đúng là vừa thối vừa ăn~ Konoha, em là thiên tài!

Cứ thế, mỗi lần tôi ném bỏ một tờ bản thảo là chị Tooko lại nhanh chóng nhặt lên, xé nhỏ và ăn luôn mồm.

- Đồ em đã vo tròn vứt đi rồi mà chị còn cố tình nhặt lên làm gì vậy hả? Cần thận không lại bị đau bụng bây giờ.

Nghe tôi nói vậy, hai hàng lông mi được nhuộm trong ánh nắng chiều vàng óng như mật ong của chị Tooko khẽ nhướn lên, rồi khóe miệng chị ấy tách ra.

- Không sao, nhờ hàng ngày ăn điểm tâm của Konoha mà bụng chị đã được rèn luyện rồi, nó sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu. Hơn nữa, đồng bản thảo bị vứt đi này cũng có vị ngon thanh khiết của chính nó. Cảm giác có lẽ giống như được ăn bánh mì vụn ở cửa tiệm bánh. Ngẫu nhiên nhắm nháp trúng một góc có mút ô mai hoặc mút việt quất sẽ khiến ta rất thỏa mãn.

Tôi thật sự muốn ngả mũ bái phục trước lòng tham không đáy của bà chị này đối với "đồ ăn". Tuy nhiên, nhìn chị ấy vui vẻ nhặt lên từng tờ giấy nhàu nhĩ, vuốt phẳng chúng, sau đó dùng những ngón tay thanh mảnh xé ra từng miếng rồi bỏ vào mồm ăn ngon lành, lồng ngực tôi bỗng rung động một cách kì lạ.

"À Konoha này, cái bạn Akutagawa đó về sau thế nào rồi", ngậm lấy một miếng giấy trong miệng, chị Tooko hỏi tôi.

- Như bình thường, cũng chẳng có gì đặc biệt cả ạ.

Kể từ sau cái hôm chúng tôi đi về cùng nhau đó, tôi gần như không nói chuyện với Akutagawa. Tôi cứ có cảm giác là nếu bản thân biết quá nhiều về đối phương thì tôi cũng không thể che giấu chuyện đời tư của mình được nữa. Bất kể là quá khứ của tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi từng thích ai, cô gái đó giờ đây như thế nào, tôi đều không muốn cho ai biết về chúng.

Tôi cũng đã xin lỗi Sarashina là tôi không thể hỏi ra kết quả chuyện bạn ấy nhờ. Cái việc đứng nói chuyện một mình với bạn gái của người khác trên hành lang vắng vẻ trong giờ nghỉ này khiến tôi hơi có cảm giác như mình đang làm điều gì đó sai trái.

Khi Sarashina biết Akutagawa sẽ tham gia diễn kịch tại lễ hội trường, trông bạn ấy có vẻ rất sốc, rồi bạn ấy thì thào, hai mắt đăm lẹ hỏi tôi một câu như thế này:

- Thật sự là Kazushi đã nói cậu ấy sẽ tham gia diễn kịch ư?

Vẫn đang nhai kịch bản, chị Tooko lâu bầu.

- Konoha ít bạn lắm đó. Thế nên em nhất định phải quý trọng Akutagawa nhé.

Nghe chị ấy nói vậy, ngực tôi khẽ nhói lên.

Bạn ư? Chúng tôi sao?

Đúng là chúng tôi thường trao đổi vở bài tập để đối chiếu và nói chuyện phiếm với nhau trong lớp học... Thế nhưng chúng tôi không giống như Nojima và Oomiya, chúng tôi không kể cho nhau nghe về dự định tương lai của bản thân, không thảo luận chuyện tình cảm, không cảm nhận được tình bạn khiến người ta cảm động muốn khóc, chứ đừng nói tới việc dốc hết sức trợ giúp đối phương.

Mối ràng buộc giữa Nojima và Oomiya thật đẹp đẽ, thật mãnh liệt. Tuy nhiên, nếu họ không phải những người bạn thân đến mức thấu hiểu tấm lòng của nhau, tôi nghĩ có lẽ Oomiya sẽ không cảm thấy đau khổ như vậy khi yêu Sugiko và Nojima cũng sẽ không bị tổn thương sâu sắc đến thế vì sự phản bội của Oomiya.

Đúng thế, nếu chúng ta không quá kì vọng vào người khác, nếu chúng ta khép lại cánh cửa dẫn đến trái tim mình, chúng ta sẽ không cảm thấy tuyệt vọng khi mất đi thứ gì đó...

Chính vì vậy, tôi sẽ không giống như Nojima, tôi sẽ không tin tưởng ai,

không yêu thương một người con gái nào nữa.

- Thật tốt là Akutagawa đã đồng ý diễn kịch với chúng ta... Nhưng sẽ càng tốt hơn nếu vở kịch thành công và câu lạc bộ chúng ta có thêm thành viên, em nghĩ có đúng không Konoha?

Trong ánh hoàng hôn, chị Tooko ngồi ôm đầu gối trên ghế, hai mắt lim dim và nở một nụ cười hồn nhiên.

- Nếu vậy thì không phải chị sẽ không thể thoải mái ăn sách nữa sao?

- A, chị quên mất. Ủ ha. Nhưng mà chị rất muốn có nhiều thành viên... vì sự tồn vong của câu lạc bộ Văn học... nhưng mà, nhưng mà chị cũng muốn ăn điểm tâm... A a, khó quá đi.

Nhìn chị Tooko mặt như đưa đám loay hoay suy nghĩ, đầu óc tôi hơi bình tĩnh trở lại.

Cuối tuần này tôi cũng ở nhà viết kịch bản.

Giữa trưa Chủ nhật, khi tôi đang chăm chú vào tập bản thảo thì một tiếng gõ cửa vang lên, sau đó mẹ bước vào.

- Cu anh ơi. Xuống ăn trưa nào. Ồ?

Nhìn thấy xấp giấy bản thảo chồng chất trên bàn học của tôi, mẹ tròn xoe mắt ngạc nhiên. Tôi vội kiểm soát lắp liếm.

- Con đang viết báo cáo cho bài tập ở trường. Vì bài khó quá nên viết hỏng bao nhiêu là giấy.

Mẹ tôi cười dịu dàng.

- Vậy à, cu anh vất vả quá nhỉ. Nhưng mà spaghetti để lâu sẽ nhão mất,

con mau xuống ăn nhé.

Sau đó, mẹ đi ra và đóng cửa lại, còn lại một mình, tôi cảm thấy hai má nóng bừng lên. Mẹ không nhận ra là tôi đang nói dối chứ?

Lẽ ra tôi chỉ cần thẳng thắn nói rằng tôi đang viết kịch bản cho vở kịch ở lễ hội trường là tốt rồi...

Người nhà của tôi cũng biết việc tôi tham gia câu lạc bộ Văn học ở trường.

Tuy nhiên, phải sau khi gia nhập câu lạc bộ hai tháng, tôi mới nói cho gia đình biết về việc này, tôi cũng không tiết lộ chuyện tôi bị bắt viết truyện tam đề mỗi ngày mà chỉ giải thích là: "Vì số thành viên ít quá nên câu lạc bộ của con cũng chẳng có hoạt động gì ghê gớm cả. Chủ yếu là ngồi nói chuyện phiếm về mấy quyển sách với một bà chị lớp trên thôi ạ".

Bởi vì tôi không muốn người nhà của mình phải lo lắng một cách không cần thiết...

Hai năm trước, khi tôi vẫn còn học lớp 9 tôi nộp bản thảo cuốn tiểu thuyết đầu tay của mình cho giải thưởng "Sáng tác của năm dành cho tác giả nghiệp dư" của một tạp chí và chẳng hiểu vì lý do nào đó mà tác phẩm của tôi lại đoạt giải nhất, thế là tôi trở thành tác giả trẻ tuổi nhất trong lịch sử đoạt giải thưởng này.

Kể từ đó, cuộc sống của tôi bị đảo lộn hoàn toàn. Không chỉ tôi bị tuyên truyền thành nữ tác giả đeo mặt nạ xinh đẹp bí ẩn, tác phẩm của tôi còn trở thành sách bán chạy trên thị trường, cái tên Inoue Miu được biết đến trên toàn Nhật Bản.

Dù vậy, những việc đó đối với tôi mà nói lại là một nỗi bất hạnh, nó đẩy tôi rơi thẳng vào bóng tối. Tôi đã đánh mất người con gái mình yêu nhất, tôi

phải chịu đựng sự đau đớn khi những cơn khó thở bất ngờ ập tới, tôi đã không đến trường và tự giam mình trong phòng, khiến người nhà lo lắng rất nhiều.

Ngay cả bây giờ, mẹ vẫn rất lo lắng cho tôi vì vào ngày nghỉ mà tôi cũng không ra khỏi nhà hay đi chơi với ai, cũng chẳng có bạn bè nào gọi điện tới. Thỉnh thoảng tôi lại thấy mẹ nhìn mình với ánh mắt buồn khổ.

Mỗi lúc như vậy, hoặc những lúc tôi đột nhiên nhớ lại những kí ức trong quá khứ, tôi lại cảm thấy mình thật bất tài, thật vô dụng, cổ họng tôi như bị thứ gì đó siết chặt lại.

Tại sao tôi lại yếu đuối đến vậy? Chuyện này sẽ còn kéo dài đến khi nào đây?

Tôi không muốn lại phải đánh mất hoặc hủy hoại bất kì thứ gì. Thế nên tôi đã quyết định là mình sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa. Bởi lẽ vào hai năm trước, cái ý nghĩ muốn viết tiểu thuyết của tôi đã bị chứng minh là sai lầm rồi.

Sau khi khép lại xấp bản thảo 50 tờ, tôi đi xuống nhà, mang theo tâm trạng u uất. Một câu thoại của Nojima hiện lên trong đầu tôi.

"Ôi, hời cô gái xinh đẹp, nàng thật cao quý làm sao. Ta sẽ trở thành người đàn ông xứng đáng làm chồng của nàng.

Thế nên, xin nàng hãy chờ đến lúc đó, xin nàng đừng kết hôn với bất kì người nào khác!"

Cũng đã từng có lúc tôi say đắm trong tình yêu như Nojima. Tuy nhiên, tôi đã không thể gặp lại người con gái mình yêu nữa rồi.

Sáng thứ Hai, trong phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học, lúc tôi giao

cho chị Tooko xấp bản thảo được in ra sau khi đã chỉnh sửa trên máy tính, khuôn mặt của chị ấy nhăn nhúm cả lại, rồi chị ấy gào khóc ầm ĩ.

- Khôôôông!!! Tại sao lại không phải là bản viết tay chứ!!! Dùng bút viết từng con chữ lên trang giấy trắng phau thì mới có cảm giác của món ăn do chính tay mình nấu chứ, mới thấy ngon chứ!? Rõ ràng em biết chị thích viết tay lại còn làm thế này, Konoha là đồ xấu xa!

- Chịu thôi, viết tay thì sẽ rất khó đọc kịch bản. Hơn nữa, bản viết tay sẽ có nguy cơ bị chị Tooko ăn mất, thế thì không phải là xong đời rồi sao.

- Ủ, l-làm gì có chuyện đó chứ. Híc... Konoha, em cũng biết sử dụng phần mềm soạn thảo sao?

- Buộc phải biết thôi ạ. Ngày nay thi đánh máy là kiến thức cơ bản rồi mà. Em còn có thể gõ mà không cần nhìn bàn phím đấy.

- Đồ phản bội!

Sau khi rung rưng nước mắt nhìn tôi một cái, đột nhiên chị Tooko hô lên "À đúng rồi!" với giọng vui vẻ và chìa hai tay về phía tôi.

- Chắc chắn là em có giữ một bản viết tay đúng không. Cho chị bản đó đi.

- Hôm nay là ngày thu gom rác nên em đem nó cột chung với chồng manga và đem vứt rồi.

- Quá~~~đáng! Sao em có thể làm thế hả!? Đồ ác ma, đồ bắt nạt đàn chị!

Tôi mặc kệ chị Tooko đang khóc sướt mướt và nói một cách vô tình.

- Vậy chị làm sao đó phôtô đóng bìa thì tùy nhé. À, đây là dữ liệu.

Lúc tôi định lấy đĩa CD ra thì chị Tooko đã xụ mặt bắt lấy tay áo của tôi.

- Khoan đã Konoha. Chị nhất định phải thanh toán khoản nợ này với em. Bây giờ chị sẽ giao cho em một sứ mệnh cực kì quan trọng. Bởi vì chị rất là rộng lượng, thế nên nếu em hoàn thành sứ mệnh này, chị sẽ bỏ qua vụ kịch bản cho em.

Thiệt tình, bà chị này định bóc lột sức lao động con người ta đến mức nào mới chịu thôi đây...

Giờ nghỉ trưa, tôi mang theo tâm trạng từ bỏ mọi sự chống cự đi tới câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Bên trong của tòa nhà rộng lớn mọc lên giữa sân trường là hội trường hòa nhạc chính, ngoài ra còn có vô số gian phòng và các hội trường nhỏ. Mà nằm ở tầng trên cùng của tòa nhà là xưởng vẽ của Himekura Maki - người có biệt danh "công chúa" - hiện đang học lớp 12, là nữ nhạc trưởng của dàn nhạc, đồng thời cũng là chủ nhiệm của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

- Xin lỗi vì đã làm phiền.

Vừa đẩy cửa đi vào, tôi đã bắt gặp chị Maki với vóc người cao ráo mặc đồng phục thủy thủ, tay áo xắn lên tới khuỷu, bên ngoài đồng phục khoác một tấm tạp dề chuyên dụng, chị ấy đang ngồi tại chính giữa căn phòng tràn ngập ánh sáng mặt trời, cánh tay cầm cọ không ngừng vạch lên những đường nét trên khung vải.

Vài bức tranh màu nước và bản phác thảo được treo trên tường, còn tại giá sách cao lớn làm từ gỗ cây gụ là từng hàng tuyến tập sách văn học với lớp bìa cứng xa hoa được xếp chỉnh tề.

- Chào em, Konoha.

Chị Maki nhếch bờ môi gợi cảm của mình lên và nở nụ cười. Mái tóc nâu nhạt bồng bênh của chị ấy xoa xuống vai và ngực trông chẳng khác gì bờm

của một con sư tử, trên những lọn tóc thỉnh thoảng lại lóe lên ánh vàng rực rỡ vì tia nắng chiếu vào.

- Tooko lại sai em làm chân chạy việc hả? À được rồi, em cứ ngồi xuống uống trà thư giãn đi.

Một ông bác cao to cả người được bọc trong bộ comlê màu đen bước tới và gọn gàng đặt một tách hồng trà, một đĩa trái cây kèm bánh sandwich lên trên cái bàn nhỏ được phủ khăn trước mặt tôi.

Ông ta tên Takamizawa - một trợ thủ đắc lực làm việc dưới trướng ông nội của chị Maki. Ông nội chị Maki là hiệu trưởng của trường chúng tôi. Sở dĩ chị Maki được mệnh danh là "công chúa" cũng như nhận được nhiều đặc quyền đến vậy ở trong trường cũng là vì nguyên nhân này.

Nói thật thì tôi rất sợ bà chị này. Có lẽ là vì bản tính của tôi vốn hiền lành nhút nhát như một con thú ăn cỏ trong khi chị Maki thì lại chủ động xông xáo như động vật ăn thịt. Tôi có cảm giác là chỉ cần bản thân sơ ý một chút thôi thì tôi sẽ bị móng vuốt và bộ hàm sắc nhọn của chị ấy xé tan thành từng mảnh.

- Cảm ơn chị.

Tôi uống trà và cầm lấy bánh sandwich như lời đề nghị của chị Maki. Bánh sandwich ăn khá ngon, kẹp trong lớp bánh mì được cắt lát mỏng là cá hồi và dưa chuột, độ mặn cũng vừa phải. Tuy nhiên, vì ngồi đằng trước tôi là một người rất đáng sợ, nên tôi phải cố gắng lắm mới nuốt trôi được miếng bánh.

- À mà Konoha nè, dạo gần đây Tooko cứ hể thấy mặt chị là cậu ấy lại tỏ ra tức giận rồi bỏ chạy mất tiêu. Chẳng lẽ chị lại đáng ghét đến vậy sao?

Mặc dù chị Maki nói vậy, nhưng nghe từ giọng điệu của chị ấy, tôi lại có

cảm giác như chị ấy đang hưởng thụ phản ứng của chị Tooko thì đúng hơn.

- Tại chị Maki toàn ép chị Tooko làm người mẫu khóa thân mà lại.

- Ồ, đó là vì chị đã yêu cậu ấy từ cái nhìn đầu tiên chứ bộ. Tư liệu hiếm có như cậu ấy không phải dễ mà gặp được đâu, trước lễ tốt nghiệp năm nay chị phải tìm cách thuyết phục Tooko mới được. Konoha, em cũng muốn nhìn tranh khóa thân của Tooko mà, đúng không?

- Em không hứng. Ngực phẳng lì như của chị Tooko thì hàng ngày em đã nhìn trong gương phát nhàm rồi.

- Thế em có hứng nhìn chị khóa thân không?

Ngụm trà trong miệng tôi phun cái phì ra ngoài. Chị Maki cười thoải mái.

- Chị đùa thôi mà.

- Chị làm ơn đừng đùa kiểu đó, em tổn thọ mất!

- Em phải giữ bí mật với Tooko chuyện chúng ta vừa nói nhé. Nếu không chị sẽ càng bị cậu ấy ghét mất.

- Chị Maki lúc nào cũng như vậy nên mới bị ghét đấy. Còn nữa, chị làm gì mà cứ suốt ngày trêu chị Tooko câu lạc bộ Văn học ít người thế này, phòng sinh hoạt nhỏ thế nọ, rồi còn cái gì tồn tại mà như không tồn tại vậy hả?

- Tại Tooko lúc tức giận trông dễ thương quá nên chị mới không nhịn được đấy chứ.

Không xong. Bà chị này căn bản không có ý định hối cải mà. Nhanh xử lý chuyện được giao rồi chuồn khỏi đây thôi, nếu không mình sẽ bị bà này gặm không thừa miếng xương nào mất.

- Tại chị cứ chằm ngồi thổi gió kiểu đó nên chị Tooko mới nổi khùng làm đủ trò điên điên rồ rồ, chị Maki phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.

Chị ấy cười hì hì.

- Là vụ diễn kịch ở lễ hội trường chứ gì? Có vẻ là các em đã tìm được đủ diễn viên, nhưng mà chị thấy cái phòng sinh hoạt chật như cái lỗ mũi đó thì chen nhau đứng còn khó chứ đừng nói gì tới tập kịch. Rồi còn cả đèn chiếu và thiết bị cũng cần phải có nữa nhỉ?

Xem ra bà chị này đã biết tôi tới đây làm gì rồi. Đúng là muốn bày trò trước mặt người này thật chẳng dễ chút nào cả.

- Đúng thế, câu lạc bộ bọn em có quá ít người thuộc khóa trước, cũng chẳng có mối quan hệ nào để mà nhờ vả. Thế nên chị có thể giúp bọn em được không?

Tôi rút ra vài tấm hình trong túi áo rồi đặt lên bàn.

Chị Maki nheo mắt lại.

- Xem ra sau cái lần uy hiếp chị dạo trước, em cũng học được cách đàm phán rồi đấy.

Những tấm hình này là hình chị Tooko mặc đồ thể dục nằm lăn quay ra sàn sau khi bị một quả bóng chuyền nện vào mặt, vài tấm khác là hình chị ấy mặc đồ bơi vẽ mặt meo máo ngồi xoa bóp chân bên thành hồ vì bị chuột rút. Cái đồng này là tôi mua từ đám nam sinh của câu lạc bộ Nhiếp ảnh, vốn tôi định giữ lại để khi nào đó chị Tooko lên cơn thì sẽ lấy ra để bắt chị ấy ngoan ngoãn, không ngờ bây giờ nó lại phát huy công dụng.

Chị Maki dùng đầu ngón tay lần theo từng đường cong cơ thể của chị Tooko trên tấm hình. Cách chị ấy di chuyển ngón tay trông thật thô tục...

- Tuy nhiên, em vẫn còn non và xanh lắm.

- Hả?

- Nếu là nói về ảnh của Tooko khi đi học thì chị có đến hàng trăm tấm còn đáng yêu hơn thế này nhiều.

- H-Hàng trăm tấm ư...

- Nếu em muốn đàm phán thì phải mang tới hàng hiếm mới được. Như là ảnh đời tư hoặc ảnh "nuy" của Tooko chẳng hạn.

- Chuyện đó là phạm pháp!

Chị Maki cười khúc khích.

- Chà, thôi được rồi. Lần này chị tạm chấp nhận vậy. Địa điểm luyện tập thì em cứ tìm cái phòng nào còn trống mà sử dụng, đèn chiếu và máy thứ khác chị cũng sẽ bao thầu tất.

- Thật à?

Tôi không kìm được mà hướng một cái nhìn nghi ngờ về phía chị Maki. Với cá tính của bà chị này, hẳn chị ta sẽ không đơn giản mà chấp nhận như thế chứ.

- Hì hì, chị cũng rất muốn được một lần nhìn thấy Tooko đứng trên sân khấu. Nghe nói là các em diễn tác phẩm của Mushanokouji đúng không? Vậy thì tốt, thêm một tấm Tooko xoa tóc mặc furisode vào bộ sưu tập của chị cũng không phải ý kiến tồi cho lắm.

(Furisode: Loại kimono đặc trưng với hai ống tay áo rất dài, dành cho các thiếu nữ Nhật trong các dịp lễ quan trọng)

Có lẽ tạm thời tôi vẫn không nên nói cho chị ấy biết chị Tooko sẽ đóng vai nam...

- Vậy thì em cảm ơn chị. Chị Tooko chắc hẳn cũng sẽ rất vui.

Tôi hơi cúi đầu xuống nói cảm ơn rồi bước ra khỏi phòng.

- Được rồi hả, Konoha? Có thể chứ, thật không uổng công chị đã tin tưởng em!

Sau khi nghe tôi báo cáo kết quả, chị Tooko - vốn từ nãy tới giờ vẫn đứng đợi bên ngoài đại sảnh hòa nhạc - tán dương tôi không ngớt lời.

Xem chị ấy vui chưa kìa. Rõ ràng chỉ là vì chị ấy không thích tự thân đi nhờ chị Maki nên mới bắt tôi chết thay...

- Vậy là toàn bộ vấn đề đều đã được giải quyết. Tan học hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu tập luôn.

- Oa, kịch bản này còn ấm quá~ Xem nè, chị Nanase.

- Takeda, đừng có áp nó vào mặt chị! Oa, đúng thật, ấm quá~

- Phư phư, vừa mới ra lò mà lại.

Tan học. Chúng tôi tụ tập trong một gian tiểu sảnh do chị Maki bố trí. Mặt trước của dãy 50 chiếc ghế ngồi phủ vải điều là một sân khấu nhỏ hình bán nguyệt với chiều cao gần xấp xỉ bục giảng trong lớp học, đối với một buổi tập kịch thì không gian này đúng là không tìm ra chỗ nào để mà chê được nữa. Sau khi phân phát mấy xấp kịch bản vừa được photocopy, chúng tôi bắt đầu đọc và đối chiếu lời thoại của nhau.

"Hình như tôi từng nhìn thấy cô gái đó trong một tấm hình ở chỗ em họ. Trông cô ấy cũng khá xinh đẹp."

Có một bất ngờ nho nhỏ là Akutagawa vào vai Oomiya rất đạt.

Không chỉ là giọng nam trầm của cậu ấy rất phù hợp với vai diễn, mà cách cậu ấy diễn tả cảm xúc trong những lời thoại đậm chất cổ điển cũng khiến người ta liên tưởng tới một con người thành thật, nghiêm túc.

Mặt khác, vai nam chính của chị Tooko thì~

"Tôi không thể đồng ý với từ 'khá' của cậu, Oomiya."

Ừ~m. Nói thế nào nhỉ, giọng điệu của chị Tooko nghe rất "kịch"... Cho dù chị ấy chủ động nói theo giọng nam đi nữa thì cái cách chị ấy diễn đạt lời thoại chỉ khiến tôi có thể liên tưởng tới một gã trai tự phụ miệng ngậm hoa hồng.

Càng kinh khủng hơn là động tác của chị ấy, nó thật sự... quá phô trương. Chỉ là nói một câu nói mà chị ấy đã dang rộng hai cánh tay, đưa lên trời rồi vòng ra phía sau ôm lấy đầu và bắt đầu lên rí. Cũng nhờ lấy Akutagawa với một phong cách diễn diễn đậm nhạt nho nhã làm hệ quy chiếu mà tôi mới cảm nhận được sự kì quặc cũng như bất thường trong phong cách của chị Tooko...

"Thế gian này đang bị một cơn bão tàn phá. Cơn bão mang tên tư tưởng. Còn tôi, tôi như một cây đại thụ đứng thẳng mình trong giông tố, cho dù gió táp mưa sa cũng không hề dao động. Và người đã trao cho tôi nguồn sức mạnh để thực hiện điều đó chính là Sugiko. Chính vì nàng đã tin tưởng vào tôi."

Cơ thể của chị Tooko bắt đầu lắc lư trái phải như một cái cây đứng trong bão tố. Rồi chị ấy quay một vòng, tay khép trước ngực, sau đó chị ấy chớp chớp hai hàng lông mi và nói bằng một giọng ngọt ngào tràn đầy yêu thương:

"Ôi~, Nojima yêu quý, em tin chàng. Chàng nhất định sẽ giành thắng lợi."

Và rồi, xin chàng hãy lấy Sugiko em làm vợ~~~"

- Dừng dừng! Stop stop!

Tôi nhảy ra ngăn cản chị Tooko càng diễn càng hăng.

- Cái gì thế Hayakawa? Tôi và Sugiko đang nói chuyện thân mật, cậu đừng phá đám chúng tôi.

- Ai là Hayakawa của chị hả!? Cho dù đây là cảnh Nojima đang hoang tưởng đi nữa thì chị làm ơn cũng đừng có thêm "xin chàng~~~" vào cuối câu hô em, chị không thấy buồn nôn à!? Em không nhớ khi viết kịch bản mình có thêm dấu gợn sóng vào lời thoại. Còn nữa, động tác của chị quá thừa!

- Tại chị nhập vai quá thành ra miệng với tay chân nó cứ tự diễn chứ bộ. Diễn kịch mà đạt tới mức như biến thành một người khác thế này... có khi chị là một nữ diễn viên tài năng cũng nên ấy chứ!

- Theo những gì em thấy lúc này thì trông chị giống đồ biến thái thì có.

- Sao cơ~, chị rõ ràng đã biểu đạt rất công phu cảm xúc chua xót xen chút ngây thơ của một người thanh niên đang cuồng nhiệt trong tình yêu mà.

- Ờ, chua xót, chua xót đến mức em bị hù ngã ngựa luôn! Chốt một câu là chị bớt làm ra mấy cái động tác dư thừa đó và diễn một cách bình thường cho em.

- Nhưng mà như thế thì chị sẽ không thể truyền tải tình cảm của Nojima cho khán giả được~

- Truyền tải quá mức thì sẽ chỉ khiến người ta sợ chạy mất dép thôi ạ!

Đột nhiên, tôi phát hiện Kotobuki đang tròn mắt nhìn tôi và chị Tooko đấu khẩu. Akutagawa trông cũng rất bất ngờ. Đến lúc này tôi mới giật mình nhận

ra là bản thân vừa có một màn đá xoáy chị Tooko theo thói quen hàng ngày, thế là tôi vội vàng tìm cách chuyển chủ đề:

- N-Nói tóm lại, chị cứ diễn theo đúng kịch bản cho em!

Sau khi chị Tooko trả lời cho có lệ "Vâng" một tiếng, chúng tôi bắt đầu tập trở lại. Hồng hét thật... rõ ràng trong lớp học tôi vẫn đóng vai một nhân vật điềm đạm đáng tin cậy, thế mà tôi lại để các bạn cùng lớp nhìn thấy màn vừa rồi.

"Sugiko, Sugiko. Hãy nhìn đám mây kia đi. Cậu có thấy nó giống khuôn mặt của ai không?"

"Giống mặt của ai?"

Takeda cũng rất giỏi. Mặc dù nhân vật mà cô bé đảm nhận là một nhân vật có tính cách nhã nhặn lịch sự - hoàn toàn khác với tính cách thường ngày của cô bé, Takeda vẫn vào vai rất đạt.

Còn Kotobuki thì không biết là có phải do khẩn trương quá hay không mà diễn xuất của cô nàng hơi bị cứng. Lúc đọc lời thoại trông cô nàng cũng có vẻ xấu hổ. Có lẽ trái với suy nghĩ của tôi, Kotobuki vốn là một người rất dễ xấu hổ cũng nên. Mỗi lần ánh mắt chúng tôi giao nhau, hai má cô nàng lại đỏ ửng, sau đó cô nàng vội vàng ngoảnh mặt sang chỗ khác.

- Konoha. Tiếp theo là lời thoại của em kìa.

- À, vâng. "A ha ha ha ha. Thật là thua Takeko luôn".

- Thiệt là, Konoha. Em làm gì mà giống như đang đọc báo cáo vậy.

- Inoue, cậu cười giả quá đấy.

- Anh Kono~ha, anh phải thêm tình cảm vào lời thoại chứ.

- ...(Im lặng)

Vai Hayakawa của tôi bị tất cả mọi người phê bình.

Sau khi buổi tập kết thúc, Takeda cười hì hì đi đến bên cạnh chị Tooko.

- Chị Too~ko, hôm nay có một cửa hàng văn phòng phẩm khai trương ở trước nhà ga đấy. Em xem tờ rơi của họ rồi, văn phòng phẩm ở đó không những rẻ mà còn trông rất dễ thương nữa. Tí nữa chúng mình đi chung nhé?

- À, nghe có vẻ hay ho đấy. Nanase, em thế nào?

- Thực ra em cũng chẳng... nhưng mà, nếu chị Tooko đi thì em sẽ đi.

- Oa, chị Nanase cũng đi chung ạ!

Ban đầu tôi có hơi lo một chút, tuy nhiên, có vẻ là giữa Kotobuki và Takeda cũng chẳng có vấn đề gì. Sau khi đám con gái rời đi, tôi và Akutagawa cũng đi ra sân tập.

Tôi chờ Akutagawa lấy xe đạp và đi về cùng cậu ấy, hôm nay ánh chiều tà đỏ rực cũng bao phủ lấy chúng tôi như hôm nọ.

- Phù, diễn kịch khó thật đấy.

- Đừng lo. Dù sao chúng ta cũng chẳng phải diễn viên chuyên nghiệp, có diễn không đạt thì cũng là chuyện tất nhiên thôi.

- Nhưng ông diễn rất đạt mà Akutagawa. Giọng điệu cũng hợp nữa, ông làm tôi ngạc nhiên đấy.

- Vậy à? Tôi chỉ đọc theo những gì viết trong kịch bản thôi.

- Cơ bản thì giọng của ông đã hay sẵn rồi. Tôi thấy ông diễn vai Oomiya là chuẩn nhất rồi đấy.

- Vậy à?!

Hửm? Sao tôi có cảm giác tâm trạng của cậu ấy có hơi u ám nhỉ? Rõ ràng là tôi đang khen mà, chẳng lẽ tôi vừa nói ra chuyện gì không nên nói sao?

Đúng lúc này, Akutagawa mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc.

- !

Phía trước khoảng sân đang dần dần bị bóng tối bao phủ mờ mờ hiện ra cánh cổng trường màu đỏ thẫm, bên cạnh cổng là cây anh đào được trồng lâu năm. Và đang thập thò đằng sau gốc cây cô độc với những cành cây khúc khuỷu và tán lá bị cảnh đêm nhuộm đen đó, là Sarashina.

Cặp mắt buồn bã của bạn ấy lấp lánh nước mắt, còn bờ môi và tay chân thì run rẩy như thể bạn ấy đang đứng trong bầu trời đầy tuyết của một ngày giữa mùa đông.

Đột nhiên, Sarashina chạy tới níu lấy ngực Akutagawa, rồi nghẹn ngào nói.

- Kazushi... mình... phải làm sao bây giờ giúp mình với... Kazushi.

Có thứ gì đó lạnh lạnh chạy dọc sống lưng tôi... Tôi đã nhìn thấy. Trên những đầu ngón tay của Sarashina đang níu chặt lấy áo ngoài của Akutagawa, có dính thứ chất lỏng gì đó màu đỏ.

Máu? Không, có khi chỉ là do ánh nắng chẳng?

Akutagawa ôm chặt lấy Sarashina đang khóc thút thít như thể muốn đem bạn ấy giấu đi. Đầu cậu ấy cúi xuống, nét mặt trông rất đau khổ.

Sáng hôm sau, khi đang trên đường tới trường, tôi bắt gặp Akutagawa.

Cậu ấy đang dừng xe bên cạnh một thùng thư và rút một phong thư màu trắng hình chữ nhật vào đó.

Trông thấy đôi mày nhíu lại của cậu ấy, tôi lại nhớ tới chuyện hôm qua.

Đúng lúc tôi đang không biết có nên cất tiếng gọi cậu ấy hay không thì Akutagawa đã quay đầu lại, ánh mắt chúng tôi giao nhau.

- Chào buổi sáng.

Nhìn thấy tôi khẽ cười, Akutagawa hơi có vẻ do dự, sau đó cậu ấy cũng nở một nụ cười tương tự.

- Chào ông, Inoue.

Tôi cố không chế nổi bất an sâu trong lồng ngực và đi tới bên cạnh cậu ấy.

- Ông lại gửi thư à?

- Là của người nhà nhờ tôi gửi. Hình như là thủ tục bảo hiểm gì đấy.

Chúng tôi sánh vai bước đi, thỉnh thoảng trao đổi vài câu vô thưởng vô phạt.

Khi vừa bước vào cổng trường thì đột nhiên Akutagawa thấp giọng nói với tôi.

- Xin lỗi ông vì chuyện hôm qua nhé.

Tôi hơi giật mình. Hôm qua, để hai người có thể thoải mái nói chuyện, tôi đã đi về trước, cũng vì vậy mà tôi không biết giữa Akutagawa và Sarashina

đã xảy ra chuyện gì. Có thể họ sẽ nói về việc tại sao Sarashina lại khóc, hoặc cũng có thể là về chất lỏng dính trên những đầu ngón tay mảnh khảnh của bạn ấy...

- Cái bạn hôm qua đó là bạn gái của ông hả, Akutagawa?

Khi tôi giả vờ không quen biết Sarashina và hỏi cậu ấy như vậy, Akutagawa nhú mày lại với vẻ khỗ sở và trả lời.

- ...Bây giờ thì không phải.

- Nói vậy có nghĩa là lúc trước hai người từng hẹn hò hả?

- ...Ừ.

Ồ? Thế nhưng... Sarashina lại nói với tôi là hiện tại họ vẫn đang hẹn hò cơ mà nhỉ?

- Xin lỗi. Nói tiếp thì sẽ lôi ra rất nhiều chuyện cho nên tôi không thể nói thêm điều gì nữa.

Hai hàng lông mày của Akutagawa càng nhú chặt hơn, đôi môi cậu ấy mím lại. Đến mức tôi ở bên cạnh mà cũng cảm thấy khỗ sở thay cho cậu ấy,

- Không sao. Tôi mới là người phải xin lỗi, Được rồi, không nói chuyện này nữa, à, về vụ bài tập Anh văn ấy mà...

Tôi dùng ngữ điệu bình thường để thay đổi chủ đề.

Tan học, chúng tôi lại tập trung ở trong một hội trường nhỏ để tập kịch.

Mặc dù tôi đã nói là không bàn về chuyện đó nữa, tuy nhiên, tôi vẫn không nhịn được mà để ý về chuyện giữa Akutagawa và Sarashina.

Trên sân khấu, Akutagawa đang diễn vai Oomiya rất ổn. Hiện tại đang là cảnh Oomiya thảo luận về vấn đề tình yêu với Nojima do chị Tooko thủ vai.

"Tình yêu là một thứ cảm xúc đặc biệt mà tạo hóa đã ban cho con người, không một ai trong chúng ta có quyền chà đạp nó."

Trong đầu tôi vẫn đang nghĩ ngợi lung tung đủ thứ. Cũng có khi Akutagawa muốn chia tay nhưng Sarashina thì lại không muốn. Khả năng là Akutagawa đã thích một người khác rồi cũng nên.

"Dù sao thì người Nhật Bản chúng ta cũng đang quá coi thường tình yêu. Mặc dù tôi không phải Nakata, nhưng từ thái độ của cậu ấy, tôi cũng hiểu được rằng cậu ấy sẽ cảm thấy an tâm khi giao em gái mình cho một người đàn ông xa lạ, hơn là giao cô ấy cho một người đàn ông đang yêu đương cuồng nhiệt."

Còn cả cái lúc tôi cảm thấy dường như ngón tay của Sarashina bị nhuộm bởi một chất lỏng màu đỏ nữa, đó thật sự chỉ là do tôi tưởng tượng ra hay sao?

- A, xin lỗi~i, em đi nhà vệ sinh một chút ạ~

Sau khi Takeda chạy lướt qua những hàng ghế ra ngoài, chúng tôi cũng nghỉ giải lao.

Chị Tooko cười tươi đi về phía Akutagawa.

- Chúng ta thảo luận một chút được không? Trong cảnh Oomiya an ủi Nojima khi tác phẩm của anh ta bị chỉ trích ấy mà, có một câu thoại như thế này: "Đây chỉ là sự trả thù sớm dành cho cậu mà thôi. Tôi biết không một ai trên đời này kiên cường và giỏi giang hơn cậu", theo chị thì ở đây chúng ta nên dừng lại lâu hơn một chút để tạo ấn tượng cho khán giả. "Sớm" ở đây mang ý nghĩa tương lai, em thấy đúng không? "Cậu bị trả thù vì những điều

trong tương lai", hay nói cách khác thì đây chính là lời chúc của Oomiya dành cho Nojima: "Tương lai cậu nhất định sẽ thành công và để đền bù cho những người bị thành công của cậu lấn át sau này, cậu phải chấp nhận những khó khăn hiện tại". Đây là một cảnh cực kì hấp dẫn, nó biểu lộ nhân cách của Oomiya cũng như khiến người xem cảm nhận được tình bạn của anh ta đối với Nojima, thế nên có lẽ chúng ta nên để tiết tấu của nó chậm lại một chút chứ đừng trôi nhanh quá, em nghĩ thế nào? Chị cũng sẽ cố hết sức để thể hiện sự cảm động của Nojima. Đúng, giống như thế này...

Có vẻ chị ấy đang thảo luận vụ tập kịch, Akutagawa cũng lắng nghe và gật đầu với vẻ nghiêm túc. Trông bộ dạng của cậu ta hoàn toàn khác với tôi - một người luôn lắng nghe những gì chị Tooko nói theo kiểu tai nạn tai kia.

Trong lúc tôi ngồi nhìn lơ đãng về phía hai người đó, tôi nghe thấy tiếng Kotobuki nhỏ giọng nói, chẳng biết từ lúc nào mà cô nàng đã tới ngồi bên cạnh tôi.

- Nè, Inoue... Akutagawa thích chị Tooko hay sao thế?

- Há? V-Vậy sao?

Akutagawa và chị Tooko? Không thể nào. Hơn nữa, cho dù tôi nhìn thế nào thì chị Tooko trông cũng chẳng có vẻ gì là đang có ý tứ với Akutagawa. Mà khoan, chuyện chị Tooko đang nghĩ gì thì có liên quan gì tới tôi chứ...

Nghe thấy tôi ậm ừ như vậy, Kotobuki càng nghiêng người về phía tôi hơn, môi cô nàng bĩu lên, rồi nói với vẻ khó chịu:

- Thì cậu không thấy việc Akutagawa đồng ý đóng kịch không phải rất kì lạ à? Tôi nghe nói là trong lễ hội trường năm ngoái, lớp cũ của Akutagawa cũng diễn kịch, hơn nữa Akutagawa còn được tất cả đám con gái trong lớp cậu ta đề cử vào vai nam chính đó! Tuy nhiên Akutagawa lại lấy cớ cậu ta

không biết diễn kịch để từ chối, cũng vì việc này mà năm ngoái Mori - lúc đó cũng học cùng lớp với Akutagawa - đã than thở với tôi một hồi.

- Nội dung của vở kịch đó là sao?

- Là Hồ thiên nga. Mọi người đã đề nghị Akutagawa vào vai hoàng tử Siegfried.

- Hả? Thế thì không phải đơn giản chỉ là cậu ấy không thích vai đó thôi sao?

Lên cấp ba rồi mà còn bị bắt đóng vai hoàng tử á? Nếu là tôi thì tôi cũng xin kiếu.

- Nhưng mà nữ chính Odette là do một bạn nữ xinh nhất lớp cậu ta vào vai đấy, tên của bạn nữ đó là Sarashina thì phải.

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp.

Sarashina ư? Hai người đó từng là bạn cùng lớp sao? Vậy ra đây là lý do tại sao vẻ mặt của bạn ấy lại trở nên u ám như vậy khi nghe tôi nói Akutagawa sẽ tham gia đóng kịch.

Kotobuki tiếp tục nhỏ giọng thì thầm:

- Cậu không thấy việc này rất kì lạ à? Lúc trước thì từ chối diễn kịch cùng với một người rất được phái nam hâm mộ như Sarashina, nhưng bây giờ lại chạy tới tham gia kịch của câu lạc bộ Văn học. Nếu Akutagawa có ý gì đó với chị Tooko thì việc này lại chẳng có gì khó hiểu rồi.

Nói xong, Kotobuki liếc mắt lên nhìn tôi.

Ờ, biết nói thế nào với cô nàng bây giờ nhỉ... Thực ra thì lý do Akutagawa chấp nhận đóng kịch là vì cậu ta mang ơn chị Tooko... Làm như tôi có thể nói

ra cái lý do này ấy...

Trong lúc tôi đang loay hoay không biết làm thế nào thì đột nhiên Kotobuki lại có vẻ rụt rè và nói thế này:

- Nhưng mà chị Tooko đã có bạn trai rồi. Như vậy tình cảm của Akutagawa sẽ chỉ là vô ích thôi.

Tôi không tin nổi vào những điều tai mình vừa nghe.

- Cái gì cơ!?

Chị Tooko có bạn trai!? Bà chị đó lại có thể có bạn trai!? Bạn trai của chị ta rốt cuộc là quái vật mới từ chỗ nào xuống vậy!?

Kotobuki cắn môi và dời tầm mắt sang bên cạnh.

- Tôi... Tôi nói thật đấy. Chính chị Tooko đã nói với tôi như vậy mà. Chị ấy nói bạn trai của chị ấy là một người rất tuyệt vời, rất hợp với khăn quàng cổ màu trắng. Rồi chị ấy còn nói vì anh ta đang phải đi săn gấu ở Hokkaido thành ra hai người không thể gặp nhau được, vì việc này mà chị Tooko đã cảm thấy rất cô đơn. Tuy nhiên, dạo trước chị ấy đã nhận được những con cá hồi muối do chính tay anh ta câu và gửi tới theo đường bưu điện, chị ấy đã ăn và khen ngon không dứt miệng. Thế nên chắc hẳn đám con trai trong trường chúng ta sẽ không thể lọt vào mắt của chị Tooko đâu.

Khăn quàng cổ màu trắng?

Săn gấu?

Cá hồi?

Khi tôi đem ba cụm từ này sắp xếp trong đầu như lúc viết một câu chuyện tam đề, tôi bỗng sức nhớ ra có một dạo chị Tooko đã nói chuyện rất nghiêm

túc với tôi rằng khi chị ấy đi xem bói ở chỗ bà mẹ Shinjuku, chị ấy đã được bà ta phán rằng đường tình duyên của chị ấy đang bị hung tinh ám.

Hình như sau đó còn có cái gì gì đó như là vận hạn trên đường tình duyên của chị ấy sẽ được giải vào một ngày mùa hè và chị Tooko sẽ gặp một người con trai quần khăn quàng cổ màu trắng, trước mặt hai người là một con gấu đang ngậm cá hồi trong miệng, rồi hai người sẽ yêu nhau tha thiết...

Khi tôi thử tưởng tượng trong đầu hình ảnh một thanh niên quàng khăn màu trắng, tay cầm mâu ném về phía con gấu đang ngậm cá hồi trong miệng, mắt tôi bỗng hoa lên, tôi ngồi xụi lơ trên ghế. Kotobuki à, đó chỉ là bệnh phôi trương của chị Tooko đang phát tác thôi!

Kotobuki tiếp tục nói thật nhanh, trông cô nàng có vẻ lúng túng.

- Thế nên, ừm, à, Akutagawa có lẽ sẽ bị thất tình, bởi vì chẳng nào thì chị Tooko cũng có bạn trai rồi. Cho dù cậu ta thích chị ấy thì cũng vô dụng thôi. Thật đáng thương... À, tôi đang nói Akutagawa nhé!

Mặt tôi biểu lộ một sự thương tiếc vô hạn khi nghe cô nàng nói vậy.

Tôi đã quyết định sẽ tham gia diễn kịch tại lễ hội trường.

Kịch bản là Tình bạn của Mushanokouji. Chắc là cậu cũng từng đọc nó rồi đúng không?

Tôi vào vai một người đàn ông tên là Oomiya, anh ta đã thích cô gái mà bạn thân anh ta yêu say đắm và đến cuối cùng thì anh ta đã cướp cô gái đó từ tay người bạn thân của mình. Mỗi lần đọc kịch bản, tôi lại cảm thấy quá khứ cùng hiện tại của tôi đang chồng lên hình bóng của người đàn ông này.

Bởi vì tôi cũng là một kẻ hèn hạ phản bội người tin tưởng tôi.

Bất kể tôi hối hận thế nào, tôi cũng không thể xóa đi những điều đã xảy ra vào ngày hôm đó.

Nhiều đêm, tôi vẫn gặp ác mộng, tôi mơ thấy phòng học bị chìm trong biển máu, một người con gái tóc dài trên ngực ghim con dao điêu khắc, máu chảy ra từ cơ thể cô ấy, cô ấy gục xuống trước mặt tôi. Rồi tôi nghe thấy giọng cô ấy trách cứ tôi tại sao lại phá vỡ lời hứa. Mỗi khi như vậy, tôi đều giật mình tỉnh dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh, sau đó, vừa run rẩy, tôi lại vừa lặp đi lặp lại vô số lần những lời sám hối của mình.

Lựa chọn nông cạn của tôi đã dẫn đến kết quả xấu nhất, kể từ ngày hôm đó, ngày tôi khiến một người bị tổn thương, tôi vẫn luôn nỗ lực để trở thành một con người thành thật. Tuy nhiên, kết cục thì tôi vẫn dẫm lên vết xe đổ của chính mình, hiện tại cũng vậy.

Tôi luôn cố gắng đưa ra lựa chọn thấu đáo nhất, cẩn thận nhất, tốt nhất có thể. Thế nhưng, mỗi lần, tôi lại đều khiến những người tin tưởng vào tôi phải cảm nhận sự bi thương và đau khổ, lại dồn họ vào đường cùng, khiến họ đánh mất lý trí.

Tôi đã làm sai điều gì ư?

Rốt cuộc tôi đã sai ở đâu? Từ khi nào?

Một kẻ ngu ngốc như tôi có lẽ không có tư cách để bảo vệ cậu. Sáu năm trước cũng thế tôi đã nghĩ là mình đang bảo vệ bạn của tôi. Tôi đã tin là cho dù hành vi của tôi đồng nghĩa với phản bội người bạn đó, nhưng nếu tôi làm vậy, tôi sẽ có thể cứu giúp cô ấy. Tuy nhiên, cuối cùng thì đó lại chỉ là một sai lầm ngu ngốc của tôi.

Và rồi, hiện tại, nỗi lo lắng về việc lặp lại sai lầm trong quá khứ vẫn không khi nào dứt khỏi đầu tôi. Tôi sợ hãi việc giúp cậu hoàn thành tâm

nguyện. Bởi vì tôi không thể tìm ra điều gì để đảm bảo hành vi đó là đúng đắn.

Thế nhưng, nếu tôi buông tay, tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra với cậu. Mỗi lần nghĩ như thế, cho dù bị cậu chửi mắng đến thế nào, cho dù bị cậu cảm hận đến thế nào, tôi lại muốn được đến bên cạnh cậu, được thực hiện nguyện vọng của cậu. Dù vậy, cảm giác do dự khi không biết liệu lựa chọn này của mình có chính xác hay không vẫn không ngừng giày vò tôi.

Không, không được. Đó là một hành vi không thành thật.

Hi vọng cậu không xé rách lá thư này mà sẽ đọc nó.

Khoảng hai tuần sau.

Từ dạo hôm đó tới giờ, thoát nhìn thì trông Akutagawa cũng không có gì đặc biệt kì lạ, thế nên tôi nghĩ chắc có lẽ cậu ấy đã giải quyết xong vấn đề với Sarashina.

Tan học ngày hôm nay, chúng tôi cũng tiếp tục tập kịch như mọi khi.

"Người ta thường nói những người thật sự yêu thương sẽ không thể nào chấp nhận việc bị thất tình được. Điều đó quá bi thảm, bi thảm đến mức họ không thể chịu được."

Khả năng diễn kịch của Akutagawa vẫn rất tốt.

Tôi dường như có thể cảm nhận được nỗi đau khổ ẩn chứa trong chất giọng chậm rãi của cậu ấy, có lẽ, là vì hiện tại cậu ấy cũng đang gặp rắc rối trong chuyện tình yêu chăng?

Mặt khác thì vai Nojima của chị Tooko vẫn không hề khá lên chút nào, chị ấy vẫn vào vai một cách cao hứng đến mức quái đản. Hình như chị ấy đã

thuộc nằm lòng lời thoại rồi, tôi chẳng thấy chị ấy nhìn kịch bản lần nào, thay vào đó là những động tác quá khích như một gã người nước ngoài khả nghi.

"Tôi không cho rằng tình yêu chỉ là việc chính mình tô điểm cho bản thân đẹp lên như Nakata vẫn suy nghĩ. Làm thế là chúng ta đã không cân nhắc tới người còn lại."

Tôi thật sự hi vọng chị ấy sẽ thôi không thêm mấy từ cảm thán quá khích kiểu "Ôi~" hay "Hừm~" vào những lời thoại của mình nữa.

Cảnh đánh bóng bàn ở nhà của Sugiko cũng thế, diễn xuất của chị Tooko cực kì "quái".

Cảnh này có hai màn, một màn là lúc Nojima tới nhà Sugiko chơi, Sugiko đã nhường anh ta và hai người đã chơi rất vui vẻ. Một màn khác là lúc những người bạn của anh trai tụ tập tại nhà Sugiko để tổ chức đại hội bóng bàn, Sugiko đã liên tiếp đánh bại các đối thủ và được mọi người hoan hô, tuy nhiên đến khi Oomiya ra sân, anh ta đã không lưu tình và đánh cho cô ta thua liểng xiểng. Hai màn này là những cảnh rất quan trọng để tạo nên sự đối lập giữa Nojima và Oomiya.

Bởi lẽ không thể dùng bóng thật để chơi, chúng tôi đã quyết định là khi diễn sẽ chỉ cầm vợt giả vờ đánh đánh vài cái, kèm theo đó là hiệu ứng âm thanh mà thôi.

Chị Tooko vừa vung vợt vừa cười to "A ha ha ha" rất vui vẻ.

"Ta đang đánh bóng bàn với Sugiko. Sugiko rõ ràng giỏi hơn ta rất nhiều, thế nhưng nàng cũng không làm ta mất mặt. Ngược lại nàng còn suy nghĩ cho ta, đánh bóng sao cho ta có thể dễ dàng đánh trả. Thế này thì làm sao mà ta lại không thể không cảm nhận được sự dịu dàng của Sugiko cơ chứ."

Sau đó chị ấy giơ vợt lên cao và la lên "Ôi!"

"Trên đời này liệu còn tìm đâu ra được một người con gái khác đáng yêu, thuần khiết, biết suy nghĩ cho người khác và xinh đẹp đến dường này nữa. Chắc chắn là ông trời đã ban nàng cho ta nên mới để ta gặp được nàng, nếu không phải vậy thì điều này thật sự quá tàn khốc!"

Trước sự nhiệt tình của chị Tooko, Kotobuki trong vai Sugiko hơi giật lùi về phía sau với vẻ hoang mang.

"Anh Nojima đánh bóng giỏi thật đấy."

Vốn dĩ đây là một câu chuyện tràn ngập sự lãng mạn của tuổi xuân, nhưng cứ mỗi lần chị Tooko mở miệng là nó lại có xu hướng trở thành hài kịch.

Ngay cả một cảnh nổi tiếng thế này mà cũng trông như một chương trình chọc cười trên truyền hình, thật sự không biết đến lúc lên sân khấu diễn thật thì sẽ thành ra thế nào nữa.

Đến giờ giải lao, Kotobuki lúng túng mở nắp chiếc hộp bento màu hồng phần của mình ra và đưa nó về phía chị Tooko.

(Bento: Hộp cơm thủ công của Nhật)

- À, ừm, em có nướng vài cái bánh quy. Mời chị và mọi người ăn.

Bên trong hộp bento được phủ lớp giấy ăn có họa tiết cánh hoa trông rất dễ thương là những chiếc bánh quy đáng yêu với lớp nhân phủ trên bề mặt là mút việt quất hoặc hạt hạnh nhân.

- Oa~, đây là chị Nanase tự làm sao ạ!? Chị giỏi quá, trông ngon ghê~

- Cảm ơn em nhé, Nanase. Nào, mọi người cũng lại đây ăn đi.

Hồng hét, làm sao bây giờ! Chị Tooko từng nói với tôi là ngoại trừ ăn thứ gì có chữ viết ra thì những thứ khác chị ấy đều không thể nếm được hương vị,

cũng giống như chúng tôi chẳng thể nếm được gì khi ăn giấy vậy.

Trong lúc tôi còn đang lo lắng, chị Tooko đã duỗi tay về phía chiếc hộp, cầm lấy một chiếc bánh quy hình tròn bên trên phủ hạnh nhân rồi bỏ vào miệng.

Sau khi nhắm nháp một lúc, chị Tooko nở một nụ cười rạng rỡ.

- Ngon quá~ Hương vị của hạnh nhân và vani được khéo léo hòa quyện với nhau, có cảm giác như trong miệng của chị đang diễn ra một buổi hòa tấu nhạc nhẹ ấy.

- Làm gì có, chị Tooko khen quá lời rồi.

Mặt của Kotobuki đỏ bừng lên như bị hơi lửa.

- A, nhưng mà bánh này ăn ngon thật đấy chị Nanase. Độ ngọt vừa phải, cho dù con trai ăn cũng rất ổn nhé~

Takeda cũng vừa cắn bánh quy vừa cười nói. Nghe thấy thế, hai má của Kotobuki lại càng đỏ hơn, cô nàng hơi cao giọng:

- T-Tại vì, à ừm, dạo gần đây chị đang phải giảm cân. Vì thế chị mới cho ít đường.

Nói xong, cô nàng liếc sang nhìn tôi.

Đến tận lúc này, trong đầu tôi vẫn đang lo lắng về chuyện của chị Tooko.

- À, cảm ơn cậu.

Tôi vội vàng cầm lên một chiếc bánh có hình lá cây rồi bỏ vào miệng, cảm giác hơi cứng cứng của bánh làm thủ công cùng một chút vị chua bất ngờ lan khắp đầu lưỡi tôi, đây là vị chanh thì phải?

- Ừm, ăn ngon lắm.

Nghe thấy thế, Kotobuki xoay mặt đi và lăm bằm nói.

- V-Vậy hả...? Nhưng mà đây không phải là tôi làm cho hợp khẩu vị của Inoue đâu đấy.

Chỉ Tooko tiếp tục bỏ từng cái bánh quy vào miệng, sau đó chị ấy lại rút như một con chim non.

- Đây là việt quất phải không!? Hương vị thật nổi bật, ngon quá đi~. Cảm giác cứ như mút ngọt đang tan ra trên đầu lưỡi ấy! Ờm, còn cái màu nâu này là gì thế nhỉ, vị có vẻ quen quen?

- Là cacao và quả hạch ạ.

- Đúng! Là cacao! Hương vị này đúng là của cacao. Hơi nhân nhẩn đặng thêm chút vị ngọt ngọt giòn giòn của quả hạch, thật là tuyệt vời~

- Chị Tooko nói nghe cứ như chuyên gia bình luận bánh ngọt ấy~

- Ừ. Tại chị thích nhất là đồ ngọt mà!

Chị Tooko liên tiếp bỏ bánh quy vào mồm, mỗi lần chị ấy đều đưa ra cảm tưởng, nhìn chị ấy vậy mà tôi cũng phát hoảng.

Này này, chị không thấy đã đến lúc nên dừng lại rồi à... Hăng quá cẩn thận để lộ sơ hở gì bây giờ. Còn nữa, tọng nhiều thứ không có mùi vị như thế vào miệng mà cũng được sao? Nếu tôi phải ăn giầy như cách chị ấy đang làm thì tôi chắc chắn sẽ bị đau bụng mất. Suy ngược ra thì chắc chị Tooko cũng tương tự vậy,

- Oa, cái bánh hình lá cây này thật là ngọt~

"O, ngọt ấy ạ?", Kotobuki nói với vẻ khó hiểu "Cái đó là bánh quy chanh mà, em nghĩ chắc là nó phải chua lắm chứ?"

Đấy, biết ngay mà.

Chị Tooko vội vàng chữa cháy.

- A, v-vậy à. Nhưng mà có đôi chỗ cũng sẽ hơi ngọt đấy. Ủm, đúng là chua thật, nhưng mà sau vị chua sẽ là vị ngọt, giống như hương vị của tuổi xuân vậy.

Có vẻ cuối cùng cũng qua cửa, tôi thở phào một cái.

Đúng lúc này, tôi phát hiện Akutagawa đang nhúu mày nhìn chăm chăm vào những chiếc bánh quy đựng trong hộp.

Vẻ mặt của cậu ấy trông rất khổ sở, cứ như thể cậu ấy đang nhìn thứ mình không muốn nhìn thấy vậy...

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

- Akutagawa, ông làm sao vậy?

Nghe tôi hỏi, Akutagawa giật mình, sau đó cậu ấy khẽ cười, nét mặt trông rất phức tạp: "À không, không có gì", nói xong Akutagawa cũng cầm lấy một chiếc bánh quy vị cacao rồi bỏ vào miệng.

- Tôi không hợp đồ ngọt lắm... nhưng mà bánh này thì ngay cả tôi cũng có thể ăn được, vị của nó rất ngon.

Vẻ mặt u ám vừa rồi là vì cậu ấy không thích đồ ngọt sao? Tuy nhiên, ngược tôi lại khẽ thắt lại như thể nó đang nhắc nhở tôi rằng mọi việc không đơn giản như vậy.

Akutagawa duỗi tay về phía một cái bánh quy khác. Sau khi ăn xong, cậu ấy lại tiếp tục vươn tay ra... và lấy một cái bánh khác rồi ăn một cách bình thản. Nhìn cậu ấy như vậy, tôi lại càng cảm thấy lo lắng hơn. Bộ dạng của cậu ấy khiến tôi liên tưởng tới một người đang cố ăn một thứ gì đó mà họ không thích.

Chị Tooko cũng bỏ những chiếc bánh quy vào mồm một cách vui vẻ.

Akutagawa và chị Tooko... Hai người bọn họ thật sự cảm thấy ngon khi ăn bánh quy sao?

Tôi không rõ Akutagawa thế nào, thế nhưng tôi biết chắc một điều là cho dù bánh ngon tới đâu thì lưỡi của chị Tooko cũng sẽ không cảm nhận được hương vị của nó. Chị ấy không làm được điều đó.

Trong hộp chỉ còn sót lại mỗi một chiếc bánh quy chanh hình lá cây, nhìn thấy chị Tooko định ăn nốt nó, tôi lập tức thò tay ra và bắt lấy tay chị ấy.

- Chị tham ăn vừa thôi. Cái này để cho em.

Chị Tooko tròn xoe hai mắt nhìn tôi.

Tôi cầm lấy miếng bánh cuối cùng và bỏ nó vào trong miệng.

Akutagawa và Takeda cùng nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

Kotobuki cũng đỏ bừng mặt và nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi nuốt xuống chiếc bánh quy.

Một sự im lặng phủ xuống sân khấu.

- A, đây là... Đúng rồi! Tại bánh quy Kotobuki quá ngon đi!

Khi nhận ra mình vừa làm gì, tôi vội vàng biện minh cho hành động vừa

rồi, nghe vậy, Kotobuki trừng mắt nhìn tôi:

- C-Cậu nói bậy bạ cái gì thế hả, đồ ngốc, cho dù được Inoue khen thì tôi cũng chẳng cảm thấy vui đâu.

- A, chị Nanase xấu hổ kìa-

- Em im đi, Takeda!

Kotobuki đỏ bừng mặt lườm Takeda một cái. Đáp lại, Takeda bật cười khúc khích.

Hai má của tôi cũng trở nên nóng bừng. Ôi trời ơi, mình vừa làm cái quái gì vậy chứ...

- À đúng rồi, quay lại luyện tập thôi! Tất cả luyện tập nào!

Đúng lúc tôi vừa cao giọng nói như vậy thì túi quần của Akutagawa rung lên.

- !

Akutagawa giật mình cúi đầu nhìn xuống túi quần, rồi cậu ấy rút điện thoại ra và nhìn vào màn hình, sau đó mặt cậu ấy đanh lại.

- Xin lỗi. Tôi có chuyện gấp, tôi xin phép về trước nhé.

Nói xong, cậu ấy cúi đầu chào chúng tôi, khoác cặp lên vai rồi bước ra khỏi phòng.

- Akutagawa làm sao thế nhỉ?

Chị Tooko và Kotobuki đều trông có vẻ khó hiểu. Còn tôi thì lại để ý tới người gọi điện cho Akutagawa. Chẳng lẽ đó là Sarashina sao?

Nhưng dù sao thì buổi tập của chúng tôi vẫn phải tiếp tục, vai Oomiya của Akutagawa được tôi tạm thay thế.

Ở cảnh Oomiya và Sugiko nói chuyện với nhau, Kotobuki nhiều lần bị vấp.

- Đáng ghét. Inoue diễn gì mà tệ quá, làm tôi chẳng thể nào tập trung được.

Mỗi lần như vậy, cô nàng lại đỏ bừng cả hai má và mở miệng than phiền tôi.

Chập choạng tối, khi buổi tập vừa kết thúc, chị Tooko vội vàng chạy như bay ra khỏi phòng, lý do thì hình như là vì chị ấy đã quên không đặt chế độ thu hình chương trình "Món ngon mỗi ngày" trên tivi.

Takeda cũng vẫy tay "Hẹn mấy anh chị mai gặp lại nha~" rồi chạy đi, để lại tôi ở một mình với Kotobuki.

Khi tôi nhét kịch bản và tập vở vào cặp xong xuôi, đang định chuẩn bị ra về, tôi nhìn thấy Kotobuki vẫn đứng chờ ra ở đó.

- Ồ? Kotobuki, cậu không về à?

- Có chứ sao không.

Nói cụt lủn như vậy xong, cô nàng đột ngột ngoảnh mặt sang hướng khác và nói với vẻ xấu hổ.

- Nè... Mai tôi lại nướng bánh đem tới nhé?

- Hả?

- Tại tôi thấy Inoue có vẻ ăn chưa đủ.

- Ủm, đúng là bánh rất ngon, nhưng mà chắc là làm nó tốn thời gian lắm đúng không? Như vậy không vất vả cho cậu à?

- K-Không sao cả! Dù sao thì tôi cũng rất thích nấu ăn, mặc dù tay nghề của tôi không được tốt lắm... Với lại, chị Tooko có vẻ cũng rất thích ăn bánh tôi làm.

- À, cái này...

Thấy chưa chị Tooko. Cái tội đã không nếm được vị lại còn bày đặt ăn ngon lành đấy. Thế này không ổn rồi, tôi phải làm sao bây giờ nhỉ. Hay tôi cứ mặc kệ chị Tooko tự làm tự chịu ăn thêm vài cái bánh quy không có hương vị gì... hoặc là...

Thấy tôi tỏ ra do dự, vẻ mặt của Kotobuki liền trở nên không vui.

- Sao, chẳng lẽ những lời vừa rồi chỉ là khen cho có sao?

- Ơ, tôi không có ý đó...

- Tôi biết rồi, Inoue là loại người này mà. Lúc nào cũng cười thân thiết, nhưng thực ra trong bụng cậu đang nghĩ gì thì chẳng ai biết được.

Lòng dạ tôi thoáng cái trở nên lạnh ngắt, như thể một trụ băng vừa đâm xuyên qua ngực.

- Thôi đủ rồi. Cậu là đồ đáng ghét.

Kotobuki khoác lên vai chiếc cặp treo một con thò bông màu hồng, căn môi, rồi bước vội ra khỏi phòng.

Tôi lại chọc cô nàng nổi giận rồi... Làm sao mà cứ mỗi lần tôi nói chuyện với Kotobuki là mọi chuyện thế nào cũng thành ra thế này chứ.

Đúng lúc tôi đang cảm thấy chán nản vì cái tư "đáng ghét" mà cô nàng để lại thì...

- A~, chị Nanase thật là đáng thương. Anh Konoha thiệt là, em không ngờ anh lại ngốc đến như vậy đấy.

Takeda - người lẽ ra đã về từ trước - đột ngột thò đầu ra từ phía sau cửa và nói như vậy, sự xuất hiện của cô bé khiến tôi suýt nữa đứng tim.

Takeda bước về phía tôi với vẻ thoải mái.

- Em quên đồ nên quay lại lấy, ai ngờ lại được chứng kiến hai anh chị nói chuyện thân mật như vậy, thế là em không nỡ phá hỏng bầu không khí giữa hai người...

- Và em đã đứng nhìn lén từ nãy tới giờ hả?

- Nói một cách nào đó thì đúng là vậy ạ.

Cô bé cười hì hì, sau đó nghiêng người về phía hàng ghế ngồi và nhặt lên một chiếc cặp tài liệu ở đó.

- Chị Nanase ấy mà, em thấy thái độ của chị ấy thật sự đã rất là thẳng thắn rồi, đến mức khiến người nào đó cảm thấy là chị ấy có thành kiến với mình, vậy mà tại sao người đó vẫn không hiểu nhỉ? Anh không thấy trên cặp của chị Nanase treo một con thỏ bông à?

Tôi nghiêng đầu với vẻ khó hiểu.

- Thỏ? Anh có thấy, thì sao? À, chẳng lẽ Kotobuki thích Akutagawa?

Dù sao thì cô nàng cũng có vẻ khá dễ tâm tới chuyện giữa chị Tooko và Akutagawa, thế nên tôi thử hỏi lại như vậy, kết quả là Takeda thờ dãi đánh thượt một cái rất cường điệu.

- Đây là lý do tại sao anh lại bị chị Nanase bảo là "đáng ghét" đấy. Chà, thôi thì kệ hai người. Anh Konoha cứ từ từ mà suy nghĩ đi. Nhìn anh Konoha như vậy cũng rất là dễ thương à~

- Hả? Hả? Em nói rõ thêm chút nữa xem nào.

- Không được, đây là bí mật ạ.

Takeda cười hì hì và ôm lấy chiếc cặp tài liệu bằng nhựa màu vàng bồng công anh, phía trên in nổi hình một đôi cánh thiên sứ trắng muốt.

Tôi kinh ngạc hỏi:

- Cái cặp tài liệu đó là...

- Hì hì, anh thấy dễ thương không? Cái này là em đi mua cùng với chị Tooko và chị Nanase đó. Nghe nói nó thuộc loạt sản phẩm Thiên thần, sêri sản phẩm này rất được phái nữ yêu thích đấy Ngoài ra còn có màu hồng, màu xanh da trời và xanh lá cây nữa. Chị Nanase cũng mua một quyển tập của sêri này, chị ấy mua màu xanh lá cây, trông màu đó cũng khá hợp với chị ấy.

Tôi biết, biết rất rõ là đằng khác.

Bởi Miu cũng rất thích sêri sản phẩm này, cậu ấy từng có tập vở và cặp tài liệu màu xanh da trời.

Quá khứ như một cơn sóng dữ đen kịt không ngừng đánh vào lồng ngực tôi.

Cổ họng như bị ai đó bóp nghẹt khiến tôi không thể thở được, tôi tập trung toàn bộ ý thức để đuổi hình ảnh của Miu ra khỏi đầu.

Cố gắng không tỏ ra dao động, tôi khó khăn lắm mới nói được một cách

bình thường.

- Ủ, chỉ cần em thấy vui là được rồi. Bây giờ trông em hoạt bát hơn hồi trước nhiều rồi đấy Takeda.

Nụ cười biến mất, khuôn mặt của Takeda trở nên vô cảm, trông cô bé chẳng khác gì vừa tháo chiếc mặt nạ xuống.

- Em không thấy vui.

Bầu không khí xung quanh đột ngột trở lạnh buốt khi tôi bị Takeda nhìn bằng một ánh đầy lý trí, cứ như thể Takeda đang đứng trước tôi và Takeda vừa vui cười hồi nãy là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

- Em hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ. Em chỉ đang giả vờ vui vẻ mà thôi. Bởi em không muốn phá hỏng bầu không khí của mọi người.

Cô bé nói một cách bình thản.

Người đang đứng trước mặt tôi bây giờ không phải là Takeda ngây thơ như một chú cún con nữa, mà là một người khác, là Takeda Chia cô độc không thể hiểu được lòng người.

Thấy tôi đã mất đi khả năng nói chuyện, vẻ mặt Takeda lại trở nên đáng yêu rồi cô bé nở một nụ cười ngây thơ.

- Việc diễn kịch để che giấu nội tâm của mình cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả, ai cũng làm được thôi ạ. Hơn nữa, em cũng không phải là không thích ở chung với anh Konoha và chị Tooko.

Cảm giác như bị ai đó níu chặt lấy cổ vẫn không hề biến mất, tôi cố gắng ép mình nở một nụ cười.

- Vậy sao, thế thì tốt quá.

Nụ cười này không phải giả dối. Thế nhưng nó cũng không phải một nụ cười chân thật.

Đối với tôi và cả với Takeda cũng thế, nó chỉ là một nụ cười "cần thiết" mà thôi. Mục đích tồn tại của nó chỉ là để không phá hỏng bầu không khí giữa chúng tôi, chỉ là để duy trì một sự cân bằng bề ngoài.

- Chúng mình đi về thôi, anh Konoha!

- Ừm.

Tôi vắt cặp qua vai, tắt đèn rồi bỏ lại căn phòng u ám sau lưng. Sau đó, vừa bước đi song song với Takeda, tôi vừa nghe cô bé kể một cách vui vẻ về những người bạn hay những chuyện xảy ra trong lớp.

Thình thoảng, tôi cũng cười chêm vào một hai câu, giả vờ như mình không hề biết về bí mật của cô bé.

Chỉ có lòng tôi là vẫn nặng nề và buốt giá như một khối chì.

Nhưng mà dù sao thì có lẽ ai cũng giống như vậy cả.

Không chỉ Takeda, mà có lẽ Akutagawa, Kotobuki, và ngay cả chị Tooko cũng thế... Có lẽ mọi người chỉ đang giả vờ vui vẻ, chứ thực ra trong lòng họ lại không hề cảm thấy như vậy. Có lẽ để bảo vệ sự cân bằng mong manh giữa con người với nhau trong trường học cũng như xã hội, người ta không thể nói ra những điều thật lòng mà phải giấu nó đi.

Cụm từ "Đáng ghét" của Kotobuki vẫn vang vọng sâu trong lỗ tai tôi, khiến ngực tôi đau ê ẩm.

Cho dù là với ai, tôi vẫn luôn mỉm cười và tỏ ra hòa nhã, tôi chưa bao giờ đến quá gần, cũng chẳng khi nào rời đi quá xa, tôi vẫn luôn duy trì một

khoảng cách thích hợp nhất với những người xung quanh... Bởi lẽ tôi không thể chịu được việc mất đi một điều gì đó quan trọng với mình nữa rồi, tôi ghét việc làm tổn thương người khác cũng như bị người khác làm tổn thương.

Cuộc sống hiện tại của tôi trôi qua rất bình thường. Tôi không muốn lại mất đi khoảng thời gian ấm áp, bình thường, chẳng có gì thú vị, đôi lúc xen lẫn chút khổ sở này.

Thế nên, tôi nghĩ, có lẽ từ nay về sau, cả tôi và Takeda đều sẽ tiếp tục nói dối.

Bầu trời bên ngoài tòa nhà bị nhuộm một màu đỏ rực như thể đang là ngày tận thế.

Khi chúng tôi vừa đi ngang qua phía bên cạnh một dãy nhà của trường học, Takeda đột ngột tóm lấy cổ tay áo tôi.

- Kia không phải anh Akutagawa sao?

Ở bức tường đằng sau dãy nhà là ba bóng người cao gầy.

Tắm trong ánh chiều tà mờ tối, những cái bóng dao động chập chờn. Một trong số đó giơ tay lên, hai cái bóng còn lại thì run rẩy dựa sát vào nhau.

Đó là Akutagawa và Sarashina... người còn lại là một nam sinh xa lạ, ba người họ trông có vẻ như đang nói chuyện gì đó rất nghiêm túc.

Sarashina không ngừng run rẩy, vẻ mặt bạn ấy trông như sắp khóc. Akutagawa thì đứng chắn trước mặt Sarashina như muốn bảo vệ bạn ấy, còn nam sinh với dáng người cao to lại nhìn chăm chăm vào họ với ánh mắt sắc nhọn, trông anh ta như đang mắng chửi gì đó. Akutagawa nhìn thẳng vào người nam sinh kia, hai hàng lông mày của cậu ấy cau lại với vẻ khổ sở, thỉnh thoảng lại khẽ mở cặp môi đang mím chặt và nói gì đó.

- Có chuyện gì thế nhỉ, trông bầu không khí không được ổn lắm thì phải.

Đúng lúc Takeda thì thảo nói vậy, người nam sinh kia vung nắm đấm thụi một phát vào phần bụng của Akutagawa.

Akutagawa gập người lại, hai chân cậu ấy lảo đảo.

Thấy thế, Sarashina lấy hai tay che miệng và khẽ kêu lên một tiếng.

Cả tôi và Takeda cùng ngậy người nhìn cảnh này.

Nam sinh kia vẫn tiếp tục tay đấm chân đá về phía Akutagawa. Tuy nhiên, Akutagawa vẫn đứng thẳng và để cho anh ta đánh. Khi Sarashina định lao tới can thì cậu ấy chỉ giơ tay ngăn lại và tiếp tục đứng đó chịu đòn.

Làm sao bây giờ, tôi có nên gọi giáo viên không? Thế nhưng chân tôi lại không tài nào cử động được. Ánh mắt của tôi vẫn nhìn đắm đắm về phía Akutagawa.

Sarashina ôm lấy lưng Akutagawa. Tuy nhiên, Akutagawa lại nhẹ nhàng đẩy Sarashina ra, sau đó cậu ấy từ từ quỳ xuống trên thảm cỏ và cúi đầu xuống.

Trong bóng tối lờ mờ bị thiêu đốt bởi ánh nắng chói rực của buổi chiều tà, hình ảnh Akutagawa quỳ gối, trán dí sát xuống thảm cỏ trông chẳng khác gì cảnh Chúa Giêsu bị đóng đinh lên thập tự giá.

Bóng dáng của người thiếu niên khoác trên mình bộ đồng phục màu đen chập chờn dưới những tia nắng còn sót lại của buổi trời chiều. Một người tử vì đạo lấy thân mình tiếp nhận mọi đau đớn...

Mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay tôi, miệng tôi khô không khốc.

Đầu tôi đau nhói từng cơn khi tôi nhận ra mình vừa nhìn thấy một điều

không nên thấy.

Khuôn mặt của nam sinh kia trở nên vắn vẹo như đang hối hận. Sau khi lấy chân đạp mạnh vài cái vào vai của Akutagawa, anh ta hét lên điều gì đó rồi bỏ đi.

Sarashina khụy người xuống, mặt dán vào lưng của Akutagawa và bật khóc nức nở.

Cho đến khi mặt trời đã lặn và màn đêm lạnh lẽo bao phủ lấy bóng dáng của hai người, Akutagawa vẫn cúi gập đầu xuống thắm cở không hề nhúc nhích.

Còn tôi và Takeda thì chỉ đứng sững ở đó và nhìn vào cảnh tượng tràn ngập một nỗi buồn vô hạn tưởng chừng như chỉ xuất hiện trên phim ảnh này.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tôi đã nhận được thư của cậu.

Ngay từ những dòng đầu tiên, tôi đã cảm thấy dường như lồng ngực của mình đang bị ai đó xé toang, trời đất xung quanh tôi quay cuồng.

Cậu hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa đằng sau việc tôi tạo khoảng cách với cậu. Trên lá thư mà cậu gửi cho tôi đầy ắp những con chữ chửi mắng tôi là kẻ hèn nhát, là đồ dối trá, tất cả chỉ là những dòng mệnh lệnh cậu muốn tôi làm để thực hiện nguyện vọng ích kỉ của cậu, chỉ là những câu nguyên rủa của cậu với quá khứ... và những lời đe dọa dành cho tôi.

Tôi hi vọng cậu hãy nhận ra một điều, việc cậu dễ dàng viết ra những chuyện như cắt cổ tay, nhảy ra ngoài cửa sổ hay uống thuốc độc chỉ là một hành vi ngu ngốc làm giảm giá trị bản thân của cậu mà thôi.

Cậu không phải một người rất cao ngạo sao?

Tôi biết bên trong vẻ bề ngoài mạnh mẽ của cậu là một tâm hồn mong manh dễ vỡ. Việc cậu bị tổn thương, bị dồn vào chân tường bởi sự mong manh đó, việc cậu bị quá khứ trói buộc và khát khao báo thù, nỗi đau của cậu, sự tuyệt vọng của cậu, sự phấn đấu của cậu, nước mắt của cậu... Tôi đều đã chứng kiến tất cả.

Từ tận đáy lòng mình, tôi hi vọng cậu có được hạnh phúc. Chính vì vậy,

tôi muốn cậu hiểu rõ rằng, những hành vi không thành thật tràn đầy ác ý của cậu sẽ chỉ càng xé rách trái tim cậu ra mà thôi. Hạnh phúc của cậu cũng sẽ là sự chuộc tội của tôi, thế nên nếu nguyện vọng của cậu là điều đúng đắn, tôi sẽ vui vẻ mà dốc sức thực hiện nó.

Thế nhưng, tôi lại không phải nô lệ của cậu.

Tôi không sợ những lời uy hiếp của cậu, tôi sẽ không bị cậu sai khiến.

Cho dù bị cậu căm hận thì tôi cũng sẽ không vì vậy mà cảm thấy tức giận, khổ sở hay bị thương.

Nếu như cậu biết được bây giờ trái tim tôi đang hi vọng nhất điều gì, có lẽ cậu sẽ không ngừng run rẩy vì sợ hãi. Ngay cả tôi cũng cảm thấy do dự khi viết về nó.

Sự nhản nại của tôi sắp tới cực điểm rồi. Tôi đã không thể chịu đựng được nữa rồi, tôi sắp phát điên rồi. Tuy rằng tất cả mọi việc đều là do tôi tự rước vào thân, thế nhưng mọi chuyện càng lúc càng vượt ra ngoài tầm tay của tôi, càng lúc càng chồng chất như núi, khiến những đêm dần vất không ngủ được của tôi tiếp tục kéo dài.

Kể từ ngày sự kiện đó xảy ra, tôi vẫn luôn bắt bản thân mình trở thành một người thành thật. Dù vậy, bây giờ tôi lại bắt đầu không biết liệu mình nên thành thật với ai, thành thật về điều gì.

Với ba tôi sao?

Với mẹ tôi sao?

Hay là bạn bè tôi? Về quá khứ của tôi ư? Về tương lai của tôi ư?

Với cậu ư?

Sáng hôm sau, khi tôi gặp Akutagawa trong lớp, trông cậu ấy rất mệt mỏi. Khi tôi vừa định lên tiếng bắt chuyện thì cậu ấy đã ngẩng đầu lên và nói: "Chào ông, Inoue", kèm theo đó là một nụ cười.

Nét mặt của cậu ấy thực sự quá bình thản, nó khiến tôi cảm thấy khổ sở đến mức như có ai đó đang nín chặt lấy lồng ngực tôi vậy.

- À, chào ông, Akutagawa.

Cuối cùng, tôi đành lúng túng đáp lời như vậy.

Hôm qua Takeda đã nói với tôi bằng giọng lạnh lẽo: "Anh Konoha tốt nhất là cứ mặc kệ chuyện vừa rồi đi. Em cũng sẽ làm như mình chưa từng thấy gì cả".

Có lẽ đây là lựa chọn chính xác nhất. Dù sao chúng tôi cũng chẳng phải bạn bè, tôi không nên chõ mũi vào chuyện của người khác. Tôi nên xử sự với cậu ấy như bình thường.

Tuy nhiên, cứ mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt Akutagawa, tôi lại không nhịn được mà nhớ về việc xảy ra hôm qua và trở nên mất bình tĩnh kết quả là ngay cả trao đổi với nhau vài câu chuyện phiếm chúng tôi cũng chẳng thể làm được.

Mặt khác, Kotobuki trông có vẻ như vẫn còn giận, cứ thấy tôi là cô nàng lại quay phắt mặt đi rồi chạy về phía Mori - bạn thân của cô nàng. Việc này càng khiến tôi cảm thấy khổ sở hơn.

Vào giờ sinh hoạt chung của tiết năm hôm nay, lớp chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị cho gian hàng cà phê manga trong lễ hội trường. Mọi người cùng nhau trang trí biển hiệu, làm các giá để truyện và các bảng dán tranh ảnh anime để trưng bày trong lớp.

(Anime: Hoạt hình Nhật Bản)

Sau khi được giao nhiệm vụ làm giá sách, tôi cầm một con dao rọc giấy và bắt đầu cắt các thùng các tông.

Akutagawa đang sơn màu cho các tấm bảng.

Có vài bạn nữ đến gần Akutagawa và nhờ cậu ấy chuyển gì đó. Akutagawa gật đầu và thả tấm bảng trong tay xuống, sau đó cậu ấy đi về phía biển quảng cáo, nhổ ra chiếc đinh bị cong ở sau tấm biển rồi đóng một chiếc đinh khác vào một cách gọn gàng.

- Cảm ơn bạn nha, Akutagawa.

Sau khi mấy bạn nữ vui vẻ nói cảm ơn, Akutagawa bình thản gật đầu nói gì đó, rồi cậu ấy quay trở về phía tấm bảng của mình. Đám con gái thì vẫn tiếp tục nhìn về phía Akutagawa và bàn luận xôn xao.

- Chắc, sao Akutagawa được bọn con gái hâm mộ ghê thế nhỉ.

Tôi có thể nghe được tiếng của một cậu chàng nào đó đang ngồi làm việc phía sau tôi than phiền.

- Nhưng mà tao nghe nói Akutagawa vẫn chưa có bạn gái đâu mà.

- Hả, không phải hồi lớp 10 có tin đồn Akutagawa cặp với một cô bạn cùng lớp à? Cái gì mà, à đúng rồi, là cái bạn Sarashina xinh xinh đó.

Vừa nghe thấy tên của Sarashina, tay tôi vô thức trượt một cái. Rất không may là lúc này tôi lại đang cầm dao rọc giấy, thế nên khi tay tôi bị trượt, lưỡi dao đã đi quá đà và khứa một đường vào mu bàn tay trái đang đè lên thùng các tông của tôi.

- Ui da!

- Ấc, Inoue! Ông chơi cái trò gì thế hả!

- Chết cha, tay ông chảy nhiều máu quá kìa!

Cả lớp nhốn nháo cả lên. Máu tươi ướt đầm mu bàn tay tôi và rơi xuống tạo thành từng vệt trên thùng giấy, thấy thế, đám con gái thét lên.

Đúng lúc này, có ai đó nói "Không sao cả" rồi lấy một chiếc khăn tay màu xám đè lên mu bàn tay của tôi, sau đó người này bắt lấy cánh tay của tôi và vịn tôi đứng dậy.

Người vừa lấy khăn ấn lên tay tôi chính là Akutagawa.

- Tôi sẽ đưa cậu ấy tới phòng y tế.

Sau khi thông báo với lớp trưởng như vậy, cậu ấy nhỏ giọng hỏi tôi: "Ông ổn chứ?"

- À, ừm.

Tôi gật đầu.

- Ủ, ông nhớ ấn chặt vào đấy.

Akutagawa cầm lấy tay phải của tôi rồi bắt nó ấn lên trên chiếc khăn, sau đó cậu ấy đỡ lấy bả vai của tôi và dìu tôi bước ra phòng học.

Lúc ra khỏi cửa lớp, tôi nhìn thấy Kotobuki đang đứng đó sững sờ với vẻ mặt tái xanh.

Trong phòng y tế không có ai cả, có vẻ giáo viên phụ trách đã đi ra ngoài.

Akutagawa để tôi ngồi xuống giường, sau đó cậu ấy cũng kéo một cái ghế

tới ngồi xuống bên cạnh rồi bắt đầu dùng bông thấm thuốc sát trùng lau sạch chỗ vết thương trên tay tôi.

- Xin lỗi vì đã làm phiền ông... lên cấp ba rồi mà còn bị dao rọc giấy cắt vào tay, thật là xấu hổ.

- Ông đang có tâm sự gì à?

Sau khi sát trùng xong, Akutagawa vừa lấy một miếng gạc đặt lên miệng vết thương rồi dùng băng y tế cố định nó lại vừa thấp giọng hỏi tôi.

Tôi không thể nói với Akutagawa là tôi đang bận tâm về chuyện của cậu ấy, thế nên tôi chỉ im lặng. Nhưng Akutagawa lại tiếp tục hỏi tôi bằng giọng trầm thấp, đầu cậu ấy vẫn cúi xuống.

- Ông có chuyện muốn nói với tôi phải không?

Tôi có cảm giác như trái tim của mình đang bị ai đó bóp chặt.

Bàn tay thô ráp và ấm áp của cậu ấy nắm chặt lấy tay trái của tôi.

- ...Từ sáng tới giờ trông ông vẫn có vẻ như muốn hỏi tôi chuyện gì đó, tôi nói không sai chứ?

Chẳng lẽ thái độ của tôi dễ đoán đến vậy sao? Nghĩ đến kĩ xảo diễn kịch hạng ba của mình, tai tôi bắt đầu nóng lên.

Tôi hít một hơi thật sâu bầu không khí chứa đầy mùi thuốc cay nồng trong phòng y tế, sau đó ập úng mở miệng và nhỏ giọng nói:

- Hôm qua, tôi vô tình thấy ông bị một người lạ đánh ở sau dãy nhà học. Cả Sarashina cũng ở đó.

Những ngón tay đang cố định băng dính của Akutagawa dừng lại. Từ bờ

môi khô khốc của cậu ấy phát ra một tiếng thở dài khó nhọc.

- Ra thế... Vậy là ông cũng có mặt ở đó, Inoue.

- Xin lỗi. Tôi vốn định làm như chưa từng nhìn thấy chuyện đó... Nhưng mà, thực sự thì tôi đã biết Sarashina từ trước. Bạn ấy là... bạn gái của ông phải không?

Vẻ mặt của Akutagawa càng trở nên u ám, đôi mắt cậu ấy phảng phất như bị một hình bóng mờ ảo che khuất, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, cậu ấy nói:

- ...Sarashina không phải bạn gái của tôi.

- Lúc trước ông cũng nói với tôi như vậy. Nhưng nếu thế thì tại sao Sarashina lại nói với tôi là hiện tại bạn ấy vẫn đang hẹn hò với ông chứ? Người đã đánh ông hôm qua là ai vậy? Tại sao ông là người bị đánh mà lại còn phải quỳ xuống xin lỗi anh ta?

Vừa mở miệng ra tôi đã không thể ngừng lại. Akutagawa khẽ nói, giọng cậu ấy khàn đặc như thể đang có thứ gì đó bị tắc nghẹn trong cổ họng.

- Tất cả... đều là lỗi của tôi. Bởi vì tôi đã gây ra những chuyện rất đáng bị đánh. Đối với Sarashina cũng thế... mà đối với anh Igarashi cũng thế... tôi là một kẻ hèn hạ. Cho dù bị hai người đó căm hận thì tôi cũng không có tư cách nói gì cả.

Tôi khổ sở quay mặt đi khi nhìn thấy Akutagawa tự trách mình như vậy.

Linh tính của tôi mách bảo mình không nên đào sâu hơn vào chuyện này nữa, tôi nên làm như việc này chẳng có liên quan gì tới mình, thế nhưng, tôi vẫn không thể làm được điều đó, tôi mở miệng an ủi cậu ấy một cách vụng về.

- Nếu một người thật sự là kẻ hèn hạ, họ sẽ không tự ý thức được điều đó đâu... Tôi nghĩ ông chỉ đang gắng sức quá mức thôi, Akutagawa. Ông là người rất giỏi giang, nghiêm túc, thành thật và biết quan tâm đến người khác, tuy nhiên, nếu lúc nào cũng như vậy thì chắc ông sẽ cảm thấy mệt mỏi lắm đúng không? Tôi nghĩ thỉnh thoảng ông nên thả lỏng một chút và thư giãn thì sẽ tốt hơn.

Khi Akutagawa ngẩng mặt lên, tôi giật nảy cả người.

Đôi mắt của cậu ấy nhìn tôi trừng trừng, sâu dưới đôi mắt đó, tôi dường như thấy được một tia sáng lạnh lẽo. Vẻ mặt bình thản mọi khi của cậu ấy bị thay thế bằng một sự phản nộ mãnh liệt.

- Tôi không phải người giỏi giang như ông nghĩ, Inoue!

Tiếng hét của Akutagawa vang vọng khắp phòng y tế. Bàn tay vừa được băng bó của tôi bị cậu ấy dùng sức nắm chặt đến mức tôi cảm thấy xương cốt của mình như sắp vỡ vụn, cơn đau nhức nhối chẳng khác gì bị một mũi khoan xuyên qua não khiến tôi suýt chút nữa thì hét lên.

Akutagawa tiếp tục gào.

- Nghiêm túc, thành thật, quan tâm tới người khác ư!? Không! Đó không phải là tôi! Inoue ông- hoàn-toàn-không-hiểu-gì-cả!

Vừa dùng sức nắm thật chặt lấy tay tôi một cách không thương tiếc, Akutagawa vừa dí sát mặt vào mặt tôi. Tôi có thể cảm nhận được sự điên cuồng trong ánh mắt tràn ngập sự tức giận, hơi thở ngắt quãng một cách khổ sở và hai bờ môi tái nhợt đang run rẩy của cậu ấy. Điều này khiến toàn thân tôi lạnh run, một nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng tôi.

- Từ rất lâu về trước, tôi đã xáo tung cuộc đời của một người khác. Giống như Oomiya thật ra là một kẻ hèn hạ khoác lên mình lớp vỏ thành thật, tôi

cũng là một kẻ phản bội những người đã đặt niềm tin vào tôi!

Thật đáng sợ, tay tôi đau quá. Thế nhưng tôi lại bị những cảm xúc mãnh liệt của cậu ấy giam cầm, cơ thể tôi không thể cử động được. Những lời cậu ấy thốt ra chẳng khác nào một đám bùn đen kịt nhồi vào trong ngực tôi.

- Tôi không thể thư giãn, cho dù chỉ là một giây, tôi phải tiếp tục nghiêm khắc quản chế bản thân. Thế nhưng tôi lại không thể áp chế những xung động trong mình. Hiện tại ông có biết tôi đang nghĩ gì không? Hả, Inoue? Ông có biết tâm tình của tôi lúc này là thế nào không? Ông biết nguyện vọng thật sự của tôi là gì không!? Ông có biết tôi đang suy nghĩ chuyện đáng kinh tởm thế nào không!? Không biết, ông không biết đúng không? Ông không biết tôi là một kẻ dơ bẩn đến thế nào... Inoue, ông... ông chẳng hiểu gì cả!

Akutagawa nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt cậu ấy đăm đăm sát khí, hai mắt nhìn tôi trừng trừng.

Người này là ai vậy?

Đây không phải Akutagawa mà tôi biết...

Đột nhiên, Akutagawa thả tay tôi ra, khuôn mặt cậu ấy trông rất khổ sở và đau đớn.

- ...Tôi đã làm tổn thương ông, Inoue. ông hãy quên chuyện này đi, đừng dính dáng gì tới tôi nữa.

Sau khi nói bằng giọng khàn khàn, cậu ấy đứng dậy khỏi ghế.

- Tôi xin lỗi.

Khổ sở thốt ra những lời như vậy xong, Akutagawa đi ra khỏi phòng y tế.

Bị bỏ lại một mình, tôi lấy hai tay ôm lấy cơ thể đang run lẩy bẩy vì cơn

lạnh đang xộc lên từ lòng bàn chân.

Chỉ có duy nhất miệng vết thương trên tay trái mà Akutagawa đã nắm lấy là vẫn nóng rực như bị lửa thiêu. Máu từ từ thấm ra và nhuộm đỏ tấm gạc.

Ông không hiểu, Inoue. Ông hoàn toàn không hiểu gì cả.

Những lời đó đâm xuyên qua ngực tôi, cổ họng tôi như bị ai đó bóp nghẹt, làn da tôi đau nhức như bị nướng trên than hồng. Và kí ức mà tôi đã cố khép kín sâu trong đầu lại một lần nữa hiển hiện rõ nét.

"Konoha, Konoha", một giọng nói vui vẻ gọi tên tôi. Bên cạnh tôi, một đôi mắt thật đẹp ngược lên nhìn với vẻ tinh nghịch. Mái tóc đuôi ngựa đung đưa theo từng nhịp chân.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Miu quay đầu lại đằng sau song sắt trên sân thượng, trên môi nở một nụ cười cô đơn lạnh lẽo, sau khi thì thầm với tôi như vậy, cậu ấy ngửa người ra sau và rơi xuống.

Trong đầu tôi, cảnh tượng đó hiện lên rõ mồn một, thế nhưng tôi lại kinh ngạc phát hiện khuôn mặt của Akutagawa đang chồng lên khuôn mặt của Miu.

Cơn lạnh thấu xương vẫn không dừng lại, nỗi sợ hãi không cách nào áp chế khiến đầu óc tôi trở nên tê liệt.

Không được!

Đã quá đủ rồi!

Tôi không được tới gần Akutagawa hơn nữa!

Trong vòng một ngày, lồng ngực tôi trào dâng cảm xúc nôn nóng như thể có một con dã thú đang tồn tại ở trong đó không biết bao nhiêu lần.

Khi tôi nghĩ tới việc không biết lúc nào thì bản thân sẽ bị những cảm xúc đó khống chế và làm tổn thương ai đó, hai mắt tôi lại trở nên tối sầm, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

Tôi phải làm sao để có thể kiềm chế được cơn xung động đáng ghét này?

Làm ơn, xin đừng ép tôi nữa. Chính tôi cũng không biết hiện tại mình sẽ có thể gây ra chuyện gì.

Trong đầu tôi nhiều lần tái hiện cảm xúc khi cắt sách ở thư viện.

Ở một nơi tĩnh lặng cách xa bàn thủ thư, chẳng có âm thanh nào ngoại trừ hơi thở của tôi và tiếng lật sách. Cảm giác của tôi khi đó giống như mình đang đứng lẻ loi ở nơi tận cùng của thế giới, tôi cảm thấy thật cô độc và sợ hãi. Cả người tôi run rẩy vì hành vi bất chính mà mình sắp làm.

Tôi đã lấy ra từ trong cặp một con dao rọc giấy, đặt nó vào đường nối giữa các trang rồi kéo thẳng tắp mũi dao xuống dưới. Khi trang sách đã hoàn toàn bị cắt rời khỏi quyển sách, lòng tôi bỗng trở nên nhẹ nhõm, một cảm giác khó tả giải thoát trái tim tôi.

Đến bây giờ, tôi vẫn khát khao cảm giác lâng lâng tê dại đó.

Tôi muốn cắt.

Sách... không, tôi muốn cắt rời một thứ gì đó mềm hơn, ẩm hơn, tinh khiết hơn nữa...

Chỉ cần làm vậy, có lẽ nỗi đau khổ đang chồng chất trong ngực tôi sẽ được giải thoát.

Có lẽ tôi sẽ không còn phải nghe thấy giọng nói đang trách cứ tôi hàng đêm nữa.

Bây giờ tôi không thể đi gặp cậu được. Xin cậu hãy hiểu cho tôi. Điềm tựa dưới chân tôi sắp sụp đổ rồi.

Tôi quay lại lớp học trước khi tiết sáu bắt đầu. Sau khi đáp lời một cách qua loa những người bạn cùng lớp, tôi ngồi xuống chỗ của mình.

Akutagawa đang ngồi lật vở trên ghế của cậu ấy. Vừa nhìn về phía đó, tôi liền giật nảy mình và vội vàng ngoảnh mặt đi, sau đó lấy ra một quyển sách giáo khoa đặt lên trên bàn. Chỉ nội cái việc ở chung một gian phòng với cậu ấy cũng đã khiến hô hấp của tôi trở nên khó khăn.

Giờ trực nhật, khi tôi vừa cầm cây lau sàn ở ngoài hành lang thì Kotobuki đã mặt sưng mày sía di tới và đuổi tay ra.

- Đưa đây.

- Hả...

- Tay chân của cậu thế kia thì có lau được không mà cầm nó làm gì hả?

Trong khi tôi còn đang ngạc nhiên, cô nàng đã giật lấy cây lau sàn và bắt đầu chùi.

- Vậy mà còn bị dao rọc giấy cắt vào tay, Inoue đúng là đồ vụng về. Trông chẳng khác gì một thằng ngốc cả.

- ...Ờ...à, ừm, cảm ơn cậu.

- Không cần cậu cảm ơn, tôi chỉ muốn nhanh quét dọn xong mà thôi.

Kotobuki bĩu môi nói, sau đó cô nàng quay lưng về phía tôi.

- Inoue... cậu và Akutagawa cãi nhau à?

- Sao cậu lại hỏi thế?

- Tại tôi thấy Akutagawa quay về lớp khá sớm, rồi hình như hai người còn không hề nói chuyện với nhau nữa.

- ...Là cậu nghĩ nhiều quá thôi.

Khi tôi nhỏ giọng nói một cách yếu ớt như vậy, Kotobuki đột nhiên quay lại trừng mắt nhìn tôi với vẻ giận dữ.

- Ừ sao cũng được, chẳng nào thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả!

Mà nghe cô nàng nói tôi mới sức nhận ra là Akutagawa hiện không ở trong lớp. Cậu ấy đi đâu rồi nhỉ? Không, tốt hơn hết là tôi không nên tìm hiểu về chuyện này. Tôi không nên dính líu tới Akutagawa nữa...

- Inoue, hôm nay cậu cũng sẽ đi tập kịch chứ?

- À, ừm.

Tôi ngập ngừng trả lời. Ở phòng y tế, Akutagawa đã bảo tôi nên quên chuyện này đi, thế nhưng tôi thật sự có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Hiện tại, chỉ cần chạm mặt cậu ấy, tôi đã cảm thấy sợ run lên rồi.

Sau khi Kotobuki lau sàn xong, chứng tôi trở lại lớp học.

Đột nhiên, Kotobuki tỏ ra kinh ngạc khi ánh mắt của cô nàng rơi vào chiếc cặp sách móc ở bên cạnh chỗ ngồi.

- Ô hay?

Cô nàng nhìn chăm chăm vào chỗ móc khóa trên chiếc cặp.

- Sao thế?

- Con thả biếu mất rồi.

- Hả?

- Tôi đã mua nó khi đi cùng với chị Tooko tới cửa tiệm hôm nọ. Làm sao giờ, nó mất đâu rồi nhỉ?

Kotobuki loay hoay quanh chỗ ngồi và nhìn dáo dác khắp sàn, trông vẻ mặt cô nàng cứ như thể sắp khóc tới nơi.

- Tôi giúp cậu tìm nó nhé?

- Không cần. Cậu đi trước đi.

- Nhưng mà...

- Tôi đã nói là không cần mà!

Nghe cô nàng khẳng khẳng như vậy, tôi không còn cách nào khác là một mình rời khỏi lớp học.

Mang theo tâm trạng như đeo đá trong lồng ngực, tôi đi về hướng sảnh tập. Khi ngang qua phía sau dãy nhà học, tôi bất giác hướng mắt về phía đó, kết quả là tôi bắt gặp bóng lưng của Akutagawa.

Tôi đứng sững tại chỗ như bị sét đánh.

- !

Akutagawa hướng tấm lưng thẳng tắp của cậu ấy về phía tôi.

Trên tay phải của cậu ấy đang cầm một vật gì đó có màu trắng.

Vật đó là... một con thỏ.

Nó không phải đồ trang trí, mà là một con thỏ bằng xương bằng thịt.

Trên chiếc cổ bao phủ bởi bộ lông mềm mại trắng muốt của nó, từng giọt máu đang rỉ xuống, bàn tay Akutagawa đang nắm tai con thỏ cũng bị nhuộm hồng.

Một cảm giác buồn nôn mãnh liệt trào lên cổ họng tôi, tôi vội vàng chạy khỏi chỗ đó.

Con thỏ đó làm sao vậy? Akutagawa rốt cuộc đã làm gì? Những câu hỏi đó cứ quay mòng mòng trong đầu tôi, đồng thời, toàn thân tôi như bị đông cứng bởi nỗi sợ hãi đang lan tràn khắp lồng ngực. Tôi hận mình tại sao lại không có thêm một đôi chân để rời khỏi hơi này càng sớm càng tốt, cách Akutagawa càng xa càng tốt.

Thật đáng sợ!

Akutagawa thật đáng sợ!

Thay vì tới sảnh tập, tôi guồng chân chạy về phía cổng trường rồi về nhà.

Sau khi về đến phòng mình, tôi khóa cửa lại, ngồi xuống trước bàn học và ôm đầu.

Tim tôi vẫn đập liên hồi, trong đầu tôi, ánh mắt dữ tợn của Akutagawa lúc ở phòng y tế cùng ánh mắt tràn ngập căm hận của Miu lúc ở trên sân thượng không ngừng hoán đổi cho nhau, tôi nhin không được mà gào lên "Đủ rồi!".

Tại sao vậy!? Đáng lẽ ra mối quan hệ giữa chúng tôi chỉ nên dừng lại ở mức hài hòa, thỉnh thoảng nói vài câu chuyện phiếm, thỉnh thoảng trao đổi bài tập để đối chiếu thôi mà.

Tại sao cậu lại cho tôi thấy những cảm xúc mãnh liệt của cậu? Tại sao cậu lại hướng sự thù hận về phía tôi?

Miu... cả Miu cũng thế.

Giống như Nojima yêu Sugiko say đắm, tôi cũng từng say mê Miu. Tôi từng tin rằng Miu cũng thích tôi. Mỗi ngày của chúng tôi đều trôi qua cùng với những nụ cười. Thế nhưng vào cái ngày năm tôi học lớp 9 đó, ở trước mặt tôi, Miu đã nhảy xuống từ sân thượng của trường học.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Những lời khó hiểu này là thứ duy nhất cậu ấy để lại cho tôi.

Kể từ mùa hè năm đó, thế giới của tôi đã sụp đổ.

Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được tại sao Miu lại làm vậy. Lý do Miu nhảy xuống là vì tôi sao? Tôi đã làm gì Miu sao?

Trái tim tôi dường như đang bị Miu dùng những ngón tay mảnh khảnh trắng muốt của cậu ấy bóp chặt, cảm thấy khó thở, tôi ôm lấy ngực. Tầm nhìn của tôi mờ ảo như đang đứng dưới bầu trời cháy nắng, cổ họng tôi khát khô, hô hấp của tôi trở nên dồn dập. Tôi tập tễnh bước chân về phía giường rồi đổ ập xuống, sau đó, vừa hít ra thở vào theo quãng ngắn, tôi vừa cố làm dịu cơ thể đang gào thét của mình.

Khi ý thức quay về, tôi nhận ra hai mắt của mình đã nhắm lại, đôi bờ vai của tôi đang nhấp nhô cùng với những tiếng thở dốc. Mồ hôi túa ra khiến đầu tóc và áo sơ mi của tôi đều trở nên nhớp nháp.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không thể nào quên được Miu.

Tôi không chịu được nữa rồi. Tôi không thể chịu nổi việc tâm hồn mình

lại gắn kết sâu sắc một người, tin tưởng vào tương lai với người ấy, để rồi đến một lúc nào đó đột nhiên sợi dây liên kết giữa chúng tôi lại bị chặt đứt.

Chuyện với Miu đã là quá đủ với tôi rồi.

Khi tôi hơi mở mắt ra, quyển Tình bạn đang nằm chổng chơ trên sàn nhà đập vào mắt tôi. Có lẽ lúc này, khi tôi đứng lên từ trên ghế, tay tôi đã đụng phải và khiến nó rơi xuống.

Vừa nhìn đắm đắm vào quyển sách trên sàn bằng ánh mắt nhật nhòa vì mờ hôi và tâm trạng đặng chát, tôi vừa nghĩ.

Akutagawa, người đã trách cứ tôi với ánh mắt u tối tràn đầy tuyệt vọng, có lẽ cũng giống như Oomiya, có lẽ cậu ấy đang phải khổ sở vì sở hữu một bí mật không thể thổ lộ với bất kì ai...

Tuy nhiên, tôi nghĩ tốt hơn hết là mình không nên biết bí mật đó là gì. Bởi vì, chúng tôi không phải bạn bè. Tôi không được suy nghĩ về những lời quá khích của cậu ấy ở phòng y tế nữa, không được bận tâm xem chuyện gì đã xảy ra với con thỏ đó nữa!

Bữa tối, vì lồng ngực cứ như bị thứ gì đó chặn lại, tôi chỉ ăn được một ít và để thừa hơn phân nửa bữa cơm.

- Con cảm thấy... hơi mệt. Con không sao đâu. Ngày mai con lại khỏe lên ngay ấy mà.

Thấy mẹ tỏ ra lo lắng, tôi viện một cái cớ để giải thích. Khi em gái tới làm nũng: "Anh Konoha ơi chơi tiếp với em đi", tôi cũng chỉ xoa đầu con bé và nói: "Xin lỗi nhé Maika, hôm nay không được rồi, để ngày mai đi", sau đó tôi nhốt mình trong phòng,

Khi tôi đang nằm ngửa ra giường và lắng nghe một bản ballad phát ra từ

tai nghe trong căn phòng tối thui, mẹ mở cửa và đi vào.

- Cu anh ơi... ngủ chưa con? Con có điện thoại của chị Amano đấy.

Tôi bỏ tai nghe xuống và ngồi dậy.

- ...Cảm ơn mẹ. Để con bắt máy.

Sau khi bóng dáng mẹ khuất đằng sau cánh cửa, tôi cầm lấy ống nghe phụ lấp trong phòng

- ...Alô.

Một giọng nói yếu ớt mà đến tôi nghe thấy cũng cảm thấy thật mất mặt phát ra từ đôi môi của tôi.

Chắc là chị Tooko gọi đến để hỏi tội tôi vì hồi chiều đã cúp mất buổi tập kịch và chạy thẳng về nhà.

Không ngoài dự đoán, một giọng sáng sủa phát ra từ phía đầu dây bên kia.

"Này, Konoha, chị đã cho phép chưa mà em dám lẳng lặng chuồn buổi tập kịch thế hả. Nanase đã rất lo lắng cho em đấy!"

- Em xin lỗi. Khi chiều vừa ra khỏi lớp thì tự dưng em cảm thấy trong người không được khỏe.

"Thật chứ?"

Tiếng hỏi thăm ân cần của chị ấy khiến lồng ngực tôi dâng lên một cảm giác ôn hòa giống hệt như khi tôi nằm nghe nhạc lúc này.

"Cho dù em nói dối thì cũng không qua mặt được chị đâu. Hôm nay em không tới là do không muốn gặp Akutagawa đúng không?"

Tôi giật mình hỏi:

- Akutagawa đã nói chuyện với chị Tooko rồi à!?

Chị ấy bật cười khúc khích.

"Chị hiểu ngay mà. Hôm nay Akutagawa cũng tới muộn. Vừa nghe chị nói hôm nay em không tới là em ấy đã có vẻ rất khổ sở và không nói thêm gì ngoài một câu "Vậ ạ..." Theo chị quan sát thì Akutagawa có vẻ rất muốn biết tại sao Konoha lại không tới. Thế nên chị đã thử 'tưởng tượng' xem đã có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa."

- Chị vậy mà lại lừa em, chị Tooko thật xấu xa.

"Ai bảo em dám xem thường một cô gái văn chương như chị chứ."

Tôi cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào khi nghe chị ấy nói một cách đầy ý như vậy. Thiệt tình, tại sao tôi cứ luôn thua dưới tay của cái người này vậy? Thật không cam lòng, thật không khoa học.

"Hì hì, thế nên em cứ chuẩn bị tinh thần mà nói ra hết toàn~ bộ mọi chuyện cho chị đi."

Bị chị Tooko thúc giục, tôi đành đem chuyện của Akutagawa kể cho chị ấy.

Chị Tooko vừa nghe tôi kể, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng chêm vào một hai câu để ra dấu cho tôi biết chị ấy vẫn đang lắng nghe. Chờ đến lúc tôi kể xong mọi chuyện, chị ấy mới bắt đầu nhỏ giọng nói.

"Konoha nè, hôm nay ở thư viện chị nghe người ta nói về việc lại có thêm những quyển sách khác bị cắt. Hình như là tuyển tập của Jane Yolen, thi tập của Kitahara Hakushuu, còn có tuyển tập đồng thoại của Muku Hatojuu và

tuyển tập truyện ngắn của Komatsu Sakyō nữa... Không chỉ thế, trước đó chị còn nghe mọi cô bạn ở câu lạc bộ Thú cưng nói là có một con thỏ do câu lạc bộ chăm sóc đã mất tích."

Bàn tay đang cầm ống nghe của tôi trở nên lạnh cóng.

Sách của thư viện lại bị cắt sao? Còn cả việc có một con thỏ bị mất tích...

"Nhưng mà chị không nghĩ Akutagawa là người đã cắt sách đâu. Cả lần này và lần trước cũng thế."

Tôi chỉ im lặng khi đột nhiên nghe chị Tooko nói vậy bằng giọng vui vẻ.

"Thế nào Konoha? Em có muốn cùng chị đi xác nhận sự thực không?"

Mẹ à, tại sao con trai mẹ vẫn tiếp tục làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy chứ?

Con cảm thấy những lá thư gần đây mình viết thật không bình thường. Tuy nhiên, nếu không tiếp tục viết thư, con sẽ không thể dần lại cơn xung động đang gào thét bên trong nữa.

Hôm nay, con đã to tiếng với Inoue. Con biết cậu ấy không hề có ý xấu khi nói vậy, cậu ấy làm thế chỉ là vì lo lắng cho con thôi. Thế nhưng tính cách mềm yếu dễ bị tổn thương của cậu ấy lại kích thích con, khiến con càng muốn ra sức làm tổn thương cậu ấy.

Sau khi tan học, Inoue đã không đến buổi tập. Bởi vì con vẫn đang không biết nên làm gì khi đối mặt với cậu ấy, cho nên nói thật là con đã thờ phào nhẹ nhõm khi nghe được tin này.

Mặt khác, trạng thái tinh thần của cô gái kia càng lúc càng trở nên nguy hiểm, mọi việc đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của con rồi. Con đã đem chôn

con thỏ bị cắt cổ chết dưới gốc cây anh đào tại sân trong. Cho dù con đã lấy nước rửa bao nhiêu lần, mùi máu trên tay con vẫn không chịu biến mất, con cảm thấy thật buồn nôn.

Mẹ à, những lá thư gần đây của con chắc chắn đã khiến mẹ lo lắng có phải không, mẹ nhất định sẽ không hiểu được ý nghĩa của chúng có phải không? Thế nhưng, chỉ có chuyện này là con không có cách nào nói cho mẹ biết được.

Bởi vì cơn vượt cạn khó khăn khi sinh con ra, sức khỏe của mẹ đã trở nên rất yếu.

Thế nên con đã quyết tâm sẽ không là gánh nặng của mẹ mà sẽ trở thành một người thật giỏi giang. Vì không muốn mẹ lo lắng, vì không muốn thấy mẹ bị họ hàng thân thích thương hại, con đã quyết định rằng mình sẽ không bao giờ khiến mẹ phải cảm thấy buồn lòng vì đã sinh con ra.

Nhưng, vào cái ngày đó sáu năm về trước, hành vi không thành thật của con đã hủy hoại cuộc đời của một người khác và sự trừng phạt dành cho con khi đó là con đã mất đi mẹ.

Vậy mà, mẹ à, ngày hôm nay con lại tiếp tục làm một việc sai trái khác.

Mẹ, mẹ ơi, hãy nói cho con trai của mẹ biết rốt cuộc sự ngu xuẩn này của con còn sẽ tiếp tục đến khi nào đây?

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, khi tôi mang hộp bento mẹ đã chuẩn bị tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học, tôi phát hiện chị Tooko đã tới đó từ trước. Chị ấy đang ngồi ôm chân trên ghế xếp và ăn "cơm".

Chị ấy để quyển Em còn yêu Brahms không? của Françoise Sagan tựa lên đùi, sau đó lật từng trang, thỉnh thoảng dùng ngón tay xé lấy một mẫu sách bỏ vào miệng nhấm nháp rồi nuốt một cách ngon lành, mỗi lần như vậy chị ấy

đều nở một nụ cười cực kì vui vẻ.

- Món ăn của Sagan có phong vị tao nhã của vùng đô thị. Nó mang một mùi hương thanh khiết và cảm giác mát lạnh tuyệt vời giống như món patê thịt vịt khai vị trong ẩm thực Pháp.

Sự miêu tả tâm lý tinh tế của một người phụ nữ dao động giữa một bên là chàng thanh niên trẻ đẹp yêu cô ấy tha thiết và một bên là người tình lâu năm với bản tính lạnh lùng thật sự rất tuyệt vời!

Khi ta dùng đầu lưỡi thưởng thức vị thanh khiết của miếng patê và hương vị mộc mạc của thịt vịt, rồi đưa vào miệng một thìa súp đông lạnh trong vắt màu hồng phách đựng trong cái bát để bên cạnh, hương vị của chúng sẽ hòa quyện trong miệng của ta, khiến ta run lên vì cảm xúc phức tạp mà nó mang tới và rồi ta sẽ bất giác cảm thấy như ngực mình đang thắt lại. Lúc Sagan vào nghề năm 18 tuổi, bà đã viết về câu chuyện của một cô thiếu nữ 17 tuổi qua tác phẩm Buồn ơi, chào mi, thế nhưng khi bà viết ra câu chuyện xoay quanh người phụ nữ trung niên 39 tuổi này, bà chỉ mới 24 tuổi.

Vừa nghe chị ấy làm nhảm, tôi vừa cúi đầu yên lặng ăn hộp bento mà mẹ đã chuẩn bị.

- Chuyện tối hôm qua là sao vậy ạ?

Khi tôi nhỏ giọng hỏi như vậy, chị Tooko đã vui vẻ trả lời.

- Em nói cái vụ cùng chị đi xác nhận sự thật hả?

- Không phải.

Tôi ngẩng đầu phản bác.

Chị Tooko đang nhìn tôi với một nụ cười dịu dàng trên môi, tai tôi bắt

chợt trở nên nóng bừng, thế là tôi lại cúi đầu xuống và lầu bầu.

- Hôm qua chị đã nói với em người phá hoại sách của thư viện không phải Akutagawa. Nhưng mà chẳng phải chị Tooko cũng đã nhìn thấy cậu ấy lấy dao rọc giấy cắt sách sao?

Hôm nay, khi ở trong lớp, tôi và Akutagawa vẫn không thể nói chuyện bình thường với nhau được. Khi cậu ấy hỏi thăm tay tôi đã đỡ chưa thì chỉ nội việc trả lời cậu ấy rằng tôi không sao cả cũng đã rút hết toàn bộ sức lực của tôi rồi. Hơn nữa trông cậu ấy cũng rất miễn cưỡng. Rõ ràng tôi đã tự nhủ rằng mình sẽ không dính líu gì tới Akutagawa nữa, vậy mà tại sao tôi lại nghe theo lời đề nghị của chị Tooko và có mặt ở đây chứ?

Chị Tooko gấp lại quyển sách đang ăn dở.

- Đúng là chúng ta đã chứng kiến Akutagawa cắt ra một trang giấy từ tuyển tập của Arishima Takeo. Nhưng mà em nhìn nè, Konoha.

Chị ấy cầm lấy quyển tuyển tập và hướng nó về phía tôi, tay lật nhanh từng trang sách.

Đến chỗ trang sách bị cắt, chị ấy mở rộng quyển sách ra hai bên. Rồi chị ấy lại tiếp tục lật, đằng sau lại xuất hiện một trang bị cắt khác. Tiếp sau đó lại là một trang khác, thêm một trang khác nữa...

- Em thấy chưa? Quyển sách này không chỉ bị cắt ở một chỗ. Lúc đó, rõ ràng là chúng ta đã chứng kiến Akutagawa chỉ cắt ra một trang duy nhất thôi đúng không? Còn nữa, em nhìn chỗ này đi.

Chị Tooko giở ra trang kế tiếp của trang sách bị cắt, rồi chị ấy lấy ngón tay lần theo trang sách. Khi nhìn kĩ, tôi phát hiện ở đó có một vết cắt khác đang chạy dọc cách 5mm từ đường nối giữa quyển sách.

- Tất cả các trang giấy đều được cắt dọc theo đường nối, vết cắt đó cũng sẽ để lại vết ở trang tiếp theo. Thế nhưng, ở vị trí này lại có một vết khác nữa, em không thấy điều này rất kì lạ sao?

Chị Tooko chỉ vào hai vết cắt song song và nói bằng giọng thần bí.

- Theo suy đoán của chị thì có lẽ nó không phải bị cắt bởi dao rọc giấy mà là một thứ gì đó khác chẳng? Hơn nữa, trước khi Akutagawa lấy dao cắt quyển sách này, chắc chắn nó đã bị cắt rất nhiều lần. Thế nhưng, khi nói chuyện với chúng ta ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ, Akutagawa lại chẳng hề đề cập tới chuyện này. Từ giọng nói của cậu ấy, chị thấy có vẻ đây là lần đầu tiên Akutagawa làm việc này. Thế nên chị cho rằng người cắt quyển sách không phải cậu ấy mà là một người khác. Những quyển sách khác cũng thế, có lẽ một người khác chứ không phải Akutagawa đã cắt sách.

- Cũng có thể tất cả đều là do Akutagawa làm. Dù sao chúng ta cũng chẳng có chứng cứ nào để chứng minh việc này.

- Đúng vậy. Nhưng mà chẳng lẽ em lại cho rằng Akutagawa là loại người sẽ làm một việc như thế này mà không có bất kì nguyên nhân nào sao?

- Đó chỉ là do chị Tooko tự tưởng tượng mà thôi. Có lẽ Akutagawa vốn dĩ là một người hoàn toàn khác với Akutagawa mà chúng ta biết cũng nên.

Nhớ lại vẻ mặt tràn đầy căm hận của cậu ấy lúc ở phòng y tế, cơ thể tôi bất giác rùng mình một cái.

- Với lại, việc Akutagawa đã cắt sách trước mặt chúng ta vẫn là một sự thật không thể chối cãi. Nếu như cậu ấy không phải thủ phạm thì tại sao cậu ấy cố tình làm ra một việc như vậy? Theo em thấy thì lời giải thích vì áp lực mà dẫn tới việc cắt sách của cậu ấy nghe còn dễ tin hơn.

Chị Tooko thấp giọng lầu bầu:

- Nhưng mà cũng có thể là em ấy đang bao che cho ai đó mà.

Nói xong, chị ấy nhìn tôi với ánh mắt buồn bã.

- Konoha nè, chị đã thử hỏi một người bạn cùng lớp cũng tham gia câu lạc bộ Bắn cung về chuyện của Akutagawa. Nghe nói hồi Akutagawa còn học lớp 10, đã có một đàn anh trong câu lạc bộ rất ghét cậu ấy. Anh ta đã bắt Akutagawa dọn dẹp một mình, ép cậu ấy tập theo chương trình huấn luyện quá sức, rồi còn bắt chạy chân trần quanh sân trường mấy chục vòng nữa... Nghe bạn chị nói lúc đó trông cậu ấy rất đáng thương...

- Người đó là ai vậy ạ?

- Chính là cái người tên Igarashi mà Konoha đã nhìn thấy ở sân trong đấy.

Hình dáng của một nam sinh cao lớn và cơ bắp còn hơn cả Akutagawa hiện lên trong đầu tôi. Hôm đó, ở sân trong, Akutagawa đã đứng yên chịu đòn của anh ta, sau đó cậu ấy còn quỳ xuống xin lỗi anh ta nữa.

- Nghe nói ban đầu mối quan hệ giữa Igarashi và Akutagawa rất tốt. Igarashi đánh giá cao năng lực của Akutagawa và thường xuyên nói chuyện cũng như đối xử tốt với cậu ấy. Akutagawa cũng rất tôn trọng Igarashi.

- Vậy thì tại sao cái anh Igarashi đó lại trở nên căm ghét Akutagawa?

Khuôn mặt của Sarashina thoáng hiện lên trong đầu tôi. Hôm đó Sarashina đã dựa vào lưng của Akutagawa và khóc nức nở. Chắc hẳn bạn ấy cũng có liên quan tới chuyện này.

Câu trả lời của chị Tooko không ngoài dự đoán của tôi.

- Theo những gì bạn chị nói thì hình như Akutagawa đã cướp bạn gái của Igarashi. Cô gái này năm ngoái cũng học cùng lớp với cậu ấy, và hiện là

Sarashina lớp 11-C.

Tôi bất giác thở dài.

Quả nhiên nguyên nhân là vì Sarashina.

Bây giờ khi thử ngồi lại và suy ngẫm, tôi mới nhận ra dường như Akutagawa rất chán ghét hành động của Oomiya khi anh ta phản bội bạn thân và chọn Sugiko. Lúc tôi khen cậu ấy vào vai Oomiya rất hợp, Akutagawa đã có một vẻ mặt khó coi, cả lúc chị Tooko cùng Kotobuki và Takeda tranh luận sôi nổi về Oomiya và Nojima cũng thế, cậu ấy đã đưa ra một lời phê bình cực kì nghiêm khắc đối với Oomiya.

Những lúc như vậy, chắc hẳn trong đầu Akutagawa đang hiện ra chuyện của anh Igarashi và Sarashina. Có lẽ cậu ấy đã nghĩ mình thật giống Oomiya và cảm thấy khổ sở vì điều đó.

- Chị còn nghe nói hình như chính Akutagawa là người đã giới thiệu Sarashina cho Igarashi. Lúc đầu thì quan hệ của họ có vẻ rất tốt, mùa hè năm ngoái, có lúc người ta còn thấy ba người cùng đi chơi với nhau. Thế nhưng kể từ cuối mùa thu, thái độ của Igarashi đối với Akutagawa bắt đầu thay đổi. Vì những việc làm của anh ta thật sự rất quá đáng, thế nên những đàn anh lớp 12 đã không chịu được và thử hỏi nguyên do sự tình, kết quả là Igarashi đã nói rằng "Akutagawa đã cướp bạn gái của tôi"... Akutagawa cũng không hề đưa ra lời biện minh nào mà chỉ trả lời "Đúng như anh Igarashi nói. Tất cả đều là lỗi của em". Về sau thì Igarashi đã xin rút lui khỏi câu lạc bộ Bắn cung.

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống.

Những gì chị ấy vừa nói chẳng khác gì một câu chuyện tình tay ba thường thấy. Dù sao thì cái chuyện thích người yêu của người khác, hay lừa gạt bạn thân và hẹn hò với bạn gái của cậu ta cũng thường xuyên xảy ra. Trong tiểu

thuyết hay phim truyền hình thì tình huống như vậy quả thật là vô cùng phổ biến.

Hơn cả trăm năm trước thì những câu chuyện như thế cũng đã xuất hiện, mà thực ra thì còn sớm hơn thế - ngay từ thuở xa xưa, con người đã liên tục kể lại những câu chuyện thần thoại về tình yêu liên quan đến việc cướp đoạt hoặc bị cướp đoạt, yêu nhau cuồng nhiệt rồi sau đó chia tay nghe thật ngu ngốc.

Tuy nhiên, đối với người trong cuộc mà nói, loại quan hệ này không phải là thứ mà họ có thể dễ dàng tìm ra cách giải quyết.

Giống như Oomiya cảm thấy áy náy vì những gì anh ta đã làm với Nojima, Akutagawa có lẽ cũng đang tự dày vò bản thân bởi việc làm của mình. Lúc ở phòng y tế, cậu ấy cũng đã nói với tôi tất cả tội lỗi đều là của cậu ấy.

...Tôi là một kẻ hèn hạ. Cho dù bị hai người đó căm hận thì tôi cũng không có tư cách nói gì cả.

Không đúng? Tại sao Sarashina lại căm hận Akutagawa chứ? Nếu là cái anh Igarashi đã bị cướp mất bạn gái đó thì tôi còn hiểu được, nhưng tại sao lại có thêm Sarashina nữa? Tôi chẳng thấy có chút xíu căm hận nào trong cái cách Sarashina dựa lưng vào Akutagawa cả.

Việc này thật là kì lạ. Chẳng lẽ giữa Akutagawa và Sarashina còn có chuyện gì khó nói hơn sao...

Cùng với lúc sự nghi hoặc trong lòng, một cảm giác bất an cũng theo đó dâng lên và khiến toàn thân tôi tê dại. Không được. Tôi đã quyết định là mình sẽ không dính líu gì tới chuyện này nữa rồi.

Tôi cố gắng hít thở và nhỏ giọng nói:

- ...Chị Tooko. Lúc này chị đã nói là Akutagawa đang bao che cho ai đó có phải không? Từ câu chuyện vừa rồi, chúng ta có thể biết được có hai người là đối tượng quan trọng... đồng thời cũng là người khiến cậu ấy cảm thấy hồ thẹn đến mức phải bao che, đó là Sarashina và anh Igarashi, em nói không sai chứ?

- Đúng thế.

Chị Tooko gật đầu.

- Vậy chị nghĩ ai mới là người được Akutagawa bao che?

- Theo chị thì...

Đúng lúc bờ môi màu hồng đào của chị Tooko hé ra một cách do dự, một tiếng pi pi phát ra từ trong túi áo chị ấy. Chị ấy thò tay vào túi và móc ra... không phải điện thoại mà là chiếc đồng hồ bấm giờ màu bạc yêu thích của mình. Xem ra cái đồng hồ này cũng có đầy đủ các chức năng như những chiếc đồng hồ điện tử bình thường khác.

- Chết, còn năm phút nữa là hết giờ nghỉ trưa rồi.

Sau khi nhìn vào chiếc đồng hồ, hai mắt chị Tooko mở lớn.

Chúng tôi vội vàng đứng dậy rời khỏi phòng sinh hoạt. Sau đó, khi chúng tôi đang chạy dọc theo hành lang, chị Tooko mở miệng nói thật nhanh.

- Chị vẫn chưa biết chắc ai là thủ phạm đã cắt sách của thư viện. Cả việc tại sao người đó lại làm thế nữa.

Đến trước hành lang nơi chúng tôi tách ra, chị ấy đột nhiên dừng lại.

- Konoha nè, chị sợ em lo lắng nên vẫn giữ im lặng về chuyện này, nhưng chị nghe nói là lại có thêm một con thỏ của câu lạc bộ Vật nuôi bị mất tích

rồi. Sáng nay, trông các thành viên của câu lạc bộ rất lo lắng.

Tôi nín thở khi hình ảnh con thỏ rỉ máu, lỗ tai bị xách lên hiện ra trong đầu. Thấy tôi như vậy, chị Tooko nắm lấy tay tôi và kéo tôi lại gần chị ấy, rồi chị ấy nói vào tai tôi như muốn tiếp thêm dũng khí.

- Hôm nay em không được chuồn buổi tập đâu đấy. Buổi tập hôm nay mọi người sẽ thử phục trang, thế nên em nhất định phải đến đấy? Hứa nhé?

Bờ môi mềm mại và hơi thở ấm áp của chị Tooko khẽ chạm nhẹ vào tai tôi trong thoáng chốc rồi lại nhanh chóng tách ra.

- Hẹn gặp em sau giờ học nhé! Em mà dám chuồn thì chị sẽ tới tận nhà em để dẫn độ đấy!

Vừa cười vừa nói vậy xong, chị ấy vội lao lên cầu thang.

Tôi có thể thấy được... phía dưới váy của chị Tooko. Chị ấy đang mặc quần thể dục... không, không có chiếc quần thể dục nào cả...

Là màu trắng.

Tôi xấu hổ tới mức mặt đỏ tới mang tai. Sau đó, tôi cũng vội vàng chạy về phía lớp của mình.

Đúng lúc này...

Bóng Akutagawa đang bước đi trên hành lang xoẹt qua tầm mắt tôi.

Hai gò má đang nóng như thiêu như đốt của tôi ngay lập tức trở nên lạnh buốt, cứ như thể tôi vừa bị ai đó tạt một xô nước vào mặt vậy.

Sắp vào tiết đầu giờ chiều rồi mà cậu ấy còn đi đâu chứ? Akutagawa mà lại bùng học ư?

Không, không được, cứ làm như mình không thấy gì cả. Đừng nghĩ tới việc đi theo cậu ấy. Mình không được dính líu gì tới cậu ấy nữa!

Mặc cho nội tâm giằng xé, cổ họng khô khốc, hai chân tôi vẫn làm trái với suy nghĩ của chủ nhân chúng và đi về phía mà bóng lưng của Akutagawa đã biến mất.

Khi tôi ngoặt qua góc hành lang, tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân đang đi xuống cầu thang. Tôi nín thở, vênh tai lên và tiếp tục đuổi theo cậu ấy. Chuông báo vào tiết vang lên trên đầu tôi. Lý trí thúc giục tôi phải nhanh quay trở lại lớp học, thế nhưng cho dù tôi cố ra lệnh thế nào thì hai chân tôi vẫn không chịu dừng lại, chúng vẫn tiếp tục bước tới. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng dọc theo cổ tôi.

Trước mặt tôi bây giờ là dãy tủ khóa đựng giày ở lối vào. Núp đằng sau một ngăn tủ bằng nhôm, tôi cố gắng tìm kiếm Akutagawa.

Và rồi tôi cũng tìm thấy cậu ấy đang đứng trước tủ đựng giày của lớp chúng tôi.

Cậu ấy đang nhìn chăm chăm vào một phong thư trên tay với vẻ mặt nghiêm trọng. Phong thư này là cậu ấy vừa mới lấy ra từ trong tủ đựng giày sao?

Không giống phong thư hình chữ nhật màu trắng tôi đã thấy hôm trước, phong thư này có màu xanh da trời, phía trên đó in nổi hình một đôi cánh thiên sứ trắng muốt... Nó thuộc cùng loạt sản phẩm với chiếc cặp tài liệu của Takeda, là loại mà Miu thích nhất. Có lẽ người gửi phong thư này cho cậu ấy cũng là một cô gái chăng?

Từ ánh mắt của Akutagawa, tôi có thể cảm nhận được sự tức giận không cùng, cơ thể tôi không tự chủ mà run lên bần bật.

Lần trước, khi tôi nhìn thấy Akutagawa đứng trước thùng thư, vẻ mặt cậu

ấy trông rất đau đớn và khổ sở.

Nhưng bây giờ, trong ánh mắt của cậu ấy lại đang rực cháy ngọn lửa của sự căm hận.

Akutagawa lấy tay xé bức thư ra làm đôi.

Tim tôi đập nhanh hơn theo tiếng giấy bị xé rách.

Sau đó, cậu ấy chập hai mảnh của bức thư bị xé lại và xé nó ra làm tư, rồi cậu ấy bước về phía thùng rác đặt bên cạnh tủ đựng giày và định ném đồng giấy vụn trong tay vào đó.

Tuy nhiên, tay cậu ấy đột nhiên dừng lại.

Akutagawa khẽ rên rỉ, hai mắt cậu ấy nhú lại như không biết phải làm sao. Cuối cùng, cậu ấy cắn răng vo tròn bức thư thành một cục rồi nhét thẳng nó vào túi quần.

Tất cả những gì tôi chứng kiến dừng lại tại đó. Bởi vì không chịu nổi cảm giác hồi hộp đang đè ép lồng ngực, tôi đã xoay người chạy trốn về phòng học.

Giáo viên vẫn chưa tới.

Khoảng 10 phút sau, khi cả lớp đã vào học, Akutagawa mới mở cửa và bước vào.

- Em xin lỗi, em phải trả sách ở thư viện nên vào trễ.

Cậu ấy cúi đầu xin lỗi giáo viên rồi trở về chỗ ngồi. Tôi đảo mắt qua túi quần của cậu ấy, tuy nhiên, nhìn từ bên ngoài thì trông nó chẳng hề có khác biệt cả.

Không biết lá thư đó là do ai gửi tới cho cậu ấy nhỉ...

Câu hỏi đó, cùng với ý nghĩ tôi không nên dính líu gì tới cậu ấy nữa cứ xoắn xuýt lấy nhau trong ngực tôi.

... Cậu thích tôi đúng không?

Cậu đã không hề ngại ngần viết như thế trong bức thư gửi cho tôi.

Kể từ khi sự kiện đó diễn ra, tôi vẫn luôn tránh thân thiết với người khác giới, đã có lúc tôi cho rằng mình sẽ không bao giờ yêu một ai nữa.

Thế nhưng vào mùa đông đó, khi tôi bắt gặp cậu... Khi cậu lườm tôi với ánh mắt hận thù như thể tôi là thứ dơ bẩn nhất trên cõi đời này tôi đã rất kinh ngạc, tôi vẫn nhớ như in cơn đau như thế lồng ngực bị xuyên thấu khi đó.

Nhìn cái cách cậu thống mạ tôi một cách không thương tiếc, tôi đã nghĩ cậu thật xinh đẹp làm sao. Tôi đã bị thu hút bởi hai gò má đỏ rực cùng ánh mắt sắc bén như dao của cậu, tôi không tài nào rời mắt khỏi cậu được.

Tôi biết rõ hơn ai hết rằng cậu hoàn toàn không muốn chấp nhận chút xíu tình cảm nào của tôi. Điều duy nhất cậu muốn làm là thỏa mãn khát vọng tàn độc tâm tối đang ngự trị bên trong bản thân cậu.

Mặt khác, tôi cũng biết mình không phải một người ưu tú, giỏi giang để có thể có được trái tim cậu.

Tôi biết rất rõ những điều đó, vậy mà tôi vẫn không thể không hướng về phía cậu. Tôi hi vọng được gặp cậu, được cậu nhìn bằng ánh mắt lạnh lẽo đó. Tôi muốn được nghe cậu chửi bới tôi.

Có lẽ tôi vẫn luôn chờ mong được cậu trách mắng.

Ai cũng khen tôi là một con người thành thật, giỏi giang. Thế nhưng sự

thật lại không phải vậy... Có lẽ vì thế mà tôi vẫn luôn khát khao mọi người sẽ nhận ra tôi là một kẻ hèn hạ, ti tiện, một kẻ đáng bị ăn chửi.

Cậu đã tra hỏi tôi về chuyện ở trường.

Mỗi ngày tôi làm những gì? Tôi có bạn bè không? Tôi có bạn gái không?

Cậu cố gắng che giấu gai nhọn ác ý bằng những lời lẽ bình thản, cậu nghiêng tai lắng nghe tôi trả lời với khuôn mặt tái xanh, và rồi, đến cuối cùng, lần nào cậu cũng sẽ tỏ vẻ không vui và nói với tôi.

"Cậu về đi!"

Về sau, cậu lại bắt đầu dùng những ngôn từ xấu xí nguyên rủa chuyện đã xảy ra trong quá khứ và rồi vào một ngày, cậu bắt tôi phải đưa ra quyết định.

Tôi biết nguyên do nào đã khiến cậu làm vậy, tôi cũng biết cậu đang ở trong một mê cung tối đen không có lối thoát, cậu bị những kí ức trong quá khứ trói buộc, cậu bị chúng dày vò khổ sở, dù vậy, cậu vẫn tiếp tục cuộc chiến của mình.

Tôi muốn hoàn thành tâm nguyện của cậu.

Bởi vì làm thế đối với tôi cũng là một sự chuộc tội.

Tuy nhiên, nếu như tôi cứu vớt cậu, tôi sẽ trở thành một kẻ phản bội ti tiện.

Tâm nguyện của cậu là dơ bẩn! Là không đúng đắn! Nó sẽ làm người khác tổn thương!

Dẫu biết vậy, cậu vẫn yêu cầu tôi thực hiện nó sao? Cậu vẫn ra lệnh cho tôi thực hiện một hành vi giả dối như vậy sao?

Làm ơn, tôi xin cậu, xin cậu đừng gửi thư cho tôi nữa. Xin cậu đừng viết ra những điều thử lòng tôi nữa.

Sự ngạo mạn và vô tâm của cậu khiến tôi cảm thấy giận dữ đến toàn thân run rẩy.

Đúng, tôi không phủ nhận việc tôi bị cậu hấp dẫn. Tuy nhiên, tôi sẽ không vì thế mà trở thành một kẻ ngu ngốc hơn cả bây giờ nữa.

- Oa, Nanase, cả Chia nữa, hai em đáng yêu quá đi~

Nhìn Kotobuki và Takeda mặc furisode và quần hakama vào người, chị Tooko hưng phấn kêu lên.

(Hakama: Quần mặc bên ngoài kimono, ban đầu chỉ dành cho nam giới, đến đầu thế kỉ XX thì theo phong trào Tây hóa, cả nữ giới cũng bắt đầu mặc loại quần này)

Kotobuki loay hoay trông có vẻ xấu hổ, tóc cô nàng được chia thành hai búi và được cột lại bằng những chiếc nơ màu đỏ.

Lúc tan học, khi tôi đang do dự có nên về nhà hay không thì Kotobuki đã đứng khoanh tay trước ngực chặn đường tôi, sau khi lườm tôi một cái, cô nàng dẫu môi nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ thử phục trang, tôi cấm cậu lại chuồn tiếp đấy.

- Cả Akutagawa cũng thế, đừng có mà lè mề ở đó nữa! Mau đi tập kịch với bọn tôi nhanh lên!

Cứ như vậy, cả tôi và Akutagawa đều bị cô nàng lừa tới sảnh tập.

Sau khi mặc vào phục trang dành cho nhân vật Sugiko, Kotobuki trông cứ như bị biến thành một người khác, hai má cô nàng đỏ rực, đầu cúi gằm không

dám ngẩng lên nhìn ai. Mấy bộ trang phục này là chúng tôi mượn của một chị nằm trên trong câu lạc bộ Trà đạo. Trong khi tôi còn đang cảm thán làm sao mà đám con gái lại có thể thay đổi nhanh như vậy chỉ sau khi thay một bộ đồ, Kotobuki đã bấu môi ngẩng đầu lên trừng mắt với tôi.

- S-sao... Có gì mà cậu nhìn tôi dữ thế hả, có vấn đề gì à?

- Không có, tôi chỉ đang nghĩ bộ kimono và chiếc hakama này rất hợp với cậu thôi.

Tôi vừa trả lời thành thật như vậy xong thì hai má của cô nàng lại đỏ bừng cả lên.

- Đ-Đáng ghét, cậu ăn nói bậy bạ cái gì thế hả Inoue. Đằng nào thì cậu cũng chỉ đang khách sáo với tôi chứ gì, đồ dần, dần, dần!

- Ơ, nhưng mà tôi nói thật mà.

- Hả!?

Kotobuki im lặng. Thấy thế, tôi cười nói:

- Kotobuki, và cả Takeda nữa, hai người mặc bộ này trông hợp thiệt mà.

- Oa! Em cảm ơn anh Konoha~

Trong lúc tôi còn đang không hiểu mô tê gì, thì đứng bên cạnh tôi, chị Tooko đã nhảy tưng tưng một cách vui vẻ.

- Ôi, lúc trước chị còn phân vân mãi là nên mặc mỗi furisode theo phong cách tiểu thư đài các hay là nên mặc thêm hakama và búi tóc lên theo phong cách Tây thời thượng mới tốt, nhưng mà thế này mới chuẩn nè! Kịch lãng mạn những năm đầu thế kỉ XX quả nhiên là phải mặc thêm hakama và cột nơ thế này.

Trên người của chị Tooko bây giờ mặc một chiếc áo sơ mi cổ đứng màu trắng, bên ngoài là một lớp áo khoác haori với hoa văn cài răng lược. Tôi và Akutagawa cũng thay một bộ trang phục y hệt chị ấy.

(Haori là một loại áo khoác ngoài truyền thống của nam giới Nhật)

- Hì hì, chị Tooko cũng không kém đâu ạ, chị mặc bộ đồ này trông tuyệt lắm.

- Thật đấy ạ. Em có cảm giác mình sắp xiêu lòng mất rồi.

- Vậy sao~ có khi mình sẽ nhận được rất nhiều thư tình của các cô gái cũng nên~

Có vẻ như chị Tooko đã bắt đầu tưởng tượng tới viễn cảnh những lá thư tình viết tay ngọt ngào tràn ngập cái thùng thư tư vấn tình cảm mà chị ấy đặt trong sân trường, hai mắt chị ấy nhìn ra xa với vẻ mơ mộng. Không ngoài dự đoán của tôi, với bộ ngực bằng phẳng của mình, chị ấy không hề gặp chút khó khăn nào khi mặc áo sơmi. Tuy nhiên, từ nãy tới giờ hai cái bím tóc dài như đuôi mèo của chị ấy vẫn đang lủng lẳng sau đầu, thế nên cho dù tôi nhìn kiểu gì thì chị ấy trông cũng chẳng giống một người đàn ông Nhật Bản những năm đầu thế kỉ XX chút nào cả. Đúng lúc tôi đang nghĩ như vậy, chị Tooko đã lấy ra một cái mũ lưỡi trai màu nâu sậm và đội lên đầu, đồng thời nhét luôn hai cái bím tóc vào bên trong.

- Thế nào, bây giờ trông chị càng giống một anh chàng đẹp trai phong độ chứ?

- Vâng ạ, em thật muốn gọi chị Tooko một tiếng Tooko đại nhân~

- Gọi đi, em cứ gọi thoải mái~

- Tooko đại nhân~

- Chia!

Hai người bọn họ hồ hởi ôm lấy nhau và hét lên vui vẻ.

- Takeda, em ồn ào quá đấy.

Vẻ mặt Kotobuki vừa lộ vẻ khó chịu thì Takeda đã chạy tới ôm chầm lấy cô nàng.

- Đừng mà, em cũng yêu chị Nanase nữa. Tỉ tỉ đại nhân~

- E-Em nói ngu ngốc cái gì thế hả, mau thả chị ra!

Kotobuki trợn trừng hai mắt và kêu lên khi bị ôm.

Trong bầu không khí rộn ràng đó, tôi nín hơi và liếc sang nhìn Akutagawa một cái.

Akutagawa trông như đang suy nghĩ chuyện gì đó, nét mặt cậu ấy có vẻ u uất. Dáng người thẳng tắp cao ráo của Akutagawa rất hợp với chiếc kimono màu tối, tôi có thể cảm nhận được từ cậu ấy một sự cứng rắn và khắc khổ quyền rũ có thể hớp hồn những khán giả nữ đến xem chúng tôi diễn. Tuy nhiên, đôi mắt nhắm lại của cậu ấy lại dường như bị bao phủ bởi một màn sương mờ.

Lồng ngực tôi nhói lên. Tôi có cảm giác như chỉ cần tôi nhìn cậu ấy lâu thêm một chút nữa thôi thì nỗi đau trong lòng cậu ấy sẽ truyền sang cho tôi, thế nên tôi vội rời mắt sang chỗ khác.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu tập thôi!

Cùng với tiếng hô của chị Tooko, chúng tôi bắt đầu buổi tập, trên người

vẫn mặc trang phục.

Hiện tại là cảnh quyết đấu bóng bàn giữa Sugiko và Oomiya, sau khi liên tục đánh bại những người bạn của anh trai bằng môn bóng bàn sở trường của mình, Sugiko được mọi người tán thưởng nhiệt liệt.

"Tiếp theo đến lượt cậu rồi đấy Nojima, thế nào, chịu thua luôn cho đỡ mất mặt chứ hả?"

Bị tình địch Hayakawa khiêu khích như vậy, Nojima chỉ ngậm miệng không nói gì cả. Anh ta không giỏi bóng bàn. Khi mọi người xung quanh đang hò reo bắt anh ta phải phân một trận thắng bại với Sugiko thì Oomiya bước ra.

"Tôi sẽ chơi ván này thay cho Nojima."

Đúng lúc này, chỗ ngực áo của lại Akutagawa rung lên.

Akutagawa nhú mào. Tôi cũng nín thở nhìn cậu ấy.

- Xin lỗi.

Nhỏ giọng nói xin lỗi như vậy xong, Akutagawa lấy điện thoại ra và nhìn vào màn hình.

Giây tiếp theo, cậu ấy hít một hơi, hai mắt mở lớn với vẻ kinh ngạc.

- Em sẽ quay lại ngay. Thật sự xin lỗi chị và mọi người.

Sau khi giải thích thật nhanh, Akutagawa cắn môi và nhảy xuống khỏi sân khấu.

- A, khoan đã nào, Akutagawa!

Cho dù chị Tooko đã cất tiếng gọi, cậu ấy vẫn không quay lại mà tiếp tục chạy băng qua hàng ghế ngồi và rời khỏi sảnh tập.

Chúng tôi nhìn nhau với vẻ lo lắng.

- Đạo trước cũng có một lần Akutagawa xem điện thoại rồi đi ra ngoài thì phải?

- Không biết anh ấy có việc gì thế nhỉ?

Takeda quăng về phía tôi một ánh mắt. Trong đầu tôi hiện lên cảnh Akutagawa quỳ gối ở sân trong. Lúc đó, Akutagawa đã đứng yên để cho anh Igarashi đánh.

Chẳng lẽ người gửi tin nhắn cho cậu ấy là anh Igarashi sao...

Không, chuyện này không liên quan gì tới mình cả, mình cũng chẳng giúp được gì cho cậu ấy cả. Đừng suy nghĩ về nó nữa.

Đúng lúc này, có thứ gì đó lướt qua tầm mắt của tôi.

Khi tôi định thần lại và nhận ra đó là ống tay áo từ chiếc kimono của chị Tooko thì chị ấy đã chạy ào xuống sân khấu rồi. Chiếc mũ lưỡi trai rơi xuống sàn, làm tung bay hai bím tóc của chị ấy lên không trung.

- Konoha! Chúng ta cũng đi thôi!

- Hả!? Đi đâu cơ!?

Trong lúc tôi còn đang hoang mang, chị Tooko đã xắn ống quần lên và cố định nó vào quanh đùi, rồi chị ấy trả lời.

- Tất nhiên là đuổi theo Akutagawa rồi!

Nói xong, chị ấy tiếp tục chạy lên con đường giữa các hàng ghế với đôi chân lộ hết cả ra ngoài.

Tôi vội vàng nhảy xuống sân khấu và đuổi theo sau chị Tooko. Thấy thế, Kotobuki và ngay cả Takeda cũng chạy theo chúng tôi, hai người họ vẫn đang mặc trang phục furisode kết hợp với quần hakama.

Sau khi ra khỏi sảnh tập, chị Tooko chạy dọc hành lang, băng qua đại sảnh rồi phóng ra ngoài tòa nhà, nhìn chị ấy chạy mà hình tượng mỹ nhân cải nam trang hay là cô gái văn chương hiền thực ưu nhã trong tôi hoàn toàn sụp đổ. Trông chị ấy bây giờ chẳng khác gì mấy bà hàng cá vai vác đòn gánh hay một nữ nhân viên cứu hỏa đang gấp rút chạy tới hiện trường thường xuất hiện trong mấy vở kịch cổ trang.

Tôi đã quyết định là sẽ không dính líu gì tới Akutagawa nữa rồi, vậy mà sao tôi lại vẫn hành động chẳng khác gì con thiêu thân lao vào đồng lửa như thế này chứ, tốt hơn hết tôi nên quay lại. Vừa đuổi theo chị Tooko, trong đầu tôi vừa nghĩ như vậy.

Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy chị Tooko vung vẩy hai bím tóc chạy phía trước, tôi lại không tài nào dừng chân lại được. Bởi vì chỉ cần tôi rời mắt khỏi bà chị này một phút thôi là chị ấy sẽ lại làm ra một cái trò điên khùng gì đó mà chỉ có trời mới biết được!

Những học sinh đi ngang qua đều hướng mắt nhìn về phía chúng tôi với vẻ kinh ngạc.

- Khoan đã! Chờ em đã nào! Chị Tooko!

Chị Tooko vẫn guồng chân chạy như thế chị ấy không hề nghe thấy tôi gọi. Thôi thì mặc kệ chị ấy, nhưng mà chị ấy thực sự biết Akutagawa đã đi đâu sao? Nếu chị ấy chỉ là đang chạy tầm bậy thì...

Tuy nhiên, có vẻ là chị Tooko biết mình đang đi đâu, sau khi chạy tới dãy lớp học, chị ấy vòng ra đằng sau và ép người vào tường. Chẳng lẽ chị ấy định nhìn lên vào sân trong sao?

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm thiết vang lên như muốn xé rách bầu không khí.

- Khôngggggggggggggg!

Là giọng nữ! Chẳng lẽ là Sarashina sao!?

Chúng tôi vội chạy tới, khi vừa rẽ qua khúc ngoặt, chị Tooko bỗng dừng lại và đứng ngây ra tại chỗ như thể dưới chân chị ấy đã mọc rễ.

Trái tim tôi cũng như bị đâm một nhát khi tôi nhìn thấy khung cảnh chẳng khác gì một cơn ác mộng đang bày ra trước mắt mình.

Đằng sau tôi, Kotobuki cố nén để không phát ra tiếng hét.

Akutagawa đứng ở đó, tay cậu ấy nắm chặt một con dao điêu khắc. Từng giọt máu nhỏ xuống từ lưỡi dao hình chữ V, ở xa hơn một chút về phía trước là một nam sinh với dáng người cường tráng đang nằm gục trên nền đất. Akutagawa nhìn máu chảy lênh láng khắp nơi với ánh mắt trống rỗng.

Bên cạnh Akutagawa là Sarashina đang co người ôm đầu gào khóc trên thảm cỏ, đồng phục của bạn ấy tung tóe vết máu.

- Khôngggggg! Tại sao! Tại sao chuyện này lại xảy ra! Là do cô ta! Là cô ta làm! Là cô ta đã đâm anh ấy!!!

Đột nhiên, tay của tôi bị ai đó bắt lấy.

Là Kotobuki.

Nhìn thấy cô nàng hai mắt mở to, toàn thân run rẩy như sắp khuỵu xuống tới nơi, tôi vội đỡ lấy.

Takeda nhìn cảnh tượng trước mặt bằng ánh mắt bình thản. Chị Tooko vẫn xoay lưng về phía tôi.

Nghe thấy tiếng hét của Sarashina, mọi người xung quanh bắt đầu tụ tập lại. Sau lưng tôi thỉnh thoảng vang lên tiếng hét của các nữ sinh và rồi cuối cùng cũng có vài giáo viên tách đám đông ra và chạy tới.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng trước mặt, mấy giáo viên này cũng nín thở không biết nói gì. Đúng lúc này, Akutagawa thẳng lưng và nói bằng một giọng khô khan không mang theo chút tình cảm nào.

- Là em đã đâm bị thương anh Igarashi.

Tôi đã tới giới hạn rồi. Tôi không thể ngủ được. Cho dù tôi rúc vào trong chăn, cho dù cơ thể tôi mệt mỏi nặng nề như một vũng bùn đầu óc của tôi vẫn rất tỉnh táo, trong lòng tôi như có một con quái vật hung bạo đang điên cuồng phá phách.

Hôm nay tôi lại nhận được thư của cậu. Tôi tự hỏi không biết rốt cuộc thì cậu đã phí bao nhiêu thời gian vào việc viết lá thư này? Là thù hận đã thôi thúc cậu làm điều đó sao? Sự thù hận của cậu lớn đến thế sao? Cậu không thể thử một lần tha thứ sao? Xin cậu, đừng trách cứ tôi nữa. Tôi rất yếu đuối. Tôi không thể chịu thêm bất kì lời trách cứ nào nữa.

Tôi đã thử dùng dao rọc giấy cắt vào thảm tatami, vào cửa giấy, vào tập vở, vào sách giáo khoa, vào con thỏ. Tôi cũng dùng dao cắt vụn sách giáo khoa môn Anh văn thành từng mảnh và rắc chúng lên trên đầu, tôi khắc dấu thập tự lên trên cửa giấy, tôi chặt đứt tay chân của con thỏ.

Dù vậy, sương mù trong lòng tôi vẫn không chịu tản đi. Tiếng gào thét sâu

trong lồng ngực tôi vẫn không dừng lại. Cô gái bị dao điêu khắc đâm vào ngực vẫn tiếp tục trách cứ tôi.

Tôi muốn cắt, tôi muốn cắt, tôi muốn phá hủy tất cả, toàn bộ, không chừa thứ gì, cho dù đó là cậu, là thế giới, là quá khứ, là tương lai, là đối trá, hay là chân thật, tôi muốn cắt, tôi muốn cắt, tôi muốn cắt...

Mẹ à, con trai của mẹ đã phát điên rồi.

(Tatami: Loại thảm dùng để lót sàn, một tatami tương đương với 1,653m²)

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Nhà của Akutagawa nằm trong một khu dân cư yên tĩnh, đó là một ngôi nhà được xây theo kiểu truyền thống, từ trường chúng tôi cần khoảng 30 phút đi xe buýt và 10 phút đi bộ mới tới được đây.

Một ngày sau vụ việc của Akutagawa, tôi và chị Tooko cùng tới thăm nhà cậu ấy.

Anh Igarashi - người bị dao điều khắc đâm bị thương ở ngực và cổ họng - đã được đưa tới bệnh viện điều trị, sau đó anh ta được xuất viện về nhà tĩnh dưỡng. Nghe nói mặc dù vết thương không ảnh hưởng quá nhiều tới sức khỏe, nhưng anh ta vẫn một mực ngậm miệng không chịu nói thêm gì về những chuyện đã xảy ra.

Sarashina có vẻ như đã phải chịu một cú sốc nặng, hôm nay bạn ấy không đến trường. Còn Akutagawa thì bị giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi đề nghị ở nhà tự kiểm điểm.

Ngoài ra, từ đầu giờ sáng thì khắp mọi góc ngách trong lớp tôi đều xôn xao bàn luận về sự kiện này.

Takeda và chị Tooko cũng chạy tới xem tình hình, cùng với Kotobuki - người đã phát run tới mức phải tựa vào tôi ngày hôm qua - khuôn mặt của cả ba người đều tỏ vẻ rất lo lắng.

- Vậy sao, hôm nay cậu ấy không đi học à?

- Em vẫn không thể tin Akutagawa lại là người sẽ dùng dao đâm người khác.

- Theo lời anh Akutagawa thì có vẻ anh Igarashi đã gọi chị Sarashina ra và chọc ghẹo gì chị ấy, thế nên anh ấy mới dùng dao đâm anh Igarashi thì phải?

- Ủ. Nhưng mà chị thấy khó là sao cậu ấy lại có dao điêu khắc nhỉ?

- Em cũng thấy thế, chuyện này thật kì lạ, anh ấy chạy ra ngoài em đâu có thấy anh ấy cầm theo thứ gì đâu...

- ... Không biết... Akutagawa giờ đang thế nào nhỉ?

- Vỡ kịch của chúng ta nữa, nó sẽ ra sao đây trời...

Nhìn thấy Kotobuki và Takeda cúi đầu ủ rũ, chị Tooko nói như muốn khích lệ hai người họ.

- Tan học chị và Konoha sẽ đến nhà Akutagawa xem cậu ấy thế nào.

Tôi đã không thể thốt ra lời phản bác nào khi nghe chị ấy nói vậy.

Tôi đứng sững vai cùng chị Tooko và ngược lên nhìn cánh cổng lớn có treo một tấm bảng, trên tấm bảng đó viết chữ "Akutagawa" bằng mực tàu.

- Nhà em ấy trông hoành tráng quá nhỉ Konoha?

Nói thật thì tôi rất muốn quay đầu lại và đi thẳng về nhà ngay bây giờ.

Cho dù có gặp được Akutagawa thì tôi cũng không biết mình nên nói gì hoặc khuyên bảo gì cậu ấy. Tôi cảm thấy dường như dạ dày của mình đang

co thắt liên tục.

Không muốn... tôi không muốn tiến thêm bước nào nữa.

Tuy nhiên, chị Tooko đã nhanh chóng bước qua cổng, đạp lên những phiến đá được chôn trên nền đất, rồi chị ấy đi về phía cửa chính và vươn tay nhấn chuông.

"Vâng, ai đấy?"

Từ chiếc chuông vang lên âm thanh của một cô gái trẻ. Khi chị Tooko vừa thông báo chúng tôi đến để gặp Akutagawa, cánh cửa đã trượt mở ra. Một bà chị xinh đẹp khoảng 20 tuổi xuất hiện, chị ấy mặc đồ jean, tóc nhuộm nâu rù ngang vai.

Thấy chúng tôi cúi người chào, chị ấy cũng xưng danh: "Chị là chị hai của Kazushi, tên Ayame", sau đó chị ấy nở một nụ cười ngượng ngùng và nói: "Cảm ơn hai em vì đã lo lắng cho Kazushi nhà chị". Có lẽ người nhà Akutagawa cũng cảm thấy rất đau lòng vì chuyện lần này của cậu ấy.

- Hai em đợi một chút, để chị đi gọi Kazushi.

Nói xong, chị ấy leo lên những bậc cầu thang làm từ gỗ nguyên khối.

- Kazushi, em có khách này. Kazushi? Em có nghe thấy chị gọi không?

Trên lầu vang lên âm thanh cửa trượt bị đẩy ra, ngay sau đó, màng nhĩ của tôi như bị xuyên thủng bởi tiếng hét của chị Ayame.

- Em đang làm cái gì vậy hả Kazushi??!

Chị Tooko vội vàng cởi giày quăng sang một bên sau đó chạy vào nhà rồi xông lên cầu thang. Tôi cũng đuổi theo chị ấy.

Chị Ayame đang đứng sững trước một căn phòng, khuôn mặt chị ấy tái mét.

Trong gian phòng kiểu Nhật truyền thống rộng tám tấm tatami là một cảnh tượng kinh khủng.

Những vết cắt ngang dọc khắp nơi trên cửa sổ, cửa giấy và các tấm bằng khen dán trên tường. Trên thảm tatami cũng đầy rẫy những mảnh vụn từ trang giấy hoặc bìa của những quyển vở và sách giáo khoa bị cắt nát và vứt lộn xộn.

Không chỉ thế, tôi còn thấy được vài túi bánh quy và bánh nướng cỡ nhỏ trông như được làm thủ công, chúng được bao lại bởi một lớp giấy gói qua trong suốt, bên ngoài cột những chiếc nơ màu đỏ và hồng trông rất đáng yêu. Mặt ngoài của những chiếc bánh quy đó lấm tấm những nốt ban màu tím của năm mốc.

Cảm thấy buồn nôn, tôi vội vàng lấy tay che miệng.

Ở vị trí trung tâm của gian phòng khủng khiếp này là Akutagawa... cậu ấy đang ngồi ngẩn ngơ trong trang phục quần dài áo sơ mi.

Hai mắt cậu ấy trông như mắt của một con cá chết, chúng chẳng hề có chút sinh khí nào, bờ môi khô khốc hơi mở ra, trên tay phải cậu ấy nắm một con dao rọc giấy. Trên mũi dao đang có máu nhỏ xuống.

Ổng tay áo trái của cậu ấy được xắn lên tới khuỷu, trên cánh tay trần có vài vết cắt đang chảy máu ròng ròng. Ở bên cạnh cậu ấy có một móc khóa hình con thỏ màu hồng đã bị cắt hết đầu và chân tay nằm lẫn lộn, máu tươi nhỏ từng giọt lên con thỏ và nhuộm nó ướt đẫm.

- Kazushi, em... em làm cái trò gì vậy hả...!? Sao tay em lại chảy máu thế kia!?

Chị Ayame nói bằng giọng run run.

Hai mắt Akutagawa vẫn không hề có chút cảm xúc nào, cậu ấy thản nhiên nói:

- Em chỉ... thử cắt xem sao. Không ngờ da người... lại có thể bị cắt dễ dàng như vậy.

Khuôn mặt chị Ayame co quắp lại.

- N-Nhanh cầm máu, nếu không...

Khi chị ấy nơm nớp lo sợ duỗi tay ra, Akutagawa lại vung vẩy cánh tay không cho chị ấy đụng vào. Khuôn mặt thâm trầm không có chút sinh khí nào của Akutagawa vằn vện, một âm thanh khàn khàn hộc ra từ bờ môi tái nhợt của cậu ấy.

- Không! Đây là sự chuộc tội của em, Kanomata vẫn chưa tha thứ cho em! Vết thương của Kanomata vẫn chưa lành lại!

Hai bả vai chị Ayame run lên, sau đó chị ấy đứng ngơ ngác tại chỗ không hề nhúc nhích. Đúng lúc này, chị Tooko đi ngang qua chị ấy và vươn tay tóm lấy bàn tay đang nắm chặt con dao rọc giấy của Akutagawa.

Bởi vì sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt, tôi đã không thể ngăn chị ấy lại. Akutagawa cũng ngược lên nhìn chị Tooko với vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Tại sao... chị Amano lại ở đây?

- Tại vì em đã khiến chị và bạn bè của em lo lắng chứ sao nữa.

Nhân lúc Akutagawa còn đang kinh ngạc, chị Tooko gỡ con dao rọc giấy ra khỏi tay cậu ấy và đưa nó cho tôi.

- Konoha, em giữ cái này hộ chị.

Tôi vội chìa tay ra và nhận lấy con dao.

- Chị Ayame, phiền chị đi lấy một chậu đầy nước và vài cái khăn mặt lại đây! Konoha, em đi gọi taxi đi!

Tôi tự hỏi tại sao lúc còn bé, ông trời lại để cho hai ta gặp nhau trong gian phòng học đó chứ?

Thứ mà tôi thật sự muốn cắt nát chính là cậu... cậu, là quá khứ của tôi.

Cậu, là người vẫn luôn trách mắng tôi, ra lệnh cho tôi làm những hành vi không thành thật...

Cậu, là người không chịu mở lòng với tôi...

Cậu, là người vẫn tiếp tục cự tuyệt tôi...

Tôi muốn dùng dao cắt nát cậu.

Tôi muốn nhuộm khuôn mặt trắng nõn của cậu bằng máu tươi, tôi muốn khắc lên da cậu vô số vết thương, tôi muốn xắt nát thịt của cậu cho đến khi chúng trở thành những mảnh vụn và rơi xuống lá tả.

Tôi muốn cắt đôi chân, cánh tay, bàn tay và những ngón tay của cậu ra, tôi muốn lột bỏ làn da của cậu.

Chỉ có như thế, lòng tôi mới có thể thanh thản được.

Mẹ à, con có thể đến bên mẹ được không?

Trong lúc Akutagawa được điều trị ở bệnh viện, tôi và chị Tooko cùng

ngồi đợi ở ngoài hành lang với chị Ayame.

- Cảm ơn hai em. Cũng may là có các em, nếu không thì...

Chị Ayame nói, khuôn mặt của chị ấy vẫn còn tái xanh.

Việc duy nhất tôi làm chỉ là gọi taxi, người đã lấy khăn cầm máu cho Akutagawa và ép cậu ấy ngồi vào taxi đều là chị Tooko.

- ...Kazushi rốt cuộc làm sao thế không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nó vậy...

Chị Ayame thì thầm bằng giọng khàn khàn.

- Từ nhỏ nó vẫn luôn là một học sinh xuất sắc, vẫn luôn tự lập hơn rất nhiều so với những người chị của nó, Kazushi chưa từng cãi lời cha mẹ, nó cũng chưa bao giờ gây lộn với bọn chị. Vậy mà bây giờ...

Chị Tooko nhẹ giọng hỏi:

- Akutagawa, em ấy hình như đang có phiền não về việc gì đó. Không biết chị có biết gì về chuyện này không ạ?

Khuôn mặt xinh đẹp hao hao Akutagawa của chị Ayame nhăn lại, rồi chị ấy nói, trông như sắp khóc.

- ...Kazushi, cho dù nó đang gặp khúc mắc gì đi nữa thì nó cũng chưa từng một lần tâm sự với bọn chị, chưa một lần nào nó... nhờ bọn chị giúp đỡ.

Nghe chị Ayame khổ sở nói như vậy, hai hàng lông mày của chị Tooko cũng khẽ nhíu lại.

- Ủm, vậy chị có biết... cái người tên "Kanomata" mà cậu ấy đã nhắc đến là ai không ạ?

Hai bờ vai của chị Ayame run lên khi nghe thấy câu hỏi này. Một sự dao động xuất hiện trong đôi mắt mịt mờ của chị ấy.

- Nếu chị biết điều gì đó, chị có thể nói cho em biết được không?

Bị chị Tooko truy hỏi, chị Ayame nhỏ giọng nói.

- Kanomata là một cô bé học cùng lớp Kazushi hồi lớp năm. Tuy nhiên, do một số việc xảy ra vào học kì hai mà cô bé đó đã phải chuyển trường.

- Một số việc?

Chị Ayame do dự, như thể chị ấy không muốn nói ra chuyện này.

- Chị nghe nói là cô bé bị bạn cùng lớp bắt nạt. Sách giáo khoa và đồ thể dục đều bị ai đó dùng dao cắt nát... Thế rồi, trong giờ thủ công, Kanomata đã cầm dao điêu khắc đâm cô bé đã bắt nạt mình.

Dao điêu khắc ư!?

Tôi nuốt một ngụm nước miếng. Chị Tooko cũng mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc.

Chị Ayame cúi đầu, hai bàn tay đặt trên đùi siết lại với vẻ khổ sở.

- Kanomata đã chuyển trường ngay sau sự việc này... Sau đó, có vẻ như giáo viên chủ nhiệm của Kazushi đã nói với nó ngay trước mặt mọi người rằng: "Là lỗi của em mà mọi chuyện mới thành ra như vậy". Kazushi không hề nói chuyện này cho người trong gia đình biết, thế nên khá lâu về sau, khi nghe được một người kể cho nghe chuyện này, chị đã rất kinh ngạc. Em trai của người đó cũng học cùng lớp với Kazushi.

- Lỗi của cậu ấy ư? Điều này có nghĩa là gì ạ?

- ...Chị không biết.

Chị Ayame lắc đầu.

- Chị chỉ nghe được là vì Kazushi đã nói dối giáo viên nên Kanomata mới bị bắt nạt... nhưng mà vì phải nửa năm sau khi sự việc xảy ra chị mới biết chuyện, cho nên đến bây giờ chị vẫn không thể hỏi rõ nó nguyên do được. Hơn nữa, ngay sau sự kiện đó xảy ra, mẹ bọn chị phải nhập viện. Khi đó, sức khỏe của mẹ không được tốt lắm, mẹ thường xuyên phải ra vào bệnh viện, nhưng mà lần này bọn chị cũng không biết đến khi nào mẹ lại mới được ra viện...

Giọng của chị Ayame nhỏ dần.

- Có lẽ Kazushi vẫn nghĩ rằng vì nó nên mẹ mới ra nông nỗi này. Bởi sức khỏe của mẹ xấu đi ngay sau khi sinh nó... Thế nên Kazushi luôn cố gắng không để mẹ lo lắng và tự mình làm mọi việc, nó chưa bao giờ tâm sự cho ai những phiền não của bản thân...

Ngực tôi thắt lại.

Akutagawa mà tôi biết là một người nghiêm túc, một học sinh ưu tú, luôn luôn trầm tĩnh, là chỗ dựa cho mọi người. Những điều đó đều là do Akutagawa muốn tự mình phấn đấu vì mẹ cậu ấy sao?

- Thế nên... chị nghĩ, khi bị giáo viên nói như vậy ở trường, Kazushi đã liên tưởng chuyện này với việc mẹ phải nhập viện trường kỳ, nó hẳn đã rất khổ tâm. Thế nhưng vì quá bận rộn với việc của mẹ, bọn chị không có thời gian rảnh để chú ý tới nó. Thế nhưng, cho dù Kazushi trưởng thành đến thế nào đi nữa, thì lúc đó, nó vẫn chỉ là một cậu bé 11 tuổi mà thôi...

Trên khuôn mặt cúi xuống của chị Ayame, tôi có thể cảm nhận được sự áy náy của chị ấy dành cho em trai, bởi vậy, ngực của tôi càng đau nhức hơn, hô

hấp của tôi bắt đầu trở nên khó khăn.

Tôi không được nghe thêm điều gì nữa.

Sự bất an lan khắp lồng ngực tôi như một vùng bùn đen kịt.

Nếu nghe tiếp, tôi sẽ không thể rút chân ra được.

- Lúc chị được báo cho biết việc Kazushi lấy dao điêu khắc đâm người, chị đã liên tưởng tới sự kiện lúc nó còn học tiểu học. Cả lúc cái tên Kanomata bật ra khỏi miệng của nó cũng thế, chị cảm thấy mình như bị sét đánh... Có lẽ, tới tận bây giờ... Kazushi vẫn luôn bị sự kiện đó ám ảnh.

Chị Tooko vẫn tiếp tục ghé tai lắng nghe chị Ayame nói, hai hàng lông mày của chị ấy nhíu lại, trông vẻ mặt của chị ấy thật khổ sở.

Đúng lúc này, Akutagawa trở ra, tay cậu ấy được băng bó cẩn thận.

- Kazushi!

Chị Ayame vội chạy về phía Akutagawa.

Thấy thế, Akutagawa nói, khuôn mặt cậu ấy trông bình thản tới mức mất tự nhiên.

- Em xin lỗi vì đã khiến chị lo lắng, vết thương của em không có vấn đề gì lớn cả. Nó sẽ khỏi nhanh thôi.

Có lẽ vì đã buông được gánh nặng trong lòng, giọng chị Ayame trở nên nghẹn ngào.

- Em, thật là... em là học sinh gương mẫu mà, làm sao em có thể gây ra chuyện ngốc nghếch như vậy, cái gì mà xin lỗi chứ, em thật là, thật là...

Akutagawa dùng cánh tay không bị băng bó ôm lấy chị Ayame đang bật khóc nức nở. Mặc dù người gây chuyện và được đưa đến bệnh viện là Akutagawa, thế nhưng bây giờ vị trí của hai người lại hoàn toàn thay đổi. Vẫn ôm lấy bả vai của chị Ayame, Akutagawa cúi đầu xin lỗi chúng tôi.

- Em đã gây phiền toái cho chị Amano và Inoue rồi. Phía trường học vẫn chưa quyết định xử phạt thế nào, nhưng hiện tại em đang tự kiểm điểm bản thân, nếu có cơ hội thì lần sau chúng ta lại nói chuyện tiếp được không ạ?

Trong giọng nói bình thản của cậu ấy, tôi có thể cảm nhận được một sự cự tuyệt uyển chuyển.

Điều khiến tôi bất ngờ ở đây là chị Tooko đã quyết định rút lui một cách rất dứt khoát.

Chị ấy ngẩng đầu lên nhìn vào Akutagawa và nở một nụ cười tươi mát như gió xuân.

- Chị hiểu rồi. Nhưng mà nếu có vấn đề thì em phải nói với bọn chị ngay nhé. Chị và Konoha đều rất muốn được giúp đỡ em đấy.

Tôi cảm thấy nói một câu đồng tình với chị ấy vào lúc này sao mà lại khó khăn đến vậy, thế nên tôi chỉ im lặng và rũ mắt xuống.

Sau khi chúng tôi ra khỏi bệnh viện, bầu trời bên ngoài đã tối đen như mực, gió lạnh thổi qua rét đến thấu xương.

Tôi và chị Tooko sóng vai đứng đợi trước trạm xe buýt.

Sau khi sự im lặng kéo dài khoảng một, hai phút, chị Tooko mở miệng nói.

- Chị nghĩ chúng ta nên thử điều tra về vụ việc của cái bạn Kanomata đó.

Vì nguyên nhân gì mà Akutagawa lại phải khổ tâm về chuyện đó, vì sao em ấy lại bị chuyện đó dồn vào chân tường đến như vậy... Còn cả việc những quyển sách ở thư viện bị cắt và việc Akutagawa cầm dao điêu khắc đâm Igarashi cũng thế, chị có cảm giác tất cả những chuyện này đều có liên quan tới sự kiện đó.

- Em phản đối. Làm vậy là xâm phạm đời tư người khác, chúng ta không có quyền làm thế.

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống,

- Konoha lúc nào cũng như vậy. Akutagawa đâu phải người lạ, em ấy là bạn của Konoha mà?

Trong một khoảnh khắc, tôi đã muốn hét vào mặt chị ấy.

Chuyện đó không phải đều là do chị Tooko tự tưởng tượng ra sao! Akutagawa không phải bạn của em! Em sẽ không có người bạn nào cả!

Tuy nhiên, nếu tôi nói vậy, chắc hẳn chị Tooko sẽ còn buồn hơn cả bây giờ. Hồi lớp 10, khi tôi mới gia nhập câu lạc bộ Văn học, chị ấy vẫn thường nhìn tôi bằng vẻ mặt đó, mỗi lần như thế tôi đều không biết phải làm sao.

Thấy tôi im lặng, chị Tooko bèn nói tiếp bằng giọng kiên quyết.

- Đợi đến lúc mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn được em cảm mới thấy hối hận thì đã quá muộn rồi. Nếu Konoha đã không thích thì chị sẽ tự đi tới trường tiểu học nơi Akutagawa từng học.

Lá thư này là lời cảnh cáo dành cho cậu.

Xin cậu, nhanh chạy trốn đi.

Mỗi lần cậu dùng bàn tay phủ đầy độc được ngọt ngào kia lay động trái

tim tôi, tâm trí tôi lại xao động, lại phát điên. Tôi đã không thể kìm nén được xung động muốn phá hủy mọi thứ trong bản thân mình.

Khát vọng được hủy hoại cậu khiến cơ thể tôi run rẩy. Bất kể ngày đêm, cứ nhắm mắt là trong đầu tôi lại chỉ còn hình bóng của cậu.

Tôi khao khát được xắt nhỏ ánh mắt tràn ngập thù hận, khuôn mặt trắng muốt lạnh lùng và cái cổ họng thon dài cao ngạo kia, tôi muốn cắt rời đôi tai, cái mũi, tôi muốn móc ra đôi mắt kia. Con tim tôi đang gào thét, nó muốn khắc vào lồng ngực mềm mại của cậu vô số thập tự giá, để máu nóng phun ra nhuộm đỏ toàn thân cậu.

Cậu nhanh chạy trốn đi.

Nếu không, tôi... sẽ hủy hoại cậu.

Sau giờ tan học ngày thứ Sáu, rốt cuộc thì tôi cũng đi cùng chị Tooko tới trường tiểu học cũ của Akutagawa.

Cái câu "tự đi một mình" của chị ấy chẳng khác nào một lời đe dọa. Tôi làm sao có thể mặc kệ một người thích làm xằng làm bậy như chị ấy một mình cơ chứ.

Đứng trước quầy tiếp tân, chị Tooko tươi cười giới thiệu: "Bọn em là học sinh cũ của trường mình. Xin cô cho bọn em vào thăm lại trường ạ", sau đó chị ấy thay giày đi trong nhà và bước vào trường.

Có vẻ hiện tại trường đang tổ chức thi vẽ tranh lấy chủ đề mùa thu hay gì đó, trên tường treo đầy các bức vẽ của học sinh, những tác phẩm đoạt giải còn được dán giấy vàng lên.

- Đầu tiên chúng ta thử tới phòng giáo viên xem thử đi. Chắc là vẫn còn thầy cô biết chuyện đã xảy ra vào lúc đó.

- Nhưng mà họ sẽ nói cho một người ngoài như chúng ta biết sao?

- Chỉ cần chúng ta có thành ý là sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

Chi Tooko nắm chặt nắm đấm với vẻ quyết tâm.

Sau đó, chị ấy đưa mắt nhìn những bức tranh trên tường, nét mặt chị ấy đột nhiên trở nên hiền hòa.

- Thật là nhớ quá đi. Nhìn cảnh này mà chị cũng muốn đi thăm lại trường cũ của mình. Nè Konoha, hồi học tiểu học em thế nào?

- Bình thường thôi ạ. Trong giờ thủ công nặn đất sét hoặc cắt dán tranh gì đó, à, em còn từng là thành viên của ban chăm sóc thú cưng nữa, hồi đó em được giao chăm sóc bể cá vàng của lớp.

Lần đầu tiên tôi gặp Miu cũng là khi học tiểu học.

Vào mùa hè năm lớp 3, Miu đã chuyển trường tới và vào học lớp chúng tôi.

... Mình không thích cậu gọi mình là bạn Asakura hay bạn Miu gì cả, Hãy gọi mình là Miu. Mình cũng sẽ gọi cậu là Konoha.

... Nhưng mà như thế mọi người sẽ cười chúng mình đấy.

... Cậu sợ à? Cậu đúng là đồ nhát gan, nếu cậu đã không muốn gọi thì thôi vậy.

... Không. Mình sẽ gọi mà. Mình sẽ gọi cậu là Miu.

Mắt tôi hoa lên, trong tầm nhìn của tôi dường như xuất hiện ảo ảnh tôi và Miu lúc còn nhỏ cùng nắm tay nhau chạy dọc hành lang.

Để che giấu sự dao động trong nội tâm, tôi hỏi lại chị Tooko:

- Chị Tooko thì sao? Em ca nhất định hồi đó chị cũng là một cô nhóc tình nghịch gây phiền toái cho cha mẹ thầy cô chứ gì?

Thế nhưng, ngoài suy đoán của tôi, chị ấy lại trả lời một cách nghiêm túc.

- Khoảng từ lớp 3 trở về trước, chị vẫn là một cô bé hướng nội và rất ngoan ngoãn đó nha. Chị không đùa đâu. Hồi đó, cứ đến giờ cơm trưa là chị lại cảm thấy buồn thiu. Mỗi ngày, chỉ cần nghĩ tới việc hôm nay mình lại phải đến trường và ăn cơm trưa ở đó là bụng chị lại đau quặn lên.

Tôi khẽ ngậm lại cái miệng đang định mở ra để châm chọc chị ấy.

Chị Tooko không thể cảm nhận được hương vị của những món ăn mà chúng tôi vẫn ăn hàng ngày một cách bình thường.

Lúc chị ấy hào hứng miêu tả hương vị của các quyển sách và ví von với những hương vị mà chúng tôi quen thuộc, tất cả là do chị ấy "tưởng tượng"...

Một cô bé chỉ mới học tiểu học thật sự có thể chịu đựng chuyện như vậy sao...

Chỉ có duy nhất bản thân là không biết được hương vị của món súp hầm hay món bánh pudding mà mọi người đều ăn ngon lành. Chẳng thể nếm được vị gì từ chúng... Tôi tự hỏi không biết chị Tooko đã nghĩ gì lúc chị ấy biết được điều này?

Chị Tooko khẽ nở một nụ cười.

- Nhưng mà chỉ cần chị về tới nhà là chị lại thấy mẹ đang đứng đợi trước cửa, mẹ sẽ xoa đầu chị và nói; "Hôm nay Tooko của mẹ có để thừa cơm trưa không nào? Vậy sao, Tooko của mẹ giỏi thật đấy, Tooko là ngoan nhất,

nhỉ?", sau đó mẹ sẽ viết cho chị một bài điểm tâm thật ngọt. "Điểm tâm" do mẹ chị làm... ngon lắm đấy. Chị và ba đều rất thích những món ăn do mẹ viết.

Hiện tại chị Tooko đang ở nhờ nhà người quen. Ba mẹ chị ấy đi đâu rồi? Còn nữa, theo lời chị ấy vừa nói thì có vẻ như ba chị ấy cũng ăn giấy như chị Tooko thì phải? Gia đình này rốt cuộc bị làm sao vậy trời...

Đột nhiên, hai mắt của chị Tooko sáng lên, rồi chị ấy chạy vào phòng học của một lớp thuộc khối 2.

Tôi còn tưởng chị ấy tìm được manh mối gì, ai ngờ vừa mới chạy theo thì tôi đã thấy chị Tooko đang hào hứng loay hoay trước một giá sách nhỏ chất đầy sách dành cho thiếu nhi.

- Nhìn nè nhìn nè, Konoha. Là giá sách của lớp nè. Ôi, thật là nhớ quá đi~ Ồ, ngay cả phiên bản rút gọn của Những người cùng khổ cũng có luôn. Chị nhớ quyển này kết thúc ở đoạn Jean và Cosette bắt đầu sống hạnh phúc với nhau. Khi chị đọc bản gốc và biết đã có bao nhiêu chuyện không may xảy ra với Jean như vậy, chị đã rất sốc. Ôi chao, Những phụ nữ nhỏ bé cũng có nè. Truyện này chị thích nhất là cảnh bốn cô gái gửi đồ ăn tới cho những người nghèo khó vào đêm Giáng Sinh đấy, chị đã đọc đi đọc lại cảnh này không biết bao nhiêu lần. Oa, còn nữa này, Hành trình của Elmer và Cái cây nhảy múa, ôi, nhớ thật đấy~~~ Muốn ăn quá~~~ à.

Giọng của tôi bất giác tăng lên quăng tám.

- Chị quên mình tới đây để làm gì rồi hả!?

Bị tôi nạt, chị Tooko giấu mặt đằng sau quyển Cái cây nhảy múa đang cầm trên tay, rồi chị ấy thò nửa mặt ra với vẻ chán nản.

- Xin lỗi Konoha nha, chị lỡ...

Vừa ngước lên nhìn tôi và xin lỗi một cách rụt rè như vậy xong, chị Tooko đột nhiên quay phắt xuống nhìn vào quyển sách trong tay, hai mắt mở to và la lên.

- Đúng rồi, chị biết rồi! Konoha!

- Cái gì nữa ạ?

- Những quyển sách bị cắt từ trước đến giờ ấy! Không phải chúng đều là những tác phẩm được in trong sách giáo khoa sao?

Chị ấy tiếp tục nói say sưa.

- Chị nhớ mình từng đọc trong sách Ngữ văn tiểu học tác phẩm Cú mèo đêm trắng của Jane Yolen, còn cả Ông lão Daizou và con nhạn của Muku Hatojuu, Bài tập của người ngoài hành tinh của Komatsu Sakyô, Loài chim chơi chơi của Kitahara Hakushuu nữa. Ngoài ra, Một chùm nho của Arishima Takeo và Ngôi mộ cúc đại của Itou Sachio cũng là những tác phẩm được giao về đọc viết cảm tưởng vào kì nghỉ hè. Đúng thế, là vào kì nghỉ hè.

Tôi cũng cảm thấy có chút ấn tượng với những tựa sách chị ấy vừa liệt kê. Hình như Cú mèo đêm trắng là câu chuyện về một cô bé cùng với cha mình đi tìm cú mèo vào một đêm mùa đông thì phải?

- Nói vậy thì những quyển sách trong thư viện không phải là bị cắt lung tung sao?

- Chắc là vậy. Nhưng mà, tại sao chúng lại bị cắt chứ...

Đúng lúc chị Tooko vừa đặt ngón tay lên môi và bắt đầu suy ngẫm...

- Hai người đang làm gì ở đây vậy?

Tôi há hốc mồm.

Một cô giáo trạc 50 tuổi tay ôm cặp tài liệu đang đứng nhìn chúng tôi với ánh mắt đầy nghi hoặc.

- B-Bọn em xin lỗi. Cái này, bọn em là, ừm...

Trong lúc tôi còn đang lúng ta lúng túng như gà mắc tóc, chị Tooko đã bước một bước về phía trước.

Sau đó, mang theo vẻ mặt cực kì nghiêm túc, chị ấy đứng đối diện với người giáo viên vẫn còn đang kinh ngạc và bắt đầu nói một cách trôi chảy.

- Chúng em là bạn của Akutagawa Kazushi, người đã tốt nghiệp từ ngôi trường này. Hôm nay chúng em tới quấy rầy trường mình vì có một số chuyện liên quan đến bạn Kazushi mà chúng em rất muốn biết. Xin cô hãy giúp đỡ chúng em! Hiện tại tình hình đang rất khẩn cấp rồi ạ!

Chẳng biết lời thỉnh cầu đầy thành ý của chị ấy đã đánh động trái tim của một người làm công việc giáo dục hay vẻ ngoài như một học sinh ưu tú của chị Tooko đã phát huy tác dụng, nhưng mà...

Chúng tôi đã được cô giáo lúc này dẫn vào một gian phòng nhỏ cách phòng tư vấn giáo dục một vách ngăn kim loại, sau đó cô ấy mời chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa màu trắng và lắng nghe câu chuyện của chúng tôi.

Cô Yamamura - người vừa bị chị Tooko hạ gục bằng tài ăn nói của mình - có vẻ đã từng có hai năm làm giáo viên chủ nhiệm của Akutagawa, nên cô vẫn còn nhớ rất rõ về sự kiện năm đó.

- Khi đó, giáo viên chủ nhiệm lớp em Akutagawa là cô Momoki Yuka, cô ấy là một cô giáo trẻ và rất nhiệt tình, tuy nhiên, chính vì vậy mà cô ấy lại kì vọng quá nhiều vào các học sinh của mình, Cô nghĩ cô ấy rất khó có thể tiếp

nhận việc trong lớp mình lại có học sinh bị bắt nạt, không những thế học sinh đó lại còn dùng dao tấn công bạn cùng lớp trong giờ học. Dù vậy, cho dù cô ấy có lý do gì đi nữa, với tư cách của một giáo viên, việc cô Momoki nói với em Akutagawa những lời như vậy vẫn là điều không thể chấp nhận được. Có lẽ cô Momoki cũng nhận ra điều đó, sau đó cô ấy đã rất hối hận... Mặc dù về sau cô ấy hình như đã xin lỗi em Akutagawa, tuy nhiên, như người ta thường nói, lời đã ra khỏi miệng thì chẳng thể thu hồi lại được. Có lẽ cô ấy đã cảm thấy mình không còn tư cách đứng trên bục giảng nữa, thế nên không lâu sau khi sự việc xảy ra, cô ấy đã đệ đơn xin nghỉ dạy.

Chị Tooko hỏi:

- Tại sao cô Momoki lại trách Akutagawa ạ? Akutagawa, cậu ấy đã làm sai gì sao?

Cô Yamamura trả lời, vẻ mặt của cô ấy rất u ám.

- Em ấy đã báo với cô Momoki là trong lớp có một bạn bị các bạn khác bắt nạt... Thực ra thì với tư cách lớp trưởng, việc em ấy làm là điều đương nhiên, em ấy không thể bị trách mắng vì một việc như vậy được. Tuy nhiên, trên thực tế lại không có ai bị bắt nạt cả. Ngược lại, cô bé bị tình nghi là bắt nạt bạn học lại nổi giận và bắt đầu thật sự bắt nạt cô bé kia. Với sự cầm đầu của cô bé đó, đã có hơn một nửa số học sinh trong lớp liên kết lại và làm một số việc quá đáng với cô bé bị bắt nạt kia như cách ly, giấu đồ, ngáng chân ...

Mỗi lời của cô Yamamura lại càng khiến lồng ngực tôi trở nên nặng trĩu.

Akutagawa không hề làm sai.

Tuy nhiên, nếu tôi là cậu ấy - nếu tôi bị giáo viên chủ nhiệm trách mắng vì những lời mình nói ra lại là nguyên nhân cho một vụ bắt nạt - chắc hẳn lòng tôi sẽ như bị một lưỡi dao lạnh như băng cắt qua và nó sẽ để lại một vết

thương vĩnh viễn không tài nào quên được với tôi.

Nét mặt chị Tooko cũng trở nên buồn bã.

Cô Yamamura thở dài.

- Em Kanomata - người bị bắt nạt - và em Akutagawa có quan hệ rất tốt, hai em ấy thường đặt thư viện của trường học bài chung. Cô nhớ khi đó em Kanomata nhiều khi rất cô độc và lẻ loi một mình, chỉ có lúc nói chuyện với em Akutagawa là em ấy mới cười nói vui vẻ. Thế nên, cô nghĩ sự kiện năm đó lại càng khiến em Akutagawa khổ tâm hơn...

... Kanomata vẫn chưa tha thứ cho em!

Nhớ tới hình ảnh Akutagawa toàn thân là máu gào lên với khuôn mặt vặn vẹo, cổ họng tôi như bị thứ gì đó siết chặt.

- Cô đã nói hết những gì mình biết. Hi vọng có thể giúp được em Akutagawa điều gì đó.

- Em cảm ơn cô rất nhiều. À, còn một việc nữa, không biết cô có thể cho bọn em xem hình chụp chung của lớp Akutagawa khi đó không ạ?

Cô Yamamura trông cổ vể do dự, nhưng rồi cô ấy vẫn nói nhỏ: "... Hai em đợi một chút", sau đó cô ấy đứng lên và đi tới một cái kệ đặt trong góc phòng, lấy ra một chồng báo được cột lại bằng dây và quay lại chỗ ngồi.

Đây có lẽ là nguyệt san của trường phát hành, chúng chỉ có kích thước bằng một nửa các tờ báo thông thường. Sau khi lật qua chồng báo đó một lúc, tay của cô Yamamura dừng lại.

- Đây là ảnh chụp của lớp 5-3.

Tấm ảnh này có vẻ là hình chụp tập thể của một chuyến dã ngoại, phía

trước đó quay là các học sinh lưng mang balô đứng xếp thành hàng. Thời gian có vẻ cũng là mùa thu như hiện tại? Trong hình, các học sinh đều mang áo dài tay và khoác áo gilê, ngoài cùng là một lớp áo len.

- Đây là em Akutagawa.

Cô Yamamura chỉ vào một cậu bé cao ráo, mặt mày sáng sủa đứng ở ngoài cùng bên trái của bức ảnh.

Sau đó ngón tay của cô ấy di chuyển sang học sinh đứng sát bên cạnh cậu bé.

- Còn đây là em Kanomata.

Tôi ngạc nhiên khi nhìn cô bé với mái tóc dài trông rất ngoan ngoãn này.

Nhìn cô bé, chẳng hiểu sao tôi lại liên tưởng tới Sarashina. Là do kiểu tóc sao? Hay là do cảm giác mà cô bé mang lại?

Không chỉ có vậy, trên cái túi nhỏ mà cô bé đang nắm trong tay còn treo lủng lẳng một móc khóa hình con thỏ trông rất quen mắt.

Đó là một con thỏ có màu hồng nhạt...

Trông nó rất giống con thỏ bị cắt đứt tay chân và đầu nằm trong phòng của Akutagawa... Không, trước đó hình như tôi cũng đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi...

"Con thỏ biến mất rồi..."

"Tôi đã mua nó khi đi cùng với chị Tooko tới cửa tiệm hôm nọ. Làm sao giờ, nó mất đâu rồi nhỉ?"

Đúng rồi! Nó là con thỏ được móc trên cặp sách của Kotobuki!

Vừa nhận ra điều này, ngực tôi như run lên bởi một nghi vấn mới. Chẳng lẽ con thỏ trong phòng Akutagawa chính là con thỏ của Kotobuki sao!?

Không, cho dù sự thật là vậy, có lẽ Akutagawa cũng chỉ tình cờ nhặt được nó ở đâu đó không biết nó là của Kotobuki mà thôi.

Ở bên cạnh tôi, chị Tooko vừa nhìn vào tấm hình vừa dùng ngón tay trắng muốt của chị ấy chỉ vào một cô bé đang đứng ở góc ngoài cùng bên phải.

- Cô bé này là ai vậy ạ?

Tôi suýt nữa la hoảng lên.

Đó là một cô bé có mái tóc cắt ngắn và khuôn mặt lạnh lùng, hai bờ môi mím chặt với vẻ khó chịu. Trên chiếc cặp mà cô bé mang trên lưng cũng treo một con thỏ màu hồng giống như của Kanomata.

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng tôi. Chuyện này thực sự chỉ là ngẫu nhiên thôi sao?

Vừa nghe thấy câu hỏi của chị Tooko, cô Yamamura bỗng trở nên sững sờ.

Sau đó cô ấy nói ra một cách khó khăn tên của cô bé tóc ngắn.

- ...Đó là em Konishi. Có vấn đề gì với em ấy sao?

- Dạ không. Chỉ là em thấy cô bé cũng có một cái móc khóa hình thỏ y hệt của Kanomata, cho nên em nghĩ có lẽ quan hệ giữa hai người rất tốt chăng?

- Vậy sao, cô cũng không rõ lắm. Theo cô được biết thì em Kanomata dường như không có người bạn nào khác ngoài Akutagawa cả. Có lẽ con thỏ này chỉ ngẫu nhiên thịnh hành trong các cô bé lúc đó mà thôi.

Cô Yamamura căn rắng nói một cách qua loa rồi gấp tờ báo lại.

- Em nghĩ thế nào, Konoha?

Trong khi đi ra phía cổng trường, chị Tooko nhẹ giọng hỏi tôi.

- Việc Kanomata và Konishi cùng sở hữu một chiếc móc khóa hình thỏ chỉ là ngẫu nhiên sao? Còn nữa, thái độ của cô Yamamura lúc chúng ta đề cập tới chuyện này có vẻ hơi lạ. Cứ như thể cô ấy không muốn cho chúng ta biết về chuyện của Konishi vậy.

- ...Em cũng cảm thấy vậy.

Chị Tooko dừng bước, sau đó chị ấy nhìn tôi bằng ánh mắt trong veo và nói:

- Chị đang nghĩ, có khi nào Konishi chính là người đã bắt nạt Kanomata không nhỉ?

Tôi không nhớ được người trước tiên nói ra cái câu "Hai chúng ta không nên gặp nhau" là tôi hay cậu?

Nhưng ít nhất thì ở điểm này, cả tôi và cậu đều có cùng một tâm trạng, chúng ta đều cảm thấy đau đớn và hối hận vì việc đó.

Lời thề mà chúng ta đã trao cho nhau hồi còn bé trong gian phòng học đó không gì khác hơn một giấc mộng hư vô, cả cái việc tôi nghĩ rằng trái tim chúng ta đã được kết nối khi hai ánh mắt của chúng ta chạm nhau cũng chỉ là một ảo tưởng ngu ngốc.

Chúng ta chỉ biết nhìn vào bản thân mà không hề quan tâm tới đối phương là ai, là người như thế nào... chúng ta hoàn toàn không hiểu được bên trong nội tâm của người còn lại đang mang theo bí mật gì.

Và... cả con quái vật đang tiềm phục bên trong chúng ta cũng thế.

Hiện tại, chúng ta đều đang mang cùng một nỗi đau.

Và cũng chính nỗi đau đó đã khiến chúng ta tiến lại gần nhau.

Thế nhưng, ham muốn đen tối của cậu lại đang dồn tôi vào chân tường.

Mẹ à, con muốn được giải thoát.

Chủ nhật, tôi ở nhà chơi cùng với em gái Maika.

- Anh Konoha, lại một lần nữa đi mà~

Chúng tôi đang ngồi trước tivi chơi trò chơi điện tử thể loại đối kháng, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng nhõng nhẽo của con bé. Nhìn Maika đảo cặp mắt to tròn không chút vẩn đục, hô lên hào hứng và cười vui vẻ, trong lòng tôi bỗng nổi lên một thứ cảm xúc kì lạ. Hồi nhỏ tôi cũng từng ngây thơ như thế này sao?

Nếu như không xảy ra sự kiện với Miu, liệu tôi có thể duy trì một trái tim thuần khiết mà kiên cường, không hề cảm thấy sợ hãi hay nghi ngờ người khác không?

Mỗi một lần thất bại, con người ta lại trở nên hèn nhát, lại bị vấy bẩn thêm một chút.

Khi còn học tiểu học, Akutagawa cũng đã phải nán một thất bại ê chề. Và cho đến tận bây giờ, cậu ấy vẫn đang phải khổ sở với kí ức đó.

Lòng tôi tràn ngập cảm giác đắng chát khi nghĩ tới việc tôi - người mỗi lần nhớ tới chuyện của Miu đều cảm thấy khó thở - và Akutagawa - người vẫn luôn mang cảm giác áy náy đối với Kanomata - hẳn là rất giống nhau.

- Con đi học đây!

Sáng thứ Hai ngày hôm sau, vì đã hẹn gặp chị Tooko ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ, tôi rời khỏi nhà sớm.

Cuối tuần trước, sau khi trở về từ chuyến thăm trường cũ của Akutagawa, chị Tooko vẫn canh cánh mãi trong lòng chuyện cái móc khóa hình thỏ được treo trên cặp của Kanomata và Konishi.

Lúc tôi nói cho chị ấy biết về chuyện con thỏ của Kotobuki, chị ấy neho mắt lại với vẻ suy ngẫm và lăm bằm.

"Vậy sao... con thỏ của Nanase đã biến mất ư?"

"Ở trong phòng của Akutagawa cũng có một con thỏ bị cắt hết đầu và tay chân thì phải. "

"Đúng thế..."

Sau một thoáng im lặng, chị Tooko đặt ngón tay lên môi vừa suy nghĩ vừa nói.

"Con thỏ đó từ rất lâu về trước cũng từng là một sản phẩm được yêu thích, nghe nói là màu khác nhau thì sẽ có ý nghĩa khác nhau đấy. "

"Ý nghĩa?"

"Theo chị nhớ thì hình như màu đỏ tượng trưng cho đường học tập, màu vàng là đường tài vận, màu xanh da trời là đường bạn bè. "

"Vậy còn màu hồng thì sao ạ?"

"Là đường tình duyên. Nghe đồn là chỉ can mang theo con thỏ đó bên người thì sẽ có thể được toại nguyện với người mình thích. Thế nên màu

hồng là màu được yêu thích nhất trong số các màu đấy. "

Tôi cảm thấy kinh ngạc khi biết ngay cả Kotobuki mà cũng bận tâm về chuyện tình yêu. Bình thường trông cô nàng có vẻ gì là quan tâm tới đám con trai đâu cơ chứ?

Mặt khác, việc Kanomata và Konishi đều sở hữu cùng một loại bùa hộ mệnh như vậy lại càng khiến cảm giác bí ẩn mờ mịt trong lòng tôi lan rộng.

Chị Tooko từng nói có thể Konishi chính là người đã bắt nạt Kanomata.

Nếu là vậy, có lẽ mối quan hệ giữa Akutagawa và Kanomata cùng Konishi sẽ còn phức tạp hơn tôi nghĩ.

Tại sao Konishi lại bắt nạt Kanomata? Nguyên nhân mấu chốt của chuyện này là gì...

"Từ trước tới giờ chị vẫn cho rằng Akutagawa không phải là người đã cắt sách trong thư viện, cũng như đâm Igarashi bị thương. Tuy nhiên, nếu thật sự là vậy thì..."

Nói đến đây, chị Tooko hoàn toàn im lặng. Tôi cũng biết chị ấy đang nghĩ tới điều gì, thế nên tôi lại càng cảm thấy bất an hơn, cứ như thể tôi đang bị bao vây bởi bóng tối đen kịt lây lệt.

Lúc chia tay, chị Tooko nói với tôi:

"Sáng thứ Hai, trước khi sinh hoạt đầu giờ bắt đầu, mình tới phòng câu lạc bộ một chuyến nhé. Trong lúc đó, chị sẽ thử điều tra một số chuyện. "

Khi tôi đang bước trên con đường tới trường, và cảm nhận những cơn gió cuối thu lạnh căm như đâm vào da thịt cùng ánh mặt trời ban sớm nhàn nhạt, tôi bắt gặp Akutagawa đang đứng trước thùng thư.

Cuộc chạm mặt bất ngờ này khiến tim tôi trong phút chốc như ngừng đập.

Akutagawa đang mặc đồng phục của trường, xe đạp đỗ bên cạnh, lưng thẳng tắp, mắt nhìn xuống phong thư hình chữ nhật màu trắng đang cầm trên tay.

Khuôn mặt sáng sủa đầy nam tính của Akutagawa tràn ngập một nỗi buồn u uất, ánh mắt đang nhìn vào phong thư của cậu ấy lại càng đau đớn và bi thương, nhìn cậu ấy mà lồng ngực tôi cũng thắt lại.

Tôi không được tới gần cậu ấy.

Tôi không được lên tiếng gọi cậu ấy.

Khuôn mặt tôi cứng ngắc, tôi mím môi, cố gắng lặp lại với bản thân nhiều lần như vậy.

Tuy nhiên, đôi chân tôi vẫn hướng về phía cậu ấy như bị thứ gì đó hấp dẫn.

Có lẽ những lời của chị Ayame và cô Yamamura đã ảnh hưởng tới tôi.

- Akutagawa.

Nghe thấy âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu của tôi, cậu ấy kinh ngạc quay đầu lại, trên tay vẫn cầm phong thư đó.

- ...Inoue.

Không tài nào bắt bản thân nở một nụ cười, tôi đành nói một cách do dự.

- Ông... được phép tới trường rồi hả?

Vẻ mặt của Akutagawa cũng cứng lại.

- Ủ... Tóm lại thì cứ phải đi học đã.

- Thế thì tốt quá.

Sự im lặng phủ xuống giữa hai chúng tôi. Một lúc sau, Akutagawa khó khăn mở miệng nói.

- ...Xin lỗi vì dạo trước đã làm phiền ông và chị Amano phải đến thăm tôi.

- Không có gì. Vết thương của ông sao rồi?

- Nói chung là đỡ rồi. Lúc tắm rửa cũng chỉ cần giơ tay lên cao là được.

- Vậy à.

Lại im lặng.

Lần này tới lượt tôi mở miệng.

- Ủm...

Akutagawa nhìn tôi bằng ánh mắt khố sở.

"Lá thư đó...", tôi ép cái cổ họng đang bị tắc nghẹn của mình phát ra âm thanh, "Tôi thường xuyên thấy ông gửi thư... ông gửi cho ai vậy?"

Ánh mắt Akutagawa hơi dao động.

Sự im lặng khiến bụng tôi quặn thắt lên.

- Lại là người nhà nhờ ông gửi à?

Lúc tôi hỏi bằng giọng yếu ớt như vậy, Akutagawa thở dài một tiếng.

- Không, đây là thư của tôi. Trước kia cũng vậy.

Rồi cậu ấy xoay lưng về phía tôi và nhẹ nhàng bỏ phong thư đó vào thùng.

Sau đó Akutagawa quay lại và nói, trên khuôn mặt trầm tĩnh của cậu ấy phảng phất một chút đau đớn.

- Inoue, ông đi với tôi một lúc được không?

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Nơi chúng tôi đến là bệnh viện đa khoa mà Kotobuki đã nhập viện hồi hè.

Akutagawa dẫn tôi đi dọc theo hành lang trắng toát đầy mùi thuốc sát trùng.

Trên đường tới đây, cậu ấy gần như không hề mở miệng, thế nên tôi cũng im lặng và đi theo cậu ấy.

Chúng tôi bước vào một gian phòng bệnh cá nhân, trên chiếc giường đặt trong phòng là một phụ nữ với vóc người nhỏ nhắn khoảng ba mươi mấy tuổi.

Trên cơ thể và miệng của người phụ nữ này gắn vài ống nhựa dẫn đến các thiết bị máy móc, người phụ nữ nằm bất động ở đó, hai mắt nhắm chặt.

Akutagawa cúi đầu nhìn người phụ nữ| sau đó cậu ấy thở dài và nói nhỏ.

- ...Đây là mẹ tôi. Kể từ năm tôi 11 tuổi, bà vẫn nằm viện trong tình trạng này.

Ngực tôi đau nhói như bị thứ gì đó đâm xuyên qua.

Vẫn như thế!? Kể từ khi Akutagawa 11 tuổi, mẹ cậu ấy chưa từng mở mắt ra lần nào sao?

Hình ảnh chị Ayame nói bằng giọng khổ sở hiện lên trong đầu tôi...

"... Ngay sau khi sự kiện đó xảy ra, mẹ bọn chị phải nhập viện. Lúc đó, sức khỏe của mẹ không được tốt lắm, mẹ thường xuyên phải ra vào bệnh viện liên tục, nhưng mà lần này bọn chị cũng không biết đến khi nào mẹ lại mới được ra viện..."

"Không biết đến khi nào mẹ lại mới được ra viện", thì ra ý nghĩa của câu nói đó là thế này sao...

Trên chiếc bàn bên cạnh giường bệnh đặt một giỏ đầy ắp quýt và nho, mùi thơm chua chua ngọt ngọt từ đó tỏa ra khắp gian phòng.

Bên cạnh giỏ trái cây là một chồng những phong thư hình chữ nhật màu trắng chưa được mở ra, nhìn sơ qua tôi đoán cũng phải có hơn 10 phong thư là ít.

Nơi nhận là bệnh viện, người nhận là "Akutagawa Yoshiko". Đến đây thì tôi rốt cục cũng biết những lá thư của Akutagawa được gửi cho ai rồi, cổ họng tôi run lên nhè nhẹ, tôi cảm giác dường như nước mắt sắp trào ra.

Akutagawa cầm lấy một phong thư, rồi cậu ấy nheo mắt lại nhìn vào tên người nhận với ánh mắt cô đơn.

- Tôi cũng biết cho dù tôi viết cho mẹ bao nhiêu lá thư đi nữa thì mẹ cũng sẽ không thể đọc được chúng... Tuy nhiên, chính vì vậy mà mỗi khi tôi cảm thấy mình không thể áp chế những cảm xúc trong lòng, tôi lại không nhận được mà viết ra những cảm xúc đó vào trong thư và gửi cho mẹ. Chỉ cần làm vậy, tôi sẽ cảm thấy mẹ như đang lắng nghe tất cả những phiền não của tôi và thấy thanh thản hơn.

Tôi có thể cảm nhận được một nỗi đau khôn tả phảng phất đâu đó trong những lời nói bình thản của cậu ấy.

- Sức khỏe của mẹ xấu đi là vì sinh tôi ra, thế nhưng mẹ chưa từng một lần oán trách tôi vì chuyện này, lúc nào mẹ cũng cười hiền từ với tôi.

Chị Ayame từng nói khi còn nhỏ, Akutagawa đã là một đứa trẻ rất tự lập, bất cứ việc gì cũng có thể làm được.

Đó là vì cậu ấy không muốn khiến mẹ mình lo lắng sao?

Akutagawa đặt lá thư lại xuống bàn rồi nhìn về phía mẹ cậu ấy với ánh mắt mang theo sự bi thương nhàn nhạt.

- Cho dù cảm xúc trong lòng tôi xấu xí đến đâu thì có lẽ trên thế giới này cũng chỉ có duy nhất mẹ là sẽ tha thứ cho tôi. Chính vì vậy chỉ có với mẹ là tôi không thể nói dối được. Tôi luôn viết ra những điều thật lòng nhất trong những lá thư gửi cho mẹ.

"Thế nhưng vì quá bận rộn với việc của mẹ, bọn chị không có thời gian rảnh để chú ý tới nó."

"Cho dù Kazushi trưởng thành đến thế nào đi nữa, thì lúc đó, nó vẫn chỉ là một cậu bé 11 tuổi mà thôi..."

Có lẽ, Akutagawa cũng đã viết ra những chuyện xảy ra vào sáu năm trước ở một trong những bức thư đó.

Và cả sự việc lần này cũng vậy...

Akutagawa cầm lấy vài quả quýt đặt trong giỏ và đưa cho tôi một quả.

- Chúng ta ra ngoài sân cho thoáng đi.

- Ừm.

Tôi nhận lấy quả quýt và gọt đầu như một cái máy.

Chúng tôi ngồi sóng vai trên một chiếc ghế dài ngoài sân bệnh viện, vừa ăn quả quýt có chút nhân nhãn đắng, tôi vừa nói cho Akutagawa biết chuyện tôi và chị Tooko đã tới trường tiểu học cũ của cậu ấy.

- Xin lỗi... Ông đã nói với tôi là đừng xen vào việc của ông nữa, vậy mà...

Trông Akutagawa không quá kinh ngạc, vẫn ngậm một múi quýt trong miệng, cậu ấy khẽ nói:

- ...Không sao cả. Tôi cũng chẳng biết tại sao hôm trước mình lại lấy dao tự cắt vào tay. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy mình không thể áp chế được sự thôi thúc muốn cắt rời và kết thúc tất cả mọi thứ.

- Hôm đó ông đã nói là Kanomata vẫn chưa tha thứ cho ông, điều đó có nghĩa là gì?

Nghe tôi do dự hỏi như vậy, Akutagawa vừa bóc vỏ quả quýt thứ hai bằng những ngón tay thô ráp của mình vừa trả lời với vẻ mặt u ám.

- Đúng thế... Kể từ sự kiện sáu năm trước, Kanomata vẫn sống trong lòng tôi với hình hài năm đó, thỉnh thoảng cậu ấy lại nói chuyện với tôi. "Tại sao cậu lại phá vỡ lời hứa?", "Nếu cậu không phản bội mình, mọi việc sẽ không thành ra như vậy. Sẽ chẳng có ai phải chịu đau khổ. Vết thương của mình vĩnh viễn sẽ không biến mất"...

Một cơn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, tôi có cảm giác cứ như mình đang nghe thấy giọng nói của Kanomata mà tôi chưa từng gặp mặt một lần nào.

- Lời hứa đó là gì vậy? Rốt cuộc thì sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ông lại nghĩ là Kanomata đã bị bắt nạt?

- Vì tôi đã thấy sách giáo khoa và vở ghi của Kanomata bị dao cắt nát. Hơn nữa việc đó còn xảy ra rất thường xuyên.

Bàn tay đang lật vỏ quýt của Akutagawa dừng lại, cậu ấy bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện đã xảy ra sáu năm trước.

Trong một lần đổi chỗ ngồi vào học kì hai, cậu ấy được chuyển đến bên cạnh Kanomata và rồi trong giờ học môn Ngữ văn, lúc vô tình nhìn sang phía bên cạnh, Akutagawa đã chứng kiến trên một trang sách giáo khoa của Kanomata có những vết cắt ngang dọc, còn Kanomata thì đang cúi đầu, hai mắt rưng rưng nước.

Lúc Kanomata phát hiện ra Akutagawa đang nhìn mình, bạn ấy đã vội vàng gấp sách lại. Đến giờ nghỉ trưa, Kanomata đã thỉnh cầu Akutagawa nhiều lần rằng: "Cậu đừng nói chuyện đó với ai nhé. Cả cô giáo nữa, cậu phải giữ bí mật hộ mình nhé?".

Tuy nhiên, sau lần đó, đồ vật của Kanomata lại tiếp tục bị ai đó dùng dao cắt.

Hộp bút có một vết cắt chạy dài, đồ thể dục bị cắt ra phần bảng tên, chiếc khăn tay màu xanh lam phía trên in hình một nhân vật hoạt hình đáng yêu... Mỗi lần như vậy, vẻ mặt của Kanomata đều trông như sắp khóc, rồi bạn ấy vội đem giấu những thứ đó đi như sợ bị ai nhìn thấy.

Mỗi lần như vậy, bạn ấy lại khẩn cầu Akutagawa, "Xin cậu đừng nói cho ai biết. Hứa với mình nhé".

Akutagawa đã rất mâu thuẫn, cậu ấy không biết mình nên tuân thủ lời hứa với Kanomata hay tìm kiếm sự giúp đỡ từ giáo viên chủ nhiệm. Tuy nhiên, vì Kanomata van xin cậu ấy rất khẩn thiết, Akutagawa đã không thể phá vỡ lời hứa với bạn ấy. Thay vào đó, Akutagawa tìm mọi cách để giúp đỡ Kanomata như đề nghị bạn ấy cất đồ vào học tủ của cậu ấy, hoặc đưa cho bạn ấy sách giáo khoa cũ của các chị gái.

Kanomata cũng dần tiếp nhận sự giúp đỡ của Akutagawa, không lâu sau hai người trở thành bạn của nhau.

- Quan hệ giữa Kanomata và cha mẹ cậu ấy dường như không được hòa thuận. Cậu ấy thường kể với tôi rằng cha cậu ấy là một viên chức nghiêm khắc, chỉ cần thành tích của cậu ấy hơi đi xuống là Kanomata sẽ bị mắng té tát đến mức cậu ấy không thở được. Cậu ấy cũng nói rất ghét cái tên "Emi" của mình.

"Ba từng nói khi mình sinh ra, dãy núi đã nở nụ cười, thế nên ba mới đặt cho mình cái tên Emi mà nếu viết theo Hán tự sẽ có nghĩa là 'nụ cười'. Mình ghét cái tên này, bởi vì chỉ cần đứng trước ba mẹ là mình lại không thể nào cười được."

"Mình vẫn luôn cãi nhau với họ."

Ẩn dưới bề ngoài ngoan hiền của mình, Kanomata thỉnh thoảng lại có những phát ngôn rất mạnh mẽ, đó là một cô gái kiên cường. Mỗi ngày, sau khi tan học, Akutagawa và Kanomata lại đến thư viện để làm bài tập hoặc đọc sách cùng nhau.

"Trong tất cả những tác phẩm có trong sách giáo khoa, mình thích nhất là Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke. Bởi vì tác giả của nó cũng tên là Akutagawa."

"Akutagawa nè, cậu sẽ mãi mãi đứng về phía mình đúng không? Chúng ta sẽ mãi mãi là bạn có phải không?"

- Bây giờ nghĩ lại thì, tôi cũng thường cùng Kanomata ngồi ăn quýt như thế này... Cả khi chúng tôi đi dã ngoại cũng thế...

Akutagawa đưa mắt nhìn về phương xa.

- Đối với tôi, Kanomata là một cô gái, nhưng đồng thời, cậu ấy cũng là một người bạn rất quan trọng.

Sự mâu thuẫn không biết có nên nói cho giáo viên hay nên giữ lời hứa với bạn bè vẫn tiếp diễn bên trong Akutagawa.

Một ngày nọ, Akutagawa đã nhìn thấy một bạn học của mình là Konishi đang mắng Kanomata, mà Kanomata lại chỉ căn răng chịu đựng. Bởi vì trước đó Konishi từng nhiều lần đưa mắt lườm với vẻ khó chịu về phía Akutagawa và Kanomata, nên Akutagawa bắt đầu hoài nghi liệu có phải Konishi chính là thủ phạm đã bắt nạt Kanomata hay không.

Lúc cậu ấy hỏi Kanomata rằng: "Cậu và Konishi cãi nhau à?", Kanomata chỉ im lặng không nói gì, cơ thể cậu ấy khẽ run rẩy, thế nên sự nghi ngờ của Akutagawa dành cho Konishi lại càng rõ ràng hơn.

Khoảng thời gian đó, Kanomata vẫn luôn để sách vở trong học bàn của Akutagawa. Tuy nhiên, đến một ngày, bìa mặt của quyển sách giáo khoa cũ mà Akutagawa đưa cho cậu ấy lại xuất hiện những vết cắt chằng chịt, có lẽ chuyện này đã khiến Kanomata không thể chịu đựng được nữa.

Ôm lấy quyển sách giáo khoa trước ngực, cậu ấy vừa khóc nức nở vừa nói: "Mình xin lỗi... đây là sách mà Akutagawa đưa cho mình, vậy mà... Mình xin lỗi, mình thật sự xin lỗi."

Nhìn thấy cậu ấy như vậy, Akutagawa rốt cuộc không nhịn được nữa và đã đi báo với cô Momoki rằng Kanomata đang bị bắt nạt.

Về sau, có vẻ là cô Momoki đã gọi Konishi lên và hỏi cậu ấy về chuyện này. Theo những gì cô ấy kể lại với Akutagawa thì Konishi đã im lặng trong suốt buổi nói chuyện, khi cô ấy nói với Konishi: "Em có thể hòa thuận với em Kanomata chứ?", cậu ấy đã gật đầu đáp bằng giọng run run rằng: "...

Vâng", thế nên cô Momoki đã cho rằng mọi việc đã được giải quyết tốt đẹp.

- Thực ra thì Konishi chưa từng bắt nạt Kanomata. Không chỉ Konishi, chưa từng có ai trong lớp bắt nạt cậu ấy cả...

Akutagawa khổ sở nói:

- Người đã cắt sách vở của Kanomata, chính là bản thân cậu ấy.

Tôi kinh ngạc hít một hơi.

- Tại sao Kanomata lại đi cắt sách vở của chính mình chứ?

- Tôi cũng chỉ đoán thôi, có lẽ hành động này là cách Kanomata phản kháng cha mẹ cậu ấy. Cũng có thể đó là một tín hiệu SOS "Hãy cứu con" không lời. Nếu không thì có thể là cũng giống như tôi, cậu ấy đã không thể áp chế được thôi thúc muốn cắt một thứ gì đó.

Đúng thế, bởi vì tôi đã phá vỡ lời hứa với Kanomata, cậu ấy mới thực sự bị bắt nạt, cũng bởi vì vậy mà hôm đó cậu ấy mới dùng dao điều khắc đâm Konishi. Sau khi sự việc đó xảy ra, cha Kanomata không thể tiếp tục ở lại chỗ làm nữa, cậu ấy cũng phải chuyển trường theo gia đình. Sau đó, cả cô Momoki cũng nộp đơn xin thôi việc. Bởi vì hành động bất cần của mình, tôi đã hủy hoại cuộc đời của nhiều con người.

... Là lỗi của em mà mọi chuyện mới thành ra như vậy.

Vừa nghĩ tới tâm trạng của cậu ấy khi bị cô Momoki khiển trách trong phòng giáo viên, ngực tôi lại đau nhức như bị ai đó xé toang. Rõ ràng Akutagawa chỉ là không đành lòng bỏ mặc Kanomata đang khóc thôi, vậy mà đến cuối cùng, ý tốt của cậu ấy lại trở thành hành động dồn Kanomata vào chân tường...

Cho đến bây giờ, Kanomata vẫn sống trong lòng Akutagawa với hình hài năm đó và vẫn trách cứ cậu ấy về chuyện đã xảy ra.

Nhìn Akutagawa trầm mặc, bàn tay bóc quýt đã dừng lại, bờ môi mím chặt, tôi nhẹ giọng hỏi:

- Có lẽ điều tôi sắp hỏi rất kì quái, nhưng mà con thỏ màu hồng nằm trong phòng ông hôm nọ... nó ở đâu ra vậy?

Akutagawa lăm bằm một cách mệt mỏi:

- Con thỏ đó... là một món quà sinh nhật... Bởi vì khi đó tôi ngại phải đi một mình vào cửa hàng quà tặng cho con gái, cho nên Kanomata đã đi cùng tôi và chọn con thỏ đó. Cậu ấy đã nói: "Vậy thì lấy cái này đi"... Tuy nhiên, sau khi Kanomata chuyển trường, cậu ấy đã gửi trả lại tôi con thỏ đó và Trái quýt.

- Trái quýt... ?

Nghe tôi hỏi lại, cậu ấy ngẩng mặt lên và nở một nụ cười buồn:

- Là mẫu truyện Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke được in trong sách giáo khoa. Cậu ấy đã cắt ra những trang có truyện này rồi gửi chúng cho tôi, cùng với đó là con thỏ cụt đầu. Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy làm vậy là vì không muốn nhìn thấy cái tên Akutagawa nữa...

- Làm sao có...

Cổ họng tôi nghẹn lại, tôi không thể nói ra trọn vẹn cái câu tôi muốn nói.

Thật quá đáng. Việc này đâu phải là lỗi của Akutagawa chứ.

Akutagawa nói tiếp với ánh mắt lạc lõng.

- Sau sự kiện đó, tình trạng của mẹ tôi vẫn cứ như bây giờ, thế nên tôi đã cảm thấy đây là sự trừng phạt mà ông trời dành cho tôi. Kể từ ngày ấy, tôi tự nhủ với bản thân rằng mình phải hành động thật cẩn thận, tôi phải trở thành một con người thành thật và khôn ngoan để không làm việc gì gây tổn thương cho người khác nữa... Vậy mà tôi lại bị kẹt vào một mối tình tay ba và làm tổn thương anh Igarashi... Tôi đúng là một kẻ hèn hạ vô liêm sỉ.

Tôi rất muốn nói với cậu ấy rằng điều đó không đúng. Cậu ấy không phải một kẻ hèn hạ vô liêm sỉ.

Đó không phải lỗi của cậu ấy.

Tuy nhiên, tôi lại không thể nói ra thành lời.

Tôi sợ...

Tôi sợ rằng lúc này, nếu tôi nói ra những lời an ủi cậu ấy, Akutagawa lại sẽ càng tự trách mình nhiều hơn. Nỗi sợ hãi đó khiến cơ thể tôi khẽ run lên...

- Chị Tooko nói với tôi người đâm bị thương anh Igarashi không phải ông mà là một người khác. Chị ấy còn nói có lẽ Akutagawa đang bao che người đó...

Tôi thật hèn nhát. Vì không dám nói ra tâm tình của mình, tôi đã mang chị Tooko ra làm lá chắn. Tuy nhiên, chỉ làm như vậy thôi cũng đã khiến tôi tổn hao hết sức lực.

Khuôn mặt của Akutagawa thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Tuy nhiên, trong nháy mắt, nó lại bị thay thế bằng sự khỗ sở mãnh liệt. Hai bàn tay cậu ấy nắm chặt lại đến phát run như thể cậu ấy đang kiềm chế điều gì đó, rồi cậu ấy nói:

- Người đã đâm anh Igarashi chính là tôi. Con dao điêu khắc đó cũng là của tôi, tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm.

Ngay cả tôi cũng nhận ra cậu ấy đang cố bao che cho ai đó. Bởi vì đối tượng khả nghi thật sự quá ít, nên ngay từ đầu từ trong câu trả lời của cậu ấy, người ta cũng đã có thể nhìn ra điều gì đó không đúng.

Nhưng mà, cho dù trong thâm tâm đã biết được đáp án, tôi vẫn không thể hiểu được tại sao Akutagawa lại phải hi sinh nhiều đến như vậy. Là cảm giác chuộc tội với những chuyện trong quá khứ sao? Hay là...

- Akutagawa. Chẳng lẽ Sarashina chính là...

Akutagawa cắn chặt răng và đứng bật dậy như muốn né tránh câu hỏi của tôi, rồi cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt nghiêm khắc và nói:

- Tôi là kẻ bị quá khứ trói buộc, tôi không có cách nào chặt đứt chúng. Tôi phải chịu trách nhiệm cho những gì mình đã làm.

Sau đó, cậu ấy đưa cho tôi quả quýt mới ăn được một nửa.

- Xin lỗi, ông giải quyết hộ tôi cái này. Tôi về trường trước đây.

Nói xong, Akutagawa quay người rời đi, lưng cậu ấy vẫn thẳng tắp.

Tôi vội vàng hỏi.

- Akutagawa, tôi chỉ hỏi một câu nữa thôi. Ông thích Sarashina nên mới nhận lời hẹn hò với bạn ấy sao? Bây giờ ông vẫn thích bạn ấy sao?

Akutagawa quay đầu lại, trong mắt cậu ấy toát lên vẻ đau thương.

- Tôi... đã từng thích cậu ấy. Tuy nhiên, bây giờ tôi muốn gặp một người khác. Và người đó không phải Sarashina.

Còn lại một mình, tôi tiếp tục ngồi trên ghế dài và ăn hết quả quýt còn lại.

Tôi dùng ngón tay bóc lớp vỏ cứng, tách một múi quýt ra và bỏ nó vào miệng.

Vị chua chát xộc vào khoang mũi tôi.

- Ất xì!

Nghe thấy một tiếng hắt hơi vang lên sau lưng, tôi quay đầu lại, ở đó, tôi chứng kiến chị Tooko đang ôm gối ngồi chồm hồm đằng sau một gốc cây.

- Sao chị lại ở đây rồi!?

Thấy tôi kinh ngạc tròn tròn hai mắt và hỏi như vậy, chị Tooko vội vàng đứng lên phủi những cọng cỏ vương trên váy, khuôn mặt chị ấy đỏ bừng rồi chị ấy nói với vẻ thẹn thùng:

- Tại lúc tối trường chị bắt gặp Konoha đi cùng với Akutagawa... cho nên chị nhịn không được mà đi theo...

- Thế là chị vẫn ngồi nghe lén ở đó suốt sao?

- ... Chị xin lỗi...

Chị Tooko ngồi xuống bên cạnh tôi, hai tay đặt lên đùi, rồi chị ấy hỏi với vẻ chán nản:

- Em giận à?

- Đến nước này rồi thì em có giận chị Tooko cũng được gì cơ chứ.

Tôi lầm bầm, sau đó lại tiếp tục bóc vỏ quả quýt trong tay. Nói thực thì sau khi nhìn thấy chị ấy, tôi đã hơi bình tĩnh trở lại.

- Ủm... em cho chị một miếng được không?

- Chị có nếm được vị của nó đâu mà xin hử?

- Kệ chị. Đi mà, cho chị một miếng.

Tôi bóc hết vỏ quả quýt rồi bẻ đôi phần còn lại và đưa cho chị Tooko một nửa.

- Cảm ơn em.

Chị Tooko tách ra một múi quýt rồi bỏ vào miệng, sau đó chị ấy im lặng nuốt xuống.

Tôi cũng ăn phần quýt của mình.

- Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke là câu chuyện như thế nào ạ?

- ...Nó là câu chuyện khắc họa phong cảnh tươi đẹp dịu dàng mà nhân vật kể chuyện "Tôi" đã thoáng chứng kiến khi đang ngồi trên tàu hỏa. Trong sách giáo khoa thì tiêu đề của truyện được ghi thẳng ra chữ Hiragana chứ không viết bằng Hán tự nữa.

(Hiragana là bảng chữ cái cơ bản nhất của người Nhật, khi viết chữ Hán người ta thường dùng chữ Hiragana để ghi âm đọc)

Theo những gì chị còn nhớ thì nhân vật "Tôi" đã cảm thấy rất khó chịu khi phải ngồi cùng khoang với một cô gái nhà quê mặc quần áo cũ nát trông rất dơ. Trong đó có một cảnh trước khi đoàn tàu tiến vào đường hầm, bởi vì cô gái đó mở cửa sổ ra, cho nên khói tràn vào khắp khoang tàu, việc này đã khiến cơn giận của nhân vật "Tôi" lên tới đỉnh điểm. Tuy nhiên, khi đoàn tàu ra khỏi đường hầm, nhân vật "Tôi" đã chứng kiến vài bé trai chạy theo tiền người chị đang ngồi tàu rời nhà đi tìm việc và cô gái nhà quê đã ném ra cho từng đũa những trái quýt qua cửa sổ tàu.

Trong ánh trời chiều ấm áp, từng trái quýt tươi rói nhảy múa trong không khí. Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng của nhân vật "Tôi" bỗng trở nên vui vẻ.

Đó là hương vị hạnh phúc mang chút chua chua ngọt ngọt khiến lồng ngực người ta như thắt lại. Nó rất giống vị của quả quýt này, mặc dù rất chua nhưng lại thấm thấu vào trong lồng ngực.

- Vị của quả quýt này không phải là ngọt sao?

- Không... là vị chua.

San đó, chị ấy đỏ mặt nhỏ giọng bổ sung một câu "Có lẽ vậy", rồi lại bỏ thêm một múi quýt khác vào miệng.

Tôi cũng lẩm bẩm.

- Vậy sao... đúng là chua thật đấy.

Vừa tiếp tục ăn những múi quýt chua chua, chị Tooko vừa nói:

- Konoha nè... em còn nhớ chị từng nói là mình sẽ thử điều tra về chuyện của Sarashina không Sarashina ấy mà, vào năm bạn ấy học lớp 5, vì cha mẹ bạn ấy ly hôn nên bạn ấy đã phải chuyển trường. Họ "Sarashina" hiện tại của bạn ấy cũng là lấy theo họ mẹ.

Bàn tay đang bỏ những quả quýt vào miệng của tôi dừng lại, thấy tôi lắng tai nghe, chị Tooko tiếp tục nói bằng giọng bi thương:

- Họ cũ của Sarashina là...

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được tình yêu là khi tôi nhìn thấy cô gái ấy đang khóc một mình.

Khi đó là chàng vạng tối, bên trong sân vườn trồng cây ôliu quế, một cô

gái đang cãi nhau với mẹ cô ấy. Sau đó, người mẹ mặc kệ cô gái rồi bỏ vào nhà, bị bỏ lại một mình trong vườn, cô gái ôm lấy đầu gối ngồi xõm xuống, cả người cô ấy co tròn lại, hai bờ vai run rẩy.

Hình ảnh cô gái đó cố nhịn không để tiếng khóc bật ra thật sự quá khác với những gì tôi biết về cô ấy. Cùng với sự kinh ngạc đó, ngực tôi cũng đau nhói, mắt tôi hoa lên vì mùi hương của cây ôliu quế.

Tình yêu thứ hai của tôi cũng thế, nó có lẽ đã bắt đầu kể từ khoảnh khắc tôi nhìn thấy cậu khóc.

Có lẽ cậu cảm thấy đó là một sự sỉ nhục, vậy nên cậu căm hận tôi, mắng chửi tôi, dù vậy, tôi vẫn bị kéo lại gần cậu.

Người như tôi lẽ ra không có tư cách để thích ai đó.

Thế nhưng... tôi muốn gặp cậu.

Tôi rất nhớ cậu.

Tôi nhớ cậu, nhớ đến quay quắt, nhớ đến không chịu nổi.

Bất kể tôi đã cảnh cáo bản thân bao nhiêu lần, đôi chân tôi vẫn hướng về phía cậu. Tôi muốn giao toàn bộ bản thân cho cậu. Tôi muốn thực hiện mọi nguyện vọng của cậu, cho dù có phải vì vậy mà bị bóng tối nuốt chửng đi nữa, cho dù có phải vì vậy mà rơi vào vực sâu đi chăng nữa.

Tôi hi vọng ít nhất cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của cậu.

Cho dù chỉ là nghe được giọng nói của cậu.

Tôi nhớ cậu.

Tôi muốn được gặp cậu.

Tuy nhiên, hiện tại tôi lại không thể đến gặp cậu.

Lúc tôi quay lại trường thì đã là giờ nghỉ trưa rồi.

Khi tôi vừa rón rén đặt một chân vào cửa sau của gian phòng học ồn ào náo nhiệt, sau lưng tôi vang lên một giọng nói như có kim đâm.

- Sướng quá nhỉ, giờ này mới vác mặt tới trường luôn?

Tôi quay đầu lại và nhìn thấy Kotobuki đang đứng khoanh tay trước ngực và lườm tôi lom lom.

- Ấc!

- Phản ứng đó của cậu là sao hả?

- Không, đâu có gì đâu, tại cậu tự dưng gọi nên tôi giật mình thôi. Chào buổi sáng, Kotobuki.

- Buổi chiều rồi cha nội.

Sau khi nói cụt lủn như vậy, cô nàng thấp giọng:

- Akutagawa tới lớp rồi. Mặc dù đến tận tiết ba cậu ta mới tới.

- Vậy sao. Thế thì tốt quá.

Tôi giả vờ như mình không hề hay biết gì về chuyện đó và lăm bằm như vậy.

- Bây giờ cậu ta đang bị thầy chủ nhiệm gọi lên phòng giáo viên nói chuyện, tuy nhiên thì trông cậu ta có vẻ khá bình tĩnh, cậu ta còn chào hỏi mọi người rất thoải mái nữa.

Mặc dù giọng của cô nàng nghe có vẻ khó chịu, nhưng tôi nghĩ chắc hẳn Kotobuki cũng rất lo lắng cho Akutagawa.

Trong lúc tôi nghĩ như vậy, Kotobuki - người mà từ nãy tới giờ ánh mắt vẫn chăm chú vào bên cạnh - đột nhiên nhìn về phía tôi với nét mặt lo lắng.

- ...Hình như hôm nay Sarashina cũng đi học. Lúc nãy bạn ấy có tới lớp chúng ta, bởi vì Akutagawa không có ở đây nên bạn ấy đã đi về.

Sarashina nói Akutagawa để quên đồ gì đó nên tới để trả lại, thứ đó được bạn ấy để trong hộc bàn của Akutagawa...

Đúng lúc này, Akutagawa trở về lớp.

Sau khi bước vào từ cánh cửa phía đối diện nơi chúng tôi đang đứng, cậu ấy đi về phía chỗ ngồi của mình. Khi đám con gái bắt chuyện với cậu ấy, Akutagawa cũng cười diêm dăm và trả lời một, hai câu. Sau đó, cậu ấy ngồi xuống chỗ ngồi và bắt đầu chuẩn bị cho tiết học tiếp theo, khi cậu ấy vừa lấy sách vở từ hộc bàn ra, thì...

Vẻ mặt của Akutagawa đột ngột trở nên sững sờ.

Cậu ấy cứ ngồi yên tại chỗ, hai mắt mở lớn nhìn trừng trừng vào hộc bàn. Đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Tôi thử bước về phía cậu ấy.

Khi tôi bước tới bên cạnh Akutagawa và nhìn thấy thứ đã khiến cho cậu ấy kinh ngạc, cả người tôi run lên như thể vừa bị ai đó tạt một xô nước lạnh.

Đó là một quyển sách giáo khoa Ngữ văn lớp 5.

Akutagawa dùng bàn tay run rẩy của mình lật ngửa quyển sách có bìa chẳng chịt vô số vết cắt. Ở phần phía dưới của mặt sau quyển sách có một chữ kí với tên Akutagawa Ayame, bên cạnh đó dán một miếng giấy ghi chú

nhỏ, bên trên lại có viết một cái tên khác.

Kanomata Emi...

Akutagawa vẫn đang sửng sờ nhìn không rời mắt vào quyển sách giáo khoa.

Đây hẳn là quyển sách giáo khoa của chị Ayame mà Akutagawa đã đưa cho Kanomata. Mẫu truyện Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke được cắt ra và gửi đến nhà cậu ấy sau sự kiện năm đó cũng là từ quyển sách này...

Lúc này Kotobuki nói với tôi là Sarashina mang trả lại đồ mà Akutagawa đã để quên.

Quyển-sách-giáo-khoa-mà-Akutagawa-đã-đưa-cho-Kanomata-lại-được-Sarashina-đặt-vào-trong-hộc-bàn-của-cậu-ấy!

Akutagawa vẫn không hề cử động, mắt cậu ấy vẫn nhìn đắm đắm vào quyển sách giáo khoa chẳng chịt vết cắt. Cứ như thế cậu ấy đã quên là hiện tại mình đang ở trong phòng học.

Tôi bước vội ra khỏi lớp.

Lúc tôi nghe được Kotobuki kêu lên "A!" một tiếng đằng sau lưng, tôi đã bắt đầu chạy dọc theo hành lang.

Tôi không phải bạn của Akutagawa.

Tôi cũng biết mình không nên dính líu tới vấn đề của cậu ấy. Tôi đã vượt qua vài lần ranh ròi, tôi không thể dẫn thêm bước nào nữa!

Nhưng Akutagawa đã bị tổn thương rất nhiều, cậu ấy đã rất đau khổ rồi.

Như vậy vẫn chưa đủ sao!?

Làm ơn, hãy buông tha cho cậu ấy đi!

Tôi đi tới phòng học của lớp 11-C, tuy nhiên Sarashina lại không có ở đó.

Nội tâm tôi vẫn đang sục sôi, tôi không quay về lớp học mà chạy xuống cầu thang, sau khi băng qua sân trong, tôi đi tới gian phòng nhỏ dùng để nuôi thú. Dù vậy, ở đây tôi vẫn không tìm được Sarashina.

Tôi lại tiếp tục đến thư viện. Bởi vì giờ nghỉ trưa sắp kết thúc, phía trước quầy mượn sách đã đứng chật kín từng dãy học sinh, điều này khiến cô bé thủ thư phải làm việc hết công suất.

Tôi lách qua dòng người và đi về phía góc sâu nhất của thư viện.

Khi tới khu đặt các tác phẩm văn học Nhật Bản Cổ điển, tôi thấy Sarashina đang ở trước giá sách mà lúc trước Akutagawa đã đứng và cắt sách.

Mặt bạn ấy cúi xuống, trông bạn ấy như đang bấm tin nhắn. Trên sàn nhà là một bản sách bìa cứng và hai trang giấy bị cắt rời... quyển sách đó là tuyển tập các tác phẩm của Akutagawa Ryuunosuke. Sarashina có vẻ không có ý định nhặt chúng lên, bạn ấy vẫn tiếp tục chăm chú nhắn tin.

Hơi thở của bạn ấy gấp gáp, ngón tay di chuyển liên tục, mắt thì vắn lên tia máu và nhìn chăm chăm vào màn hình, trông Sarashina chẳng khác gì một người bị ma nhập. Nhìn bộ dạng đó của bạn ấy, mồ hôi lạnh chảy ra thấm ướt cả lưng tôi.

Tiếng chuông thông báo giờ nghỉ trưa kết thúc vang lên, quanh tôi đầy những tiếng nói và tiếng bước chân vội vã của những học sinh đang đi ra khỏi thư viện. Rồi những âm thanh đó dần lùi xa.

Dù vậy, trông Sarashina giống như chẳng hề nghe thấy tiếng chuông ấy,

ngón tay bạn ấy vẫn không hề dừng lại.

Chẳng biết từ lúc nào, xung quanh chúng tôi đã vắng lặng như tờ.

Tôi mở miệng nói bằng giọng run run:

- Bạn đang nhắn tin cho Akutagawa sao?

Sarashina giật mình ngẩng đầu lên.

- Bạn lại định gọi Akutagawa tới chịu tội thay cho bạn sao?

Mặt Sarashina thoáng chút bối rối, nhưng ngay sau đó, bạn ấy lại đột ngột nở một nụ cười hoàn toàn không ăn nhập với khung cảnh hiện tại.

- Bởi vì Kazushi sẽ mãi mãi đứng về phía mình. Chỉ cần mình gặp khó khăn, cậu ấy sẽ chạy tới bên cạnh mình. Cậu ấy là hiệp sĩ của riêng mình. Mình và Kazushi được liên kết với nhau bằng sợi chỉ đỏ của vận mệnh.

Giọng nói nhu hòa cùng nụ cười hạnh phúc của bạn ấy khiến toàn thân tôi nổi hết cả da gà. Người này rốt cuộc đang nói cái gì vậy?

- Người đã khiến những con thỏ ở câu lạc bộ Thú cưng biến mất và người lấy dao đâm anh Igarashi cũng chính là bạn sao?

Sarashina nhú mày với vẻ khó chịu.

- Đúng thế. Bởi vì mình rất ghét thỏ. Cả cái anh Igarashi đó cũng thế, anh ta là đồ phiền phức, bám dai như đĩa. Anh ta lại còn dám đánh Kazushi nữa chứ... Mình không thể tha thứ cho anh ta được, thế nên mình đã dùng cái này đâm anh ta.

Bạn ấy thả lại di động vào túi, sau đó lấy ra một vật nhỏ dài dài. Khi nhận ra đó là một con dao điều khắc với mũi dao hình chữ V, tôi nín thở.

- Xoẹt một cái...

Khóe miệng Sarashina nhếch lên, rồi bạn ấy diễn lại động tác chém xéo con dao điêu khắc của mình.

- Anh Igarashi đã rất kinh hãi. Vẻ mặt của anh ta trước khi ngã xuống tràn ngập vẻ khó tin, trông anh ta cứ như thể sắp khóc tới nơi ấy, đáng đời.

Cảm giác sợ hãi khiến cổ họng tôi run run. Làm sao bạn ấy có thể thản nhiên nói ra một chuyện kinh khủng với ánh mắt vui vẻ như vậy chứ? Lúc đó không phải Sarashina đang gào khóc sao? Chẳng lẽ đó chỉ là diễn kịch sao? Hay bạn ấy không hề nhận thức được mình đang làm gì, đang nói gì?

Người con gái đang đứng trước mặt tôi trông chẳng khác gì một đối tượng nguy hiểm sẵn sàng làm bất kì chuyện gì.

Cả thư viện yên tĩnh như chết. Có lẽ không còn lại ai ở trong này ngoại trừ hai chúng tôi.

- Bạn và... anh Igarashi... từng hẹn hò với nhau đúng không?

Khi tôi khó khăn hỏi một cách đứt quãng như vậy, khuôn mặt của Sarashina đột ngột chuyển thành vẻ tức giận kịch liệt.

- Làm sao có thể chứ, tất cả chuyện hẹn hò đó đều là do anh ta tự nghĩ như vậy! Mình ghét cay ghét đắng anh ta! Người gì được mỗi cái to xác, lúc nào cũng ngô nghê như thằng đần, nói chuyện thì to tiếng chẳng thèm chú ý tới ai! Thật nực cười! Đi xem phim gì, đến quán nào ăn, ăn thực đơn gì, toàn là anh ta một mình tự quyết định, mình dám cam đoan trong đầu anh ta đã nghĩ tới chuyện muốn được nhanh làm trò đồi bại với mình rồi! Mỗi lần anh ta làm bộ lơ đãng khoác tay lên vai mình, mình lại muốn lấy dao xắt nát anh ta như xắt bắp cải! Chỉ nội việc phải hít thở cùng một bầu không khí với gã đó đã đủ khiến mình cảm thấy buồn nôn rồi!!!

Sarashina liên tục nói xấu người mà bạn ấy chán ghét. Tôi hoàn toàn bị ánh mắt sáng lờ lờ cùng con dao điêu khắc mà bạn ấy đang nắm chặt trong tay dọa cho không cử động được.

- Đáng ghét! Đáng ghét! Mình ghét anh ta nhất! Mình không muốn phải nhìn thấy một kẻ như vậy thêm lần nào nữa! Anh ta lại còn bắt nạt Kazushi! Đã làm ra bao nhiêu chuyện tồi tệ như vậy, thế mà anh ta còn dám nói với mình là hãy tiếp tục làm bạn gái của anh ta! Ôi chết cười mất thôi! "Tiếp tục"? Đó là cái gì!? Mình có khi nào từng là bạn gái anh ta sao!? Chuyện như vậy mà anh ta cũng không hiểu nổi sao? Đồ ngu! Đi chết đi!

Căm hận, bi thương, đau đớn, giận dữ... tất cả những cảm xúc đó đan xen vào nhau trên khuôn mặt của Sarashina, cơ thể bạn ấy cũng run lên.

Đột nhiên phía sau chúng tôi vang lên giọng nói của Akutagawa.

- Đủ rồi! Cậu đừng nói xấu anh Igarashi nữa! Đừng nhục mạ anh ấy nữa!

- Kazushi, mình biết ngay thế nào cậu cũng sẽ đến mà.

Sarashina nở một nụ cười vui vẻ chẳng khác gì một cô gái vừa nhìn thấy bạn trai ở chỗ hẹn hò, mà đứng trước mặt bạn ấy là Akutagawa với nét mặt đau đớn, cậu ấy đang hít thở khó nhọc như vừa chạy một quãng đường dài. Sau đó, cậu ấy cố điều chỉnh hơi thở và nói một cách khó khăn:

- ...Anh Igarashi là người rất tốt. Anh ấy lạc quan vui vẻ và biết chăm sóc người khác, mọi người trong câu lạc bộ đều rất quý anh ấy. Lúc tôi được chọn làm thành viên chính thức của câu lạc bộ vào năm lớp 10, các đàn anh khác đều không hề vui vẻ vì việc này, thế nhưng chỉ có anh Igarashi là chân thành chúc mừng tôi, anh ấy đã vỗ vai tôi bảo tôi cố gắng lên.

Giọng Akutagawa khàn đi.

- ...Anh ấy thật sự là người tốt. Thế nên khi anh ấy nói với tôi hãy giới thiệu Sarashina cho anh ấy làm quen, tôi đã nhận lời. Tôi đã nghĩ nếu là anh Igarashi thì có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, Sarashina, không phải những lúc ở cùng với anh Igarashi, cậu cũng đã cười rất vui vẻ sao?

Nụ cười biến mất khỏi gương mặt của Sarashina.

Akutagawa tiếp tục nói, trông cậu ấy như đang phải chịu đựng một cơn đau khủng khiếp.

- Thế nên, tôi... tôi mới nghĩ rằng hai người rất hòa thuận, tôi đã thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà... vậy mà cậu lại lừa tôi, cậu bảo tôi anh ấy đã dùng bạo lực với cậu, cậu còn nói dối tôi rằng anh ấy đang theo dõi và quấy rối cậu...

- Người nói dối trước không phải là Kazushi sao!

Sarashina gào lên, ánh mắt bạn ấy trông thật yếu đuối.

- Khi Kazushi bảo mình tới xem cậu thi đấu, cậu có biết mình đã hạnh phúc đến thế nào không? Sau đó, mỗi lần mình đến, Kazushi đều đi về phía mình và nói chuyện với mình... mặc dù lúc nào bên cạnh Kazushi cũng có mặt anh Igarashi, nhưng người mình quan tâm chỉ có Kazushi, thế nên mình đã không hề để ý tới chuyện này.

Cứ nghĩ tới việc có thể thân thiết với Kazushi hơn, mình lại cảm thấy vui vẻ. Khi Kazushi mời mình đến công viên trò chơi cũng thế, mình đã vui tới mức tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Mặc dù anh Igarashi cũng cùng đi với chúng ta, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện từ nay về sau cũng có thể cùng Kazushi đi chơi vào ngày nghỉ là mình lại cảm thấy không còn điều gì hạnh phúc hơn thế nữa.

Thế nên mỗi lần Kazushi mời mình đi chơi, mình đều diện bộ đồ đẹp nhất, vui mừng tung tăng đến chỗ hẹn sớm trước 10 phút. Thế nhưng lúc nào

Kazushi cũng đột nhiên nói có chuyện gấp hoặc bị trúng gió gì đó rồi cho mình leo cây. Kết quả là chẳng biết từ lúc nào mình đã bị người ta nói là bạn gái của anh Igarashi rồi!

Akutagawa không tài nào trả lời được. Cậu ấy nhú mào, mím chặt môi lắng nghe những gì Sarashina nói.

Ngực tôi như có thứ gì đó đang thiêu đốt. Akutagawa cũng không định lừa gạt Sarashina. Chỉ là vì cậu ấy được người đàn anh mà cậu ấy tôn trọng nhờ vả nên mới đứng ra mai mối anh ta cho bạn cùng lớp của mình mà thôi.

Giống như Oomiya ủng hộ cậu bạn thân Nojima đến với Sugiko vậy...

Tuy nhiên, giống như Sugiko đã thích Oomiya, trái tim Sarashina cũng không thuộc về anh Igarashi, người mà bạn ấy hướng đến chính là Akutagawa.

- Mình biết quan hệ giữa Kazushi và cái anh Igarashi đó rất tốt, thế nên vì không để Kazushi chán ghét mình, mình đã một mực chịu đựng anh ta. Nhưng mà, cậu có biết mỗi lần đi xem phim hay ăn cơm với anh ta, trong tim mình đau đớn thế nào không? Dần dần, chỉ cần nghe tiếng cười của anh ta là mình đã nổi hết cả da gà, thế nên mình không nhìn được nữa và nói thẳng mọi chuyện với Kazushi. Đúng, mình không bị anh ta hành hạ về mặt thể xác, thế nhưng về mặt tinh thần thì đúng là như vậy!

Hai tay Sarashina nắm chặt lấy con dao điều khắc và chĩa nó về phía ngực mình, rồi bạn ấy bước lùi về phía sau, trên mặt tràn ngập vẻ bi thương.

- Rốt cục mình cũng có thể cắt đứt mọi chuyện với anh Igarashi, Kazushi trở thành bạn trai của mình, mình cứ nghĩ cuối cùng thì chúng ta cũng có thể hạnh phúc, thế nhưng tại sao Kazushi lại nói với mình là cậu muốn chúng ta chia tay chứ? Bởi vì mình đã đâm anh ta sao? Chuyện đó là mình bị

Kanomata ép buộc. Cậu ta đã uy hiếp mình rằng nếu mình không làm vậy, cậu ta sẽ đến và cướp Kazushi đi. Mình không muốn làm điều gì khiến Kazushi phải ghét mình. Thế nhưng, thế nhưng mà, mình căm ghét anh ta, Kanomata cũng thế... lúc đó, cái lúc máu anh ta vấy lên người mình, Kanomata đã đứng đó và cười nói rằng đây là sự báo thù của cậu ta... Cậu ta cười và bảo rằng nếu mình cũng bị thương thì tốt rồi, thế nên, việc đó... việc đó không phải lỗi của mình!

Sarashina chìa mũi dao vào cổ bạn ấy.

Mặt Akutagawa trở nên tái xanh, cậu ấy rên rỉ.

- Đưa con dao cho tôi.

"Không!", Sarashina gào lên, "Trả-lời-mình! Tại sao cậu lại muốn chia tay với mình!? Sinh nhật mình sắp đến rồi! Vậy mà tại sao! Tại sao chứ!?"

Akutagawa vừa từ từ tiếp cận Sarashina vừa mở miệng nói với vẻ khổ sở:

- Chẳng phải ngay từ đầu việc đó chỉ là một lời hứa thôi sao. Bởi cậu cảm thấy khó chịu vì phải hẹn hò với anh Igarashi nên cậu mới nhờ tôi giả vờ làm bạn trai của cậu. Khi đó trông cậu rất lo sợ nên tôi mới nhận lời và hứa sẽ trở thành bạn trai của cậu trong vòng một năm. Thời hạn một năm đó đã hết từ tháng trước rồi.

Nét mặt điên cuồng của Sarashina đột ngột chuyển thành vẻ mặt vừa cười vừa khóc.

- Ủ, ngay từ đầu đúng là như vậy. Nhưng mình chưa từng nghĩ tới việc chúng ta sẽ chia tay sau khi thời hạn một năm này kết thúc, trong một năm này, để Kazushi đổi ý, mình đã nỗ lực rất nhiều. Mình đã nướng bánh quy, đã đan khăn quàng cổ, đã để tóc dài, mình thật sự đã rất nỗ lực, đã rất cố gắng mà, Kazushi!!!

Hình ảnh những túi bánh nướng và bánh quy nổi mốc nằm tán loạn khắp phòng của Akutagawa hiện lên trong đầu tôi, tôi cảm giác như ngực mình vừa bị đâm một nhát. Tôi có thể tưởng tượng ra đối với Akutagawa thì sự nỗ lực của Sarashina nặng nề đến mức nào...

- Kazushi? Trong một năm này chúng ta chưa từng cãi nhau đúng không, chúng ta là một đôi có quan hệ rất tốt đẹp đúng không? Trong một năm này, chắc chắn Kazushi cũng đã bắt đầu thích mình rồi đúng không?

Akutagawa không trả lời. Mặt cậu ấy càng nhăn nhúm lại, răng cậu ấy cắn vào môi càng chặt hơn.

Nhìn thấy Akutagawa như vậy, khuôn mặt Sarashina lại một lần nữa nổi điên. Trong đôi mắt đầm lệ của bạn ấy lóe lên sự thù hận.

- Mình hiểu rồi. Lại có ai đã nói xấu mình đúng không? Giống như người con gái đó từng làm!

Giây tiếp theo, tôi đã bị ánh mắt Sarashina khóa chặt.

Bạn ấy chìa con dao trong tay về phía tôi.

- Inoue? Là bạn đã nói xấu về mình với Kazushi phải không? Là bạn đã nói với cậu ấy rằng chúng mình nên chia tay đi có đúng không!?

- Không, không phải mình!

- Đủ rồi, Sarashina! Chuyện này chẳng liên quan gì tới Inoue cả!

- Vậy thì cậu trả lời mình đi! Trả lời mình, Kazushi! Có-phải-Kanomata-lại-nói-xấu-gì-mình- không!?

Cả thư viện vang vọng tiếng gào của Sarashina, ở trước mắt tôi, con dao điêu khắc lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, cứ như thể nó sẽ đâm về phía tôi bất kì

lúc nào.

- Dừng lại đi, em Konishi!

Một giọng nói nghiêm nghị vang lên và khiến động tác của Sarashina dừng lại.

Sau đó bầu không khí yên tĩnh trong thư viện bị phá tan bởi tiếng bước chân lộp cộp.

Chi Tooko với hai bím tóc dài đong đưa như đuôi mèo bước ngang qua bên cạnh tôi và đứng đối diện với Sarashina.

- Sao chị lại ở đây?

Nghe tôi ngần ngại hỏi như vậy, chị Tooko trả lời lưu loát, hai mắt chị ấy vẫn hướng về phía Sarashina.

- Là Chia đã báo cho chị. Em ấy nói đã thấy Sarashina tới thư viện.

Từ bên cạnh tôi, Takeda đột nhiên thò mặt ra.

- Hôm nay tới lượt em trực thư viện. Bởi vì trông bộ dạng của chị Sarashina lúc đó rất lạ cho nên em đã chạy đi gọi chị Tooko.

Nghe cô bé nói tôi mới sực nhớ, bình thường ở thư viện luôn có hai thủ thư trực ban, thế nhưng hôm nay tôi lại chỉ thấy mỗi một cô bé đứng sau quầy. Té ra vì vậy mà đội ngũ chờ mượn sách mới rỗng rảnh đến thế.

Chị Tooko cất tiếng hỏi:

- Em Sarashina, lúc còn học lớp 5, em chính là bạn học cùng lớp với Akutagawa đây đúng không? Lúc đó tên của em là Konishi Mayuri.

- Sao chị biết?

Sarashina sầm mặt hỏi lại, nghe thế, chị Tooko lay tay phải chống nạnh và tuyên bố một câu xanh rờn:

- Vì chị là một "Cô gái văn chương" mà lại!

Sarashina... ngây người ra.

Tôi rất hiểu cảm giác của bạn ấy. Trong trường hợp dầu sôi lửa bỏng thế này mà lại có người chạy tới phát ngôn mấy lời ba xạo như thế, cho dù là ai thì cũng sẽ cảm thấy phát điên vì nghĩ rằng mình bị trêu chọc, hoặc nhẹ nhất thì cũng kinh ngạc không nói nên lời.

Akutagawa cũng nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt không biết phải làm sao.

Thiệt tình, tại sao bà chị này lần nào cũng làm rối tung mọi việc lên cả vậy.

Bàn tay đang giơ lên của Sarashina thu lại trước ngực.

Tuy nhiên, chị Tooko vẫn tiếp tục nói, trông chị ấy chẳng hề sợ hãi gì cả.

- Đạo gần đây ở thư viện thường xuyên xuất hiện việc những quyển sách bị ai đó lấy dao cắt. Thế nên một người yêu sách từ tận trái tim như chị đã không thể ngồi yên và chị bắt đầu điều tra thủ phạm là ai. Mặc dù Akutagawa đã thú nhận với chị em ấy chính là người cắt sách, tuy nhiên quyển sách mà lại ấy đã cắt lại chỉ có duy nhất một quyển... không đúng, là chỉ duy nhất một trang trong tuyển tập các tác phẩm của Arishima Takeo mà thôi. Dĩ nhiên, từ góc nhìn của chị thì đó cũng là một tội lớn tày đình rồi... Nhưng mà việc em ấy buộc phải làm như vậy là có lý do. Đó là vì em ấy muốn bao che cho thủ phạm cắt sách thực sự. Và người đó chính là em, chị nói có đúng không,

Sarashina?

Nét mặt của Sarashina vẫn chưa hết vẻ kinh ngạc. Tôi nghĩ có lẽ vì chủ đề nhảy quá nhanh cho nên bạn ấy đã không theo kịp tiến trình. Ngược lại thì cái mồm của chị Tooko vẫn đang vận hành hết công suất.

- Cho dù em không trả lời thì từ tuyển tập tác phẩm của Akutagawa Ryuunosuke rơi dưới chân em cùng con dao điêu khắc em đang cầm trên tay, chị cũng đã biết rõ mười mươi mọi việc rồi. Tất cả những quyển sách bị cắt đều có tác phẩm được sử dụng trong môn Ngữ văn lớp 5.

Theo chị được biết thì khi Akutagawa học lớp 5, trong lớp của em ấy từng có một cô bạn vì bị bắt nạt mà đã lấy dao điêu khắc vung vẩy loạn xạ trong giờ học. Mặt khác, vết cắt để lại trên những quyển sách cũng không giống vết cắt của dao rọc giấy, chỉ có bị cắt bởi dao điêu khắc thì mới có thể để lại dấu vết như vậy thôi, chị nói đúng chứ?

Chị cũng từng thử lấy dao điêu khắc cắt giấy để thí nghiệm. Mặc dù hơi phí sức một chút, nhưng mà chỉ cần quen tay thì người ta vẫn có thể dùng nó cắt gọn trang giấy được, hơn nữa, khi làm thế cũng sẽ để lại ở trang sách phía dưới trang bị cắt hai đường thẳng song song. Nói tóm lại là những quyển sách trong thư viện đã bị cắt bởi dao điêu khắc.

Sẽ thật kì lạ nếu tất cả những việc này chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đúng không?

Thế nên, chị đã "tưởng tượng" rằng người mà em Akutagawa muốn bao che chính là người có liên quan tới sự kiện xảy ra năm đó và đồng thời cũng là, một người rất gần gũi với em ấy ở thời điểm hiện tại. Vậy nên đối tượng duy nhất có thể khiến Akutagawa phải bao che chỉ còn lại Igarashi và em, Sarashina. Nhưng Igarashi đã bị dao cắt vào cổ họng và được xe cứu thương đưa đến bệnh viện rồi. Thế nên kẻ tình nghi chỉ còn lại em mà thôi.

Tôi vừa lắng nghe chị Tooko nói vừa có cảm giác như ngực của mình đang bị thứ gì đó bóp chặt.

Đúng thế, lúc Akutagawa thú nhận mình là người dùng dao điều khắc đâm bị thương anh Igarashi, tôi đã đoán được cậu ấy đang cố bao che cho ai đó.

Hôm đó, sau khi đọc tin nhắn và rời đi, Akutagawa đã không kịp thay quần áo mà cứ thế chạy tới sân trong, thế nên cậu ấy càng không có thời gian chuẩn bị dao điều khắc để gây lộn với anh Igarashi. Anh Igarashi cũng bởi vì biết Sarashina là người đã đâm mình, cho nên anh ta mới bị sốc và ngậm miệng không nói gì cả.

Cả tôi và chị Tooko ngay từ trước đều đã ngầm hiểu với nhau việc Sarashina chính là thủ phạm.

Tuy nhiên, nếu Akutagawa không hẹn hò với Sarashina, vậy thì tại sao lại phải bao che cho bạn ấy vậy chứ?

Còn nữa, tại sao Sarashina lại làm những chuyện này? Tôi hoàn toàn không hiểu được, ngay cả chị Tooko cũng khó mà đưa ra phán đoán về chuyện này. Thế nên chị Tooko mới dẫn tôi đi tới ngôi trường tiểu học - nơi mà những sự kiện xảy ra tại đó rất có thể là nguyên nhân của tất cả mọi việc.

Sarashina mặt tái mét nhìn chị Tooko.

- Sau đó, cũng may là chị đã điều tra. Tên đầy đủ của em là Sarashina Mayuri. Còn tên của cô bé bị bắt nạt năm đó là Kanomata Emi. Chị còn nhờ chị gái của Akutagawa tra lại danh bạ của lớp em ấy ngày xưa để tìm tên của cô bé đã bắt nạt Kanomata. Và chị đã biết được tên của cô bé đó, Konishi Mayuri, cùng tên khác họ với em đấy, Sarashina.

Tôi cũng đã được chị Tooko nói cho biết chuyện này lúc ăn quýt trong

bệnh viện.

Khi tôi nhìn thấy tấm hình chụp chung của chuyến đi dã ngoại, tôi đã tưởng rằng Sarashina thực ra chính là Kanomata. Bởi vì Sarashina hiện tại để tóc dài và toát ra một cảm giác rất giống với Kanomata mà tôi nhìn thấy trong hình.

Tuy nhiên, Sarashina lại không phải là Kanomata đứng bên cạnh Akutagawa trong hình...bạn ấy là cô bé có mái tóc ngắn cùng cặp mắt lạnh lùng đứng ở góc đối diện... bạn ấy là Konishi Mayuri.

- ...Cái gì mà tôi bắt nạt Kanomata chứ!? Tất cả những chuyện đó đều là lời dối trá của cậu ta!!!

Đột nhiên, khuôn mặt Sarashina trở nên dữ tợn, bạn ấy gào lên:

- Sách vở của Kanomata là do chính cậu ta cắt! Vậy mà cậu ta lại giả vờ như mình bị bắt nạt để khiến Kazushi thương hại! Tôi đã chứng kiến Kanomata lấy dao cắt tập vở của mình, thế nên tôi đã gọi cậu ta ra và bảo cậu ta là đồ nói dối. Lúc đó cậu ta đã im lặng như một cục đá, vậy mà sau đó cậu ta lại tiếp tục lừa gạt Kazushi, cậu ta đã tiếp nhận sự che chở của Kazushi cứ như thể cậu ta là một nàng công chúa! Tôi... tôi đã thích Kazushi từ rất lâu về trước rồi.

Tôi vẫn luôn dõi theo cậu ấy, sớm hơn Kanomata rất nhiều! Thế nhưng... ngay cả cái việc mở miệng bắt chuyện với Kazushi tôi cũng chẳng thể làm được, và rồi Kanomata xuất hiện, cậu ta càng lúc càng thân thiết với Kazushi, mỗi ngày đều cùng Kazushi tới thư viện...

Giọng của Sarashina càng lúc càng cao vút, bàn tay đang nắm con dao điêu khắc của bạn ấy run rẩy.

- Ngay cả con thỏ mà tôi hằng ao ước, cậu ta cũng yêu cầu Kazushi mua

nó làm quà sinh nhật cho cậu ta! Lúc đi dã ngoại cậu ta còn đem nó khoe với tôi "Là Akutagawa tặng cho mình đấy"! Thế nên tôi đã vứt con thỏ mà tôi dành dụm tiền tiêu vặt để mua vào thùng rác trong công viên trò chơi. Lúc đó, tôi hận Kanomata khôn cùng. Nhưng điều khiến tôi không thể tha thứ cho cậu ta nhất chính là cậu ta đã nói láo với Kazushi là tôi đang bắt nạt cậu ta!

- Không phải! Cậu hiểu lầm rồi, Sarashina!

Akutagawa lớn tiếng nói:

- Người nghi ngờ cậu chính là tôi. Người nói chuyện này cho giáo viên biết cũng chính là tôi, tất cả đều là lỗi của tôi!

Tuy nhiên, những lời đó của Akutagawa chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa.

- Cậu lại định bao che cho Kanomata nữa sao!? Người đã nói xấu mình với Kazushi nhất định là cậu ta! Bởi vì cậu ta cũng biết mình thích Kazushi. Cậu ta biết điều đó, vậy mà cậu ta còn đứng trước mặt mình mà nói một cách đầy tự tin rằng người mà Kazushi thích chính là cậu ta, cậu ta còn dám nói: "Akutagawa sẽ mãi mãi đứng về phía tôi"...

Mình dám chắc cậu ta đang cười nhạo sau lưng mình! Thế nên mình đã bắt nạt cậu ta! Mình nói cho mọi người biết Kanomata là đồ nói dối chuyên dụ dỗ con trai để mọi người xa lánh cậu ta! Về sau, cậu ta càng lúc càng trở nên kì lạ, khi mình nói nhỏ vào tai cậu ta trong giờ thủ công rằng: "Tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho Akutagawa biết", cậu ta đã cầm dao vung về phía mình!

Sarashina bật ra một nụ cười đắc ý. Thấy thế, cả người tôi khẽ run lên, trong đầu tôi bây giờ Sarashina mới là người đang trở nên kì lạ. Vừa cười, Sarashina vừa nói, hai mắt bạn ấy tràn đầy tơ máu.

- Thế nên! Mình cũng nắm lấy con dao điêu khắc của mình và đâm trả cậu ta! Mình chém vào tay phải của Kanomata, sau đó tiếp tục đâm vào ngực cậu

ta. Chắc hẳn đến bây giờ trên ngực cậu ta vẫn còn lại vết sẹo đó!

Trong sự kiện sáu năm trước, người bị thương không phải là Konishi sao? Konishi... không, là Sarashina đang đứng trước mặt tôi ngược lại đã đâm Kanomata sao? Đúng rồi, Akutagawa cũng từng nói với vẻ khổ sở rằng "Vết thương của Kanomata vẫn chưa lành"... cậu ấy còn nói trong những giấc mơ rằng Kanomata vẫn đang trách cậu ấy, "Vết thương của mình vĩnh viễn sẽ không biến mất".

Cảnh tượng gian phòng học thê thảm đầy máu tanh hiện ra trong đầu tôi, tôi có cảm giác như mình đang bị bóng tối nuốt chửng.

Chị Tooko cũng sững sờ, trông chị ấy như thể muốn nói gì đó mà không nói nên lời.

Sarashina vẫn tiếp tục nói.

Quan hệ của cha mẹ bạn ấy vốn không tốt đẹp gì cũng đã tan vỡ sau những cuộc khẩu chiến xem ai mới là người nên nhận trách nhiệm cho hành động của con gái trong sự kiện đó. Thế là không lâu sau khi Kanomata chuyển trường, Sarashina cũng buộc phải chuyển trường theo mẹ đến nơi khác.

Trước khi chuyển đi, Kanomata đã đến gặp bạn ấy và nói xin lỗi sau đó nhờ bạn ấy trả lại quyển sách giáo khoa Ngữ văn cùng cái móc khóa hình thỏ cho Akutagawa.

- Đúng là học sinh chăm ngoan có khác, vậy mà lại còn tới xin lỗi người đã đâm mình bị thương. Cũng có khi Kanomata là người rất đần cũng nên.

Trong mắt của Sarashina hiện lên sự phẫn nộ lạnh lẽo như băng.

- Mình đã dùng dao điêu khắc cắt đứt đầu con thỏ đó, sau đó mình cũng

cắt ra phần truyện Trái quýt trong sách giáo khoa. Bởi vì mình đã nghe được Kanomata nói trong thư viện rằng: "Trong tất cả những tác phẩm có trong sách giáo khoa, mình thích nhất là Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke đấy. Bởi vì tác giả của nó cũng là Akutagawa", thế nên mình vô cùng căm ghét mẫu truyện này.

Sau đó mình đã gửi phần truyện Trái quýt bị cắt cùng với con thỏ đến nhà của Kazushi dưới tên của Kanomata. Còn quyển sách giáo khoa... mình không nỡ vứt nó đi mà đã giữ lại.

Câu nói cuối cùng, bạn ấy thấp giọng nói với giọng buồn buồn.

Vậy ra người đã gửi cho Akutagawa con thỏ đứt đầu và mẫu truyện Trái quýt bị cắt từ sách giáo khoa không phải là Kanomata. Tuy nhiên, đối với Akutagawa mà nói thì sự thật này vẫn không khiến nổi đau trong lòng cậu ấy với bớt.

Không, nói không chừng thì có lẽ mọi việc sẽ tốt hơn nếu chính Kanomata là người đã gửi những món đồ đó tới cho Akutagawa với ý nghĩa đoạn tuyệt mọi quan hệ.

Hai hàng lông mày của Akutagawa nhú chặt, cậu ấy cắn răng nhìn Sarashina.

Nét mặt Sarashina đã bình tĩnh trở lại. Bạn ấy nhìn Akutagawa và nói như đang cầu khẩn:

- Mình ghét nhất những người giả vờ làm học sinh ngoan hiền lành yếu đuối như Kanomata... Thế nhưng, nếu Kazushi thích những cô gái như Kanomata, mình sẵn sàng trở thành người như vậy. Kanomata lúc nào cũng cản trở mình và Kazushi. Lúc còn học tiểu học, cậu ta suốt ngày đánh lấy Kazushi như muốn cho mình thấy quan hệ giữa Kazushi và cậu ta tốt như thế

nào... Hiện tại cũng thế, bên tai mình vẫn luôn vang lên tiếng giễu cợt của cậu ta: "Akutagawa sẽ mãi mãi đứng về phía tôi", "Đây là sự trừng phạt dành cho cậu vì đã làm tôi bị thương"... Rõ ràng người sai là Kanomata! Nhưng cho dù mình làm gì đi nữa, Kanomata cũng không chịu biến mất Cái cảm giác lúc mình đâm cậu ta vẫn còn đọng lại trên tay mình. Thế nên mình... đã trở thành Kanomata. Nếu như mình là Kanomata, mình không còn phải sợ Kanomata nữa.

Lúc mình lấy dao cắt nát sách vở như Kanomata từng làm, không phải Kazushi đã vội vàng chạy tới bên cạnh mình sao? Mình rất hạnh phúc, mỗi lần mình dùng dao cắt sách, Kazushi đều chạy tới. Cả lúc mình cắt cổ những con thỏ đó cũng thế, không phải Kazushi đã xanh mặt nói: "Để đó cho tôi" rồi lấy đi con thỏ từ trong tay mình sao? Cậu đã rất lo lắng cho mình đúng không? Mình cũng đã nói với cái anh Igarashi đó là mình rất ghét anh ta và bảo anh ta đừng tới gần mình nữa rồi, thế nên sau này anh ta chắc chắn sẽ không tới làm phiền chúng ta nữa. Kazushi, không còn thứ gì cản trở mình và Kazushi đến với nhau nữa rồi. Như vậy vẫn không được sao? Cậu vẫn muốn chúng ta chia tay sao? Chẳng lẽ mình phải cô độc một mình trong ngày sinh nhật vào tuần sau sao?

Akutagawa vẫn không nói gì, trông cậu ấy thật khổ sở. Cậu ấy không thể cứ thế bỏ mặc cô gái này, người đã bị tổn thương vì những việc làm của cậu ấy được. Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng rối bời của cậu ấy, hơi thở của tôi trở nên khó khăn.

Chị Tooko cũng nhìn về phía Akutagawa với nét mặt bi thương.

Sự tuyệt vọng dâng lên trong mắt Sarashina.

- Chẳng lẽ cậu đã thật sự thích người con gái khác rồi sao? Là người mang theo con thỏ này sao?

Vừa nói, bạn ấy vừa thò tay vào túi lấy ra một móc khóa hình thỏ màu hồng và hướng nó về phía Akutagawa.

Chị Tooko giật mình hít vào một hơi. Tôi cũng mở to hai mắt.

Con thỏ này chẳng lẽ là...

- Lúc trước cậu đã nói với mình là cậu không thích diễn kịch, vậy mà sao giờ cậu lại tham gia vở kịch của câu lạc bộ Văn học chứ? Tại sao? Là-vì-bạn-Kotobuki-sao? Là-vì-bạn-Kotobuki-rất-xinh- đẹp, rất-được-đám-con-trai-yêu-thích-sao?

Giọng nói của bạn ấy càng lúc càng mãnh liệt, sự điên cuồng lại bắt đầu trào dâng trong đôi mắt Sarashina.

Quả nhiên đó là con thỏ của Kotobuki! Sarashina chính là người đã ăn cắp nó sao!?

- Nói cho mình biết đi Kazushi! Cậu thích Kotobuki phải không!? Cậu đang hẹn hò với Kotobuki có phải không!? Con thỏ này là cậu đưa cho Kotobuki có phải không!?

Sarashina dùng một tay đặt con thỏ bông lên giá sách, sau đó bạn ấy lấy con dao điêu khắc trong tay đâm thẳng xuống.

Một cái lỗ xuất hiện ở phần bụng của con thỏ, sau đó bạn ấy tiếp tục kéo phăng con dao và cắt con thỏ thành hai nửa.

- Đã vậy thì mình cũng sẽ cắt nát Kotobuki Nanase ra thành từng mảnh!!!

Sarashina gào lên điên cuồng, trên con dao trong tay bạn ấy vẫn còn vết vò phần còn lại của con thỏ.

- Mình sẽ xắt nát tất cả đám con gái thích Kazushi! Tất cả!!!

Hai bả vai của Akutagawa run lên. Khuôn mặt cậu ấy cúi xuống trong chốc lát, sau đó cậu ấy lập tức ngẩng đầu lên và hét lớn.

- Cậu làm loạn còn chưa đủ à! Mau dừng tay cho tôi!!!

Khuôn mặt Sarashina sững sờ vì kinh ngạc.

Akutagawa tiếp tục nói một cách cay đắng, hai hàng lông mày của cậu ấy nhíu lại, hơi thở của cậu ấy nghe thật khó khăn.

- Tôi chưa từng thích cậu. Từ nay về sau tôi sẽ không tiếp tục bao che cho cậu nữa, cho dù cậu gọi tôi tôi cũng không chạy đến nữa.

Sau đó cậu ấy vừa hít thở dồn dập, vừa nói với nét mặt đau khổ:

- Cậu rất phiền, xin cậu đừng đến gần tôi nữa.

Nét mặt của Sarashina dần trở nên bi thương. Con thỏ còn vắt vẻo trên mũi dao trượt xuống đất, sự im lặng phủ xuống toàn bộ thư viện.

- Cuối cùng thì... cậu cũng trả lời mình rồi.

Bạn ấy nói khẽ, trong giọng nói của bạn ấy phảng phất một sự giải thoát.

Tôi lùi về phía sau một bước khi nhìn thấy khóe miệng bạn ấy từ từ nhếch lên thành hình một nụ cười cô độc buồn bã.

Tôi đã từng nhìn thấy nụ cười này.

Vào ngày hè đó, trên sân thượng lộng gió, Miu cũng đã quay đầu lại nhìn tôi và yên lặng nở một nụ cười như vậy.

...Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Miu rớt xuống.

Tôi gào lên tuyệt vọng.

Đầu tôi như bị thứ gì đó sắc nhọn nóng bỏng đâm xuyên qua.

- Đừng làm thế! Sarashina!

Tôi xông về phía Sarashina, trước mắt tôi, Sarashina vẫn đang nở nụ cười, hai tay bạn ấy nắm chặt con dao điêu khắc và đâm về phía cổ họng mình.

- !!!

Thời gian dừng lại rồi.

Akutagawa đứng bất động và mờ to mắt. Chị Tooko sững sờ lấy hai tay che miệng, Takeda lạnh lùng nhìn khung cảnh trước mặt.

Máu tươi phun ra từ cái cổ trắng nõn và nhuộm đỏ cơ thể Sarashina.

Sau đó, Sarashina đổ gục xuống sàn.

- Đừng động vào em ấy!!!

Nhìn thấy tôi định lao tới, chị Tooko ngăn tôi lại. Takeda móc ra điện thoại di động và bắt đầu gọi xe cứu thương. Sau khi để lại câu nói: "Chị sẽ đi gọi giáo viên", chị Tooko chạy ra khỏi thư viện.

- Sarashina... Sarashina!

Khi tôi thử cất tiếng gọi bạn ấy, Sarashina khẽ mở mắt ra, cổ họng ướt đẫm máu của bạn ấy phát ra những âm thanh rời rạc.

- ...Nếu cậu sớm... nói cho mình... thì tốt rồi... mình ngốc lắm... mình sẽ

không hiểu được đâu...Mình xin lỗi...

Sarashina thì thào nói ra những lời như vậy.

Đến lúc này, trên khuôn mặt sừng sờ của Akutagawa mới xuất hiện cảm xúc, cậu ấy quỳ xuống trong vũng máu, hai tay ôm lấy đầu và gào lên:

- Lần nào... Lần nào cũng là như thế này! Lần nào tôi cũng sai lầm! Tôi đã thề là mình sẽ không phạm sai lầm nữa rồi, tôi đã thề mình sẽ không làm tổn thương bất kì ai nữa rồi! Là vì tôi nên Sarashina mới trở nên kì lạ như vậy, cho nên tôi đã nghĩ mình phải chịu trách nhiệm với cậu ấy... Nhưng mà, tôi sai rồi... tôi đã dồn Sarashina vào chân tường... Tôi lại sai lầm nữa rồi...! Giống như lúc còn học tiểu học, tôi vẫn ngu xuẩn như vậy! Cứu cậu ấy... Hãy cứu Sarashina... hãy cứu cậu ấy... làm ơn... hãy cứu cậu ấy!!

Nhìn thấy Akutagawa tiếp tục gào thét trong khi cả người đang phát run, tôi như nhìn thấy bản thân mình lúc Miu gieo mình xuống từ sân thượng.

- Sẽ không sao... bạn ấy sẽ không sao đâu.

Đầu tôi quay mòng mòng, cổ họng tôi như đang thiêu đốt, tôi cảm thấy trong miệng khô khốc, hô hấp của tôi trở nên khó khăn. Nhưng tôi không thể để "nó" phát tác vào lúc này được.

- Bạn ấy sẽ không sao, bạn ấy nhất định sẽ không sao đâu Akutagawa.

Tôi ôm lấy bờ vai rộng lớn của cậu ấy và tiếp tục lặp lại như một thẳng ngực, cụm từ duy nhất mà tôi còn nhớ là "Bạn ấy sẽ không sao". Thực sự thì tôi cũng không hề tin tưởng là "Bạn ấy sẽ không sao", cả người tôi cũng đang run rẩy như Akutagawa, tôi chỉ biết cầu nguyện trong lòng cho Sarashina được bình an vô sự, để khoảng thời gian giống như ác mộng này có thể nhanh trôi qua.

Trong khi đó, Takeda vẫn đứng và nhìn chúng tôi đang run rẩy bên cạnh Sarashina cả người là máu bằng một ánh mắt trống rỗng.

Mẹ ơi, hãy cứu con, con không biết bây giờ mình nên làm gì nữa.

Con trai mẹ lại làm tổn thương người khác, con lại khiến cuộc đời của một người khác đảo lộn. Tại sao con lại ngu ngốc đến như vậy hả mẹ?

Sarashina ngã xuống trên sàn thư viện, toàn thân cậu ấy bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Sau khi nhìn con và nở một nụ cười, cậu ấy nói "Cuối cùng thì cậu cũng trả lời mình rồi" rồi lấy dao đâm vào cổ họng của mình. Nếu như con sớm nói cho cậu ấy biết tình cảm thực sự của con, có lẽ mọi việc sẽ không thành ra như vậy? Không đúng, đáng lẽ ngay từ rất lâu về trước, con nên từ chối anh Igarashi khi anh ấy nhờ con dẫn Sarashina tới xem anh ấy thi đấu.

Khi đó con cũng đã rất phiền não. Con thật sự có thể làm mai mối cho người khác sao? Hơn nữa Sarashina lại còn là Konishi!

Lúc còn học tiểu học, con đã buộc tội oan cậu ấy, con đã dồn cậu ấy vào chân tường, khiến cậu ấy phát điên.

Con còn nghe nói vì sự kiện năm đó mà cha mẹ cậu ấy mới ly hôn. Chính con là người đã hủy hoại gia đình Konishi.

Khi con lên cấp ba và gặp lại cậu ấy, con cảm thấy trái tim mình như ngừng đập. Bởi vì cậu ấy đã không nhắc đến những chuyện xảy ra trong quá khứ, con cũng đã lựa chọn im lặng. Nhưng chỉ riêng việc cùng học một lớp với cậu ấy thôi cũng đã khiến con cảm thấy khổ sở như đang phải chịu sự trừng phạt khủng khiếp.

Cho nên ban đầu con đã rất muốn từ chối lời đề nghị của anh Igarashi.

Thế nhưng anh ấy cứ nhắc con suốt, con có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của anh ấy, và bởi vì anh ấy cũng là người mà con rất tôn trọng, con đã mời Sarashina tới trận thi đấu và giới thiệu cậu ấy cho anh Igarashi. Về sau, con đã phạm sai lầm mà nhận lời giả vờ làm bạn trai của Sarashina khi cậu ấy nói với con rằng anh Igarashi đang quấy rối cậu ấy. Bởi vì hành động đó của con, anh Igarashi đã rời khỏi câu lạc bộ, Sarashina cũng càng lúc càng trở nên kì lạ.

Kết quả là con vẫn bị quá khứ của mình trói buộc, cho dù con cố gắng đến thế nào đi nữa thì con vẫn không thể trốn thoát khỏi nó, con vẫn phải tiếp tục chuộc tội cho những gì mình đã gây ra. Konishi, và cả Kanomata cũng thế, chắc chắn hai người đó sẽ không bao giờ tha thứ cho những gì con đã làm trong quá khứ.

Con đã rất cố gắng. Con đã rất nỗ lực để chuộc lại lỗi lầm của mình, con cố trở thành một người thông minh không mắc phải sai lầm nào. Thế nhưng vẫn không được, cho dù con làm gì, cho dù con đường mà con lựa chọn là gì, tất cả đều là sai lầm.

Con phải làm gì thì mới có thể chuộc tội với Kanomata, với Konishi, với cô Momoki, với anh Igarashi và với Sarashina đây?

Con cảm thấy mình như đang đi lòng vòng trong một mê cung tối tăm không nhìn thấy đường ra. Tai con ù lên, cơ thể con như đang bị thiêu đốt, đầu con đau như muốn nứt ra. Con sắp không đứng vững được nữa rồi.

Mẹ ơi, nếu mẹ không thể giúp đỡ con, vậy xin mẹ hãy phán xét con đi. Xin mẹ hãy quyết định thay cho con. Cho dù điều mà mẹ bắt con làm là chết đi chăng nữa, con cũng sẽ tuân theo không chút do dự.

Mẹ, con xin mẹ, hãy trả lời con đi! Mẹ! Mẹ ơi!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đã ba ngày trôi qua kể từ cái hôm Sarashina được xe cứu thương đưa đến một bệnh viện gần trường để điều trị.

Các bác sĩ nói chỉ cần miệng vết thương hơi lệch thêm một chút nữa thôi là sẽ vô phương cứu chữa. Cũng may là được điều trị kịp thời, cộng thêm việc vết thương cũng không sâu như dự đoán nên Sarashina không gặp nguy hiểm gì về tính mạng, bạn ấy chỉ cần nằm viện một tuần là có thể về nhà. Người đã nói cho chúng tôi biết những chuyện này là chị Maki.

Hôm đó, chị Tooko đi cùng xe cứu thương tới bệnh viện, còn chúng tôi được gọi đến phòng tư vấn giáo dục để các thầy cô hỏi về chuyện đã xảy ra, sau đó chúng tôi vẫn tiếp tục ngồi trên ghế sofa và chờ tin tức từ bệnh viện.

Đúng lúc này, chị Maki xuất hiện và nói: "Tooko liên lạc rồi, cậu ấy nói em Sarashina không sao cả."

- Thiệt tình, mới hôm trước vừa diễn ra một vụ đâm người bị thương mà hôm nay lại thêm vụ này nữa, tại sao trường chúng ta cứ liên tiếp xảy ra sự kiện bạo lực thế nhỉ. Có người sẽ phải vất vả lắm đây, mà thôi, ai quan tâm, ông nội chị thạo mấy việc bịt mồm dư luận này lắm. Các em cũng về nhà đi, chị nghĩ hiện tại các em cũng chẳng có tâm trạng mà đi học hay tham gia câu lạc bộ đúng không? Để chị chuẩn bị xe đưa các em về, đặc biệt là em đấy, anh chàng đáng kia, chẳng may để em về một mình mà nửa đường em nhảy cầu tự tử thì chị sẽ phiền phức lắm đấy.

Chị ấy nhìn về phía Akutagawa và nói đùa một câu như vậy, thế nhưng tôi thật sự cười không nổi.

Hơn nữa, nhìn Akutagawa bây giờ vô cùng tiều tụy. Lúc trước, khi cả thư viện rơi vào trạng thái hỗn loạn, Akutagawa vẫn yên lặng như một hòn đá, bất kể giáo viên hỏi gì, cậu ấy đều không chịu trả lời. Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy vẫn đang tự trách bản thân. Nhìn Akutagawa đau đớn tới mức không thở được, lồng ngực tôi cũng như thắt lại, tôi thật sự lo lắng không biết cậu ấy sẽ ra sao. Lỡ như có chuyện gì không may xảy ra với Sarashina, có lẽ cậu ấy sẽ sụp đổ mất.

Tối hôm đó, chị Tooko gọi điện cho tôi. Chị ấy nói Sarashina đã có thể nói chuyện rồi, cảm xúc của bạn ấy cũng đã ổn định trở lại.

Nhưng cho dù nghe chị ấy nói như vậy, tâm trạng của tôi vẫn không khá lên chút nào.

Ba ngày sau, chỉ còn có một tuần nữa là đến lễ hội trường.

Việc diễn tập cho vở kịch của chúng tôi vẫn bị gián đoạn. Trong khoảng thời gian này, cả Takeda và chị Tooko đều có vẻ rất bận rộn với việc phụ giúp lớp mình chuẩn bị đồ cho lễ hội. Hôm qua tôi còn chứng kiến chị Tooko với hai bím tóc được buộc lộn xộn không đều nhau trông rất kì quặc chạy vội trên hành lang.

Kotobuki cũng hỏi tôi về lý do tại sao ba ngày trước cả tôi và Akutagawa lại chạy ra khỏi lớp trong giờ nghỉ trưa và sau đó đều về nhà luôn mà không quay lại, tuy nhiên tôi lại chỉ lấy có là lúc đó người tôi cảm thấy hơi khó chịu chứ không nói rõ sự tình cho cô nàng biết.

- Không nói thì thôi, tôi đi hỏi Akutagawa.

Kotobuki xụ mặt nói vậy, nhưng khi trông thấy bộ dạng kiệt sức của

Akutagawa lúc cậu ấy bước vào lớp, cô nàng có vẻ rất kinh ngạc. Về sau, Kotobuki không nhắc gì tới chuyện này nữa.

Akutagawa vẫn đi học và lên lớp đều đặn, không trễ không vắng, cứ như thể cậu ấy muốn tiếp tục trừng phạt bản thân đến mức không để cho mình có thời gian rảnh mà bình tâm trở lại.

Tôi từng tự giam mình trong phòng khi Miu nhảy xuống từ sân thượng, còn Akutagawa, mặc dù cậu ấy cố tỏ ra bình thường, thế nhưng tôi có cảm giác cậu ấy đã rúc người trốn vào gian phòng nội tâm của mình rồi.

Mỗi khi có người bắt chuyện, cậu ấy đều trả lời, tuy nhiên, trông cậu ấy như đang suy nghĩ một chuyện khác, khuôn mặt cậu ấy luôn có vẻ u ám không vui.

Giờ nghỉ trưa, chị Tooko chạy đến lớp tôi.

- Chị nghĩ đến lúc chúng ta nên tiếp tục diễn tập cho vở kịch rồi, em thấy sao?

Chị ấy nhẹ giọng hỏi Akutagawa, trong ánh mắt chị ấy hiện lên vẻ lo lắng.

- ...Em hiểu rồi. Vậy hẹn gặp chị sau giờ học ở sảnh tập nhé.

Akutagawa bình thản trả lời như vậy.

Và thế là buổi tập bị gián đoạn trong một thời gian của chúng tôi đã bắt đầu trở lại trong một bầu không khí kì lạ.

Tất cả mọi người đều có vẻ lo lắng cho Akutagawa nên những lời thoại đều được đọc với một chất giọng bình bình không có điểm nhấn.

Akutagawa đang xụ mặt đọc lời thoại của Oomiya. So với lúc trước, giọng cậu ấy bây giờ nghe xơ cứng hơn rất nhiều, tôi hoàn toàn không thể cảm nhận

được sự trầm bổng trong lời thoại của cậu ấy. Tuy nhiên, Akutagawa vẫn tiếp tục đọc lời thoại như thể đang cố bắt mình thực hiện một nghĩa vụ vậy.

Đến cảnh cao trào của vở kịch khi Oomiya và Sugiko trao đổi thư với nhau, đột nhiên Akutagawa dừng lại.

Lúc này, Oomiya đã ra nước ngoài, anh ta nhận được thư của Sugiko gửi cho mình, trước lời thổ lộ của Sugiko rằng: "Xin chàng hãy đón nhận em", Oomiya vốn định trả lời như mọi lần: "Xin cô đừng yêu tôi, hãy yêu Nojima". Tuy nhiên, đến cuối cùng thì anh ta cũng thổ lộ tình cảm thật của mình và tiếp nhận Sugiko.

"Ta đang suy nghĩ liệu mình nên gửi đi bức thư này hay không. Ta vốn cho rằng mình thật sự không nên gửi. Thế nhưng.."

Cho dù cố gắng bao nhiêu lần, giọng của Akutagawa mỗi khi tới đoạn này đều khựng lại, giống như âm thanh phát ra từ một chiếc đĩa CD bị xước.

Hôm sau, và hôm sau nữa cũng tương tự như vậy. Tôi chỉ có thể đau lòng nhìn cậu ấy cau mày híp mắt cố gắng ép bản thân đọc ra lời thoại.

Tình huống này vẫn tiếp diễn đến thời điểm một ngày trước khi lễ hội diễn ra.

Hôm nay, khi vừa bước vào sảnh tập, tôi nhìn thấy Kotobuki đang đọc lời thoại một mình trên sân khấu.

"Oomiya, xin chàng đừng tức giận. Em đã lấy hết can đảm của mình để viết nên lá thư này."

Ánh mắt chăm chú nhìn về phía hàng ghế khán giả, trông Kotobuki bây giờ trong bộ dạng khẩn cầu một cách đau đớn, yếu đuối và bất lực thật không giống Kotobuki thường ngày chút nào cả.

"Em vẫn chờ đợi hồi âm của chàng, nhưng cho dù em đợi bao lâu thì lá thư đó vẫn không tới. Em bắt đầu lo sợ. Cho dù chàng đang giận em đi nữa thì xin chàng hãy rũ lòng thương mà hồi âm cho em."

Đúng lúc này, cô nàng nhận ra sự hiện diện của tôi, hai má cô nàng đỏ bừng lên.

- Đ-Đáng ghét, cậu tới rồi thì phải gọi tôi một tiếng chứ!

- Xin lỗi, tại tôi thấy cậu nhập tâm quá nên không dám cắt ngang. Mọi người vẫn chưa tới à?

Ánh mắt của Kotobuki chuyển sang bên cạnh, sau đó cô nàng trả lời như cái máy.

- Hình như ai cũng bận việc ở lớp cả... Ngày mai là buổi diễn rồi, không biết Akutagawa có diễn được không nhỉ?

Đột nhiên, nét mặt Kotobuki trở nên ảm đạm, sau đó cô nàng từ từ hướng tầm mắt về phía tôi.

Tôi cũng trả lời với vẻ mặt u ám:

- Cậu ấy có nói với tôi cậu ấy sẽ lên sân khấu, nhưng mà...

Tôi biết nguyên nhân gì khiến Akutagawa không thể nói ra lời thoại đó. Tình huống của Oomiya chẳng khác gì mỗi tình tay ba giữa cậu ấy, anh Igarashi và Sarashina. Thế nên cho dù đây chỉ là một vở kịch, cậu ấy vẫn cảm thấy sợ hãi khi phải phản bội người bạn thân Nojima và tiếp nhận tình cảm của Sugiko - người Nojima yêu say đắm. Bởi lẽ Akutagawa đã nhận lời khẩn cầu của Sarashina và phản bội anh Igarashi, kết quả của việc làm này là cậu ấy đã khiến anh Igarashi bị tổn thương, không chỉ như vậy, cậu ấy còn dồn Sarashina đến chân tường.

Trong lòng Akutagawa hiện đang tràn ngập nỗi lo lắng liệu lựa chọn này là chính xác hay sai nên cậu ấy không thể nói ra lời thoại đó được.

Chúng tôi thật sự nên để Akutagawa lên đứng sân khấu trong tình trạng hiện nay sao? Nếu như đến lúc diễn thật mà cậu ấy cũng đứng im như vậy, không phải điều đó chỉ khiến trong lòng cậu ấy có thêm một vết thương không thể xóa nhòa sao?

Kotobuki có lẽ cũng đang rất lo lắng. Cô nàng lại cúi đầu và chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Tôi cũng im lặng và để cặp lên một trong những cái ghế dưới khán đài.

- ...Nè.

Vẫn không nhìn thẳng vào tôi, Kotobuki ngập ngừng nói:

- Cậu luyện tập cùng tôi cho đến khi mọi người tới được không? Inoue sẽ đọc lời thoại của Oomiya, tôi muốn cảm nhận một chút không khí của cảnh cuối cùng.

Tôi gật đầu và bước lên sân khấu.

- Được thôi. Vậy chúng ta bắt đầu từ cảnh hai người trao đổi thư nhé.

- ...Ừm. À, kịch bản đây.

- Không sao, tôi cũng nhớ đại khái lời thoại trong đầu rồi.

- ...Vậy à.

Chúng tôi đứng đối diện nhau ở hai phía sân khấu.

Kotobuki nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng yếu đuối.

"Oomiya, xin chàng đừng tức giận. Em đã lấy hết can đảm của mình để viết nên lá thư này."

Giọng cô nàng hai nghen ngào, đây là kĩ xảo diễn xuất sao?

Ánh mắt hướng lên, hai bàn tay chắp lại trước ngực, trông Kotobuki bây giờ chẳng khác nào một cô gái ngây thơ đang dốc hết can đảm để truyền đạt tình cảm của mình tới người mà cô ấy yêu thương, trong lòng tôi bỗng nảy sinh một cảm giác rất lạ.

Chẳng hiểu sao, trái tim tôi bắt đầu đập nhanh.

Chẳng lẽ tôi đang có cảm xúc với Kotobuki sao?

Tôi biết điều đó là không thể nào, thế nhưng cảm giác ngọt ngào xen lẫn chút bất an vẫn đang dâng lên trong lòng tôi.

"Em vẫn chờ đợi hồi âm của chàng, nhưng cho dù em đợi bao lâu thì lá thư đó vẫn không tới. Em bắt đầu lo sợ. Cho dù chàng đang giận em đi nữa thì xin chàng hãy rủ lòng thương mà hồi âm cho em."

Không chỉ giọng nói của Kotobuki đang nghen ngào, mà ngay cả những ngón tay đang đan vào nhau, bờ môi, khóe mắt và hàng mi của cô nàng đều khẽ run rẩy.

"Em là của chàng. Chỉ thuộc về chàng mà thôi."

Kotobuki nhìn chăm chú về phía tôi với ánh mắt si mê.

"Cuộc đời của em, danh dự của em, hạnh phúc của em, vinh quang của em, tất cả, tất cả đều thuộc về chàng, chúng chỉ thuộc về một mình chàng."

Âm thanh của Kotobuki càng lúc càng nghen ngào và mang theo một khát khao cháy bỏng, khóe mắt của cô nàng bắt đầu rưng rưng.

"Chỉ có thuốc về chàng em mới có thể trở nên trọn vẹn."

Chẳng hiểu sao, lúc này trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tôi và Kotobuki nói chuyện trong bệnh viện.

...Inoue... có lẽ...cậu hoàn toàn không nhớ gì cả... thế nhưng tôi... khi tôi học cấp hai...

Lúc đó không phải Kotobuki cũng có vẻ mặt sắp khóc như bây giờ sao?

Đột nhiên Kotobuki cúi đầu xuống.

Lời thoại cũng dừng lại.

Có chuyện gì vậy? Đúng lúc tôi còn đang nghi hoặc thì một giọt nước trong vắt như trân châu đã lăn dài trên gò má của Kotobuki và rơi xuống sàn.

C-Chẳng lẽ cô nàng đang khóc thật sao!?

- K-Kotobuki, cậu làm sao vậy?

Toi bối rối chạy về phía Kotobuki.

- Cậu nhập tâm quá à? Hay là vì cậu quá lo lắng cho Akutagawa nên...

- Không phải.

Cô nàng lắc đầu và ghen ngào nói:

- Tôi không lo lắng cho Akutagawa. Tôi là đồ ích kỉ. Dù Akutagawa đang rất đau khổ, dù mọi người đều đang lo lắng cho Akutagawa... tôi vẫn luôn bận tâm về chuyện khác...

Kotobuki lấy hai tay che mặt, bờ vai cô nàng run lên.

Cảm thấy hoang mang, tôi bối rối hỏi:

- Cậu bận tâm chuyện gì vậy?

Kotobuki vẫn khóc thút thít như một đứa bé, sau đó cô nàng nói bằng giọng yếu ớt, tay vẫn che lấy mặt.

- D-Dạo gần đây Inoue... thường xuyên đi muộn về sớm, giờ nghỉ trưa cậu cũng vội vàng chạy đi đâu đó... cậu còn bàn tán gì đó với chị Tooko và Takeda... tôi đoán là... ba người đang nói về Akutagawa nhưng lại không muốn người khác biết nên mới làm vậy... ít nhất thì... tôi cũng nhận ra được điều đó. Tôi... không phải như mọi người vẫn nghĩ... ai cũng cho rằng tôi rất mạnh mẽ, nhưng sự thật không phải vậy... M-Mặc dù... Takeda có vẻ cũng nhận ra rồi... nhưng mà tôi lại bị Inoue ghét... Inoue chưa từng một lần thật lòng muốn nói chuyện với tôi...

Ngực tôi thất lại.

Chắc hẳn Kotobuki đã cảm thấy rất lo lắng khi nghĩ mình bị cho ra rìa. Cho dù bề ngoài cô nàng tỏ ra rất kiên cường, thế nhưng bên trong thâm tâm, Kotobuki vẫn bị tổn thương bởi điều đó.

- Xin lỗi, tôi đã không chú ý tới tâm tình của cậu. Nhưng mà, tôi không hề ghét Kotobuki, tôi nói thật đấy.

- Cậu... là đồ ngốc...

Kotobuki ngẩng đầu lên và nói liên tục bằng giọng ghen ngào.

- Đồ ngốc, ngốc ngốc... cậu là đồ ngốc, Inoue là đồ ngốc...

Từ khuôn mặt đầm nước mắt của cô nàng, tôi không biết cô nàng đang khóc vì xúc động hay tức giận, đang mạnh mẽ hay yếu đuối.

- Tôi không biết mình đã làm gì, nhưng... xin lỗi cậu!

- Không biết thì đừng có xin lỗi. Tôi ghét nhất Inoue như vậy. Với ai cậu cũng dịu dàng, hòa nhã, nhưng cậu lại chưa từng thật tâm đối xử với ai, tôi ghét cậu như vậy...và cũng rất buồn... Hồi cấp hai cậu đâu có như thế... lúc đó Inoue đã cười rất vui vẻ mà...

Tôi giật mình hỏi lại:

- Cậu biết tôi từ hồi cấp hai sao? Tôi nhớ ở bệnh viện cậu cũng từng nhắc đến chuyện này.

Kotobuki nhìn tôi như thể muốn nói nhưng lại thôi. Nét mặt không chút đề phòng chẳng khác nào một đứa bé của cô nàng níu chặt lấy tim tôi, tôi có cảm giác như tim mình đã ngừng đập trong thoáng chốc.

Cả gian sảnh tập rơi vào im lặng.

"... Tôi", cuối cùng, Kotobuki cũng mở miệng nói lí nhí, hai má cô nàng đỏ rực, "Hồi cấp hai, tôi từng gặp Inoue."

- Thật xin lỗi, nhưng mà cậu gặp tôi ở đâu vậy?

Kotobuki khẽ cắn môi và rũ tôi mắt xuống.

- Inoue chắc chắn không còn nhớ đâu. Nhưng mà đối với tôi, lần gặp mặt đó rất đặc biệt. Thế nên sau lần đó, tôi vẫn đi gặp Inoue. Mỗi ngày, mỗi ngày, trong suốt cả mùa đông đó, không biết bao nhiêu lần...

Tôi không hiểu. Mỗi ngày ư? Rốt cuộc là ở đâu? Tại sao tôi lại không thể nhớ ra chuyện mình từng gặp Kotobuki chứ?

- Khi đó Inoue lúc nào cũng rất vui vẻ. Nụ cười của cậu thật hạnh phúc. Lúc nào bên cạnh cậu cũng có cô gái đó...

Tôi cảm giác như mình vừa bị ai đó đột nhiên quất một roi vào người. Kotobuki ngẩng đầu lên.

- Cô gái đó luôn luôn đi cùng với Inoue. Trong mắt Inoue cũng chỉ có mỗi hình ảnh của cô gái đó, chỉ cần nhìn thấy cô ấy, cậu lại cười thật vui vẻ.

Tuy nhiên, khi lên cấp ba và gặp lại Inoue, tôi lại chưa lần nào thấy cậu vui vẻ cả. Cậu chưa từng thật lòng tiếp cận ai, thế nhưng bề ngoài cậu vẫn cười đùa, vẫn vờ tỏ ra vui vẻ. Tôi không cam lòng... rõ ràng cuối cùng tôi cũng được gặp lại Inoue, vậy mà Inoue bây giờ lại không còn là Inoue ngày xưa nữa rồi.

Làm sao bây giờ, tôi không thể thở được.

Những lời của Kotobuki như những vòng xiềng xích quăn quanh cổ tôi. Nhịp tim tôi tăng nhanh, ngón tay bắt đầu co giật, đầu quay mòng mòng.

"Nó" lại tới rồi.

Làm sao giờ, làm sao bây giờ.

Kotobuki nhú mày trông như sắp khóc.

- Lúc đó, khi tôi nhìn thấy Sarashina gào lên bên cạnh anh Igarashi đang gục trong vũng máu: "Là do cô ta!", tôi cứ ngỡ mình như đang nhìn thấy bản thân. Trong thâm tâm, tôi vẫn cho rằng vì cô gái đó mà Inoue mới thay đổi, cho nên tôi rất hận cô ta. Bởi vì cô ta... Bởi vì Inoue Miu cho nên Inoue mới không thể cười vui vẻ được nữa! Đúng không, Inoue, tôi nói đúng không? Cô-gái-vẫn-luôn-đi-cùng-Inoue-lúc-đó-chính-là-tác-giả-Inoue-Miu-đúng-không?

Lớp xích đang quăn quanh cổ tôi lại và thắt chặt hơn! Nó siết vào da thịt

tôi, đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, âm thanh của thế giới xung quanh tôi dần dần biến mất.

Tại sao Kotobuki lại nhắc tới Miu vào lúc này chứ!

Cuối cùng thì Kotobuki cũng nhận ra sự khác lạ đang diễn ra trên cơ thể tôi.

- I-Inoue...?

Hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên khó khăn, tôi không thể đứng được nữa. Cảnh vật trước mắt tôi mờ lung, tôi khuỵu gối xuống sân khấu.

- Xin lỗi, tôi đến muộn.

- Chào anh Konoha, chào chị Nanase.

Đúng lúc này, Akutagawa và Takeda cùng nhau bước vào sảnh tập.

- Hì hì, lúc này em gặp anh Akutagawa trên đường nên đi cùng anh ấy tới đây luôn. Ờ? Anh Konoha, sao anh chảy nhiều mồ hôi thế? Sắc mặt anh trông kém quá.

Tôi ôm lấy ngực và hít thở thật sâu, sau đó tôi cố gắng trả lời.

- ...Tại trong phòng nóng quá thôi. Anh không sao rồi.

Tôi có thể cảm nhận qua lòng bàn tay nhịp tim của mình vẫn còn đập rất nhanh, tuy nhiên, âm thanh đã bắt đầu quay lại, tôi cuối cùng cũng có thể đứng dậy. Mặc dù vậy, đầu tôi vẫn đau nhói từng cơn, như thể chỉ cần tôi lơ là một chút thì "nó" sẽ lại phát tác trở lại.

Trông Kotobuki có vẻ hối hận vì đã thổ lộ cảm xúc, cô nàng cắn môi ngoảnh đầu đi và cố gắng không nhìn về phía tôi.

- Xin lỗi~i, chị bận chuẩn bị cho gian hàng cơm cà ri của lớp.

Chị Tooko chạy vội vào sảnh tập, hai bím tóc dài lắc lư theo nhịp chân.

Sau khi toàn bộ thành viên đã đến đông đủ, chúng tôi bắt đầu buổi diễn tập cuối cùng.

"Giọng nghe hay quá nhỉ."

"Đó chắc chắn là giọng nói của nàng ấy."

"Nếu vậy thì cậu đúng là một người may mắn rồi."

Nojima và Oomiya đang nói chuyện với nhau.

Những lời Kotobuki vừa nói vẫn lớn vồn trong đầu tôi.

... Tôi vẫn cho rằng vì cô gái đó mà Inoue mới thay đổi nên tôi rất hận cô ta.

... Đúng không, Inoue, tôi nói đúng không? Cô-gái- vẫn-luôn-đi-cùng-Inoue-lúc-đó-chính-là-tác-giả-Inoue- Miu-đúng-không?

Tôi không rõ tại sao Kotobuki lại hiểu nhầm Miu là Inoue Miu, nhưng mà rõ ràng là Kotobuki có biết về chuyện của tôi và Miu.

Cô nàng biết một "tôi" khác với tôi hiện tại, "tôi" - người đã luôn dõi theo Miu với ánh mắt ái mộ, người chỉ cần được ở bên cạnh Miu cũng đã cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc như một thằng ngốc.

Tất cả những kí ức về thời trung học của tôi đều có Miu trong đó.

Trong gian phòng học buổi sáng, hành lang giờ nghỉ trưa, con đường về nhà nhuộm ánh chiều tà, cửa hàng bách hóa mà chúng tôi thường ghé thăm

trên đường về, cửa tiệm takoyaki, công viên phấp phới lá cây rẻ quạt, thư viện cũ kĩ, cửa hàng thời trang mà cậu ấy kéo tôi vào... Ở nơi nào cũng có hình bóng của Miu. Lúc nào Miu với mái tóc đuôi ngựa cũng nhìn tôi và nở nụ cười tinh nghịch.

(Takoyaki: Loại bánh truyền thống của Nhật có nhân là bạch tuộc)

...Konoha rất đặc biệt, cho nên mình sẽ nói cho Konoha biết giấc mộng của mình.

... Mình sẽ trở thành một tác giả. Mình sẽ khiến rất nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm nhận hạnh phúc vì điều đó, mình sẽ rất vui.

... Tiểu thuyết mà mình đang viết sắp hoàn thành rồi. Mình sẽ để Konoha là người đầu tiên đọc nó.

... Hi hi, mặt cậu đỏ lên rồi kìa, sao thế Konoha? Cậu đang nghĩ gì vậy? Đừng giấu mình, nếu không mình sẽ giận đấy, hiểu chứ? Nói cho mình biết, Konoha đang nghĩ gì, nói cho mình biết toàn bộ. Hãy nói cho mình biết toàn bộ những tâm sự của Konoha đi.

Thế nhưng, vào một ngày, đột nhiên Miu lại nhìn tôi bằng ánh mắt sắc nhọn.

Cậu ấy không để ý tới tôi, cậu ấy tiếp tục tránh né tôi, cuối cùng, cậu ấy nở một nụ cười và nói: "Konoha, cậu nhất định sẽ không hiểu được đâu", rồi cậu ấy gieo mình xuống từ sân thượng trước mắt tôi.

Hình ảnh Miu lúc đó cùng hình ảnh Sarashina nở nụ cười trước khi lấy dao cắt vào cổ ở thư viện chồng lên nhau và tràn ngập trong đầu tôi.

... Cuối cùng thì... cậu cũng trả lời mình rồi.

Máu tươi phun ra.

Akutagawa sững sờ mở to hai mắt.

... Nếu cậu sớm... nói cho mình... thì tốt rồi... mình ngốc lắm... mình sẽ không hiểu được đâu...

... Mình xin lỗi...

Ngực tôi thắt lại, cổ họng bắt đầu nóng lên.

Tôi muốn xóa đi những hình ảnh đó, nhưng cho dù tôi có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa thì khuôn mặt của Miu, của Sarashina, của Akutagawa vẫn lớn vồn trong đầu tôi. Tất cả họ đều trông thật tuyệt vọng, thật bi thương.

Chúng tôi đã làm sai điều gì sao?

Akutagawa không hề có ý định làm tổn thương Sarashina, cậu ấy chỉ muốn chuộc lại những lỗi lầm trong quá khứ mà thôi. Sarashina cũng vậy, bạn ấy chỉ một mực nhớ thương Akutagawa mà thôi.

Vậy mà... tại sao những chuyện đó lại là sai lầm chứ?

Chẳng lẽ tôi từng vô tình làm tổn thương Miu sao? Chẳng lẽ tôi từng làm sai điều gì đó, ở một nơi nào đó sao?

Chính vì vậy nên Miu mới ghét tôi, cho nên cậu ấy mới nhảy xuống từ sân thượng sao?

... Mỗi lần Kazushi mời mình đi chơi, mình đều diện bộ đồ đẹp nhất, vui mừng tung tăng đến chỗ hẹn sớm trước 10 phút.

Akutagawa - người luôn bắt bản thân phải trở thành một người thông minh thành thật - đã rất khó xử khi bị kẹt giữa người đàn anh cậu ấy tôn trọng

và cô gái cậu ấy từng làm tổn thương trong quá khứ.

Và khi cậu ấy biết được hành động mà cậu ấy lựa chọn lại đưa đến một bất hạnh lớn hơn nữa, Akutagawa đã rất đau khổ và tuyệt vọng, ngay cả lồng ngực của tôi cũng như bị đâm xuyên bởi nỗi đau đó.

Trên sân khấu, Akutagawa và Kotobuki đang diễn trích đoạn cao trào khi Oomiya và Sugiko trao thư từ. Tôi đứng nép vào một góc của sân khấu nhìn chăm chú vào hai người họ, trong lòng tôi thứ gì đó đang gào thét.

"Oomiya, xin chàng hãy nhìn em với tư cách một người con gái, hãy đối xử với em như một con người độc lập."

"Xin chàng đừng dùng tảng đá mang tên tình bạn đập nát nguyện vọng này của em."

Trông Akutagawa rất khổ sở, khuôn mặt cậu ấy nhăn nhúm, hàm răng cắn chặt lại, mồ hôi chảy dọc xuống trán.

Chỉ cần cậu ấy mở miệng ra và đáp lại lời thỉnh cầu này, sẽ có rất nhiều thứ thay đổi.

Hơn nữa, không ai đảm bảo được quyết định mà cậu ấy lựa chọn sau khi trầm trọc suy nghĩ là chính xác.

... Lần nào... Lần nào cũng là như thế này! Lần nào tôi cũng sai lầm! Tôi đã thề là mình sẽ không phạm sai lầm nữa rồi!

... Tôi lại sai lầm nữa rồi...! Giống như lúc còn học tiểu học, tôi vẫn ngu xuẩn như vậy... Cứu cậu ấy... Hãy cứu Sarashina...!

Gút mắc của Oomiya chồng lên nỗi đau của Akutagawa, phía trên đó cũng dần chồng chất lên sự thống khổ của bản thân tôi.

Tại sao lại làm người khác tổn thương.

Tại sao lại phá vỡ mối quan hệ với người khác.

...Tại sao Kazushi lại nói với mình là cậu muốn chúng ta chia tay chứ?

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

... Mình đã rất cố gắng. Mình vẫn luôn thích Kazushi mà.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

"Ta đang suy nghĩ liệu mình nên gửi đi bức thư này hay không. Ta vốn cho rằng mình thật sự không nên gửi. Thế nhưng..."

Lời thoại dừng lại.

Mồ hôi chạy dọc theo khuôn mặt của Akutagawa. Bờ môi khô khốc của cậu ấy run rẩy mà không phát ra âm thanh nào. Cậu ấy đứng yên ở đó, không hề cử động.

Tại sao chứ, rõ ràng đau đớn đến vậy, tại sao cậu ấy vẫn muốn tiếp tục diễn chứ?

Chẳng lẽ cậu ấy muốn tự khiến bản thân tổn thương đến vậy sao?

Nếu như lựa chọn đó lại sai lầm thì cậu ấy sẽ thế nào?

Nếu như cậu ấy lại làm tổn thương ai đó!

Nếu như cậu ấy lại phá vỡ thứ gì đó!

Cổ họng tôi co thắt, mồ hôi lạnh túa ra, toàn thân tôi đau đớn như thể bị chia ra làm hai, tôi không nhin được nữa, tôi nắm chặt hai nắm đấm và hét

lên:

- Đủ rồi, dừng lại đi! Đã quá đủ rồi! Tại sao phải đau khổ thế này chứ!

Akutagawa và Kotobuki, cả chị Tooko và Takeda đang đứng ở một góc khác của sân khấu cùng quay lại nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc.

Một bầu không khí im lặng căng cứng bao trùm gian sảnh tập, tôi tiếp tục nói bằng giọng run run:

- Chỉ là một cái lễ hội trường thôi mà. Ngay từ đầu cũng đâu có ai hứng thú với nó đâu. Quá đủ rồi, ngày mai tôi sẽ không tham gia vở kịch.

Đầu tôi đau như bị lửa thiêu, cổ họng tôi như có thứ gì đó nóng bỏng đang muốn trào ra. Tôi nhảy xuống sân khấu, với tay cầm lấy cặp sách để trên hàng ghế khán giả rồi bước nhanh về phía cửa.

- Khoan đã, anh Konoha, anh sao vậy!? Ngày mai anh sẽ không lên sân khấu thật sao?

Takeda chạy theo níu tôi lại.

Tôi lấy tay khê đẩy cô bé ra rồi nói trong khi vẫn cúi đầu.

- Anh xin lỗi.

Sau đó, như thể đang chạy trốn điều gì đó, tôi bỏ lại sảnh tập sau lưng.

Sau khi về đến nhà, tôi rúc mình vào trong chăn, cổ họng tôi run rẩy, tôi cố gắng lập đi lập lại những nhịp hô hấp ngăn ngủi. Những ngón tay của tôi co rút, âm thanh phát ra từ cổ họng tôi nghe cứ như của một cây sáo bị hỏng. Còn đầu tôi thì đau nhói từng cơn như thể có hai tấm sắt nặng nề đang kẹp lấy nó từ hai bên.

Tại sao tôi lại yếu đuối, vô dụng, ngu xuẩn đến thế chứ?

Mỗi lần xảy ra chuyện gì, cơ thể của tôi đều mất đi khả năng hoạt động bình thường, tôi sẽ lại phun ra những câu nói trẻ con và chạy trốn.

Akutagawa, Takeda và Kotobuki sẽ nghĩ như thế nào về tôi. Còn cả chị Tooko nữa...

Đau quá, tôi không thở được. Thật kém cỏi, tôi thật kém cỏi. Tôi là một kẻ ngu xuẩn kém cỏi.

Rốt cuộc đối khi nào tôi mới có thể bình thường trở lại đây, tôi sẽ sống cả đời như thế này sao?

Miu!

Miu!

Miu!

Tại sao mình lại không thể quên được cậu!?

Phía dưới đôi mắt nhắm chặt của tôi lần lượt trôi nổi những lời thoại của Nojima, của Oomiya và của Sugiko. Trong bóng tối vĩnh hằng, từng con chữ đỏ tươi như máu này rơi xuống những xiềng xích đang quấn quanh người tôi.

"Người ta thường nói những người thật sự yêu thương sẽ không thể nào chấp nhận việc bị thất tình được."

"Điều đó quá bi thảm, bi thảm đến mức họ không thể chịu nổi."

"Chỉ riêng việc nằm mơ thấy người con gái đó và không biết nên làm gì với nàng cũng khiến ta đau lòng, cho nên ta nghĩ mình sẽ thật sự không chịu đựng được điều gọi là thất tình."

"Ông trời ơi, ta sẽ cẩn thận, ta sẽ làm tất cả những điều mà bản thân có thể. Thế nên xin ngài, xin ngài hãy đáp ứng nguyện vọng duy nhất này của ta."

"Van xin ngài. Xin ngài hãy trao Sugiko cho ta. Xin ngài đừng cướp Sugiko khỏi tay ta."

"Tôi chúc cậu được hạnh phúc."

"Em thật sự không chịu được việc ở bên cạnh Nojima hơn một giờ đồng hồ."

"Tôi không thể cướp đi người con gái mà bạn thân tôi yêu nhất."

"Cho dù có chết em cũng sẽ không làm vợ của Nojima."

Quá nhiều con chữ.

Quá nhiều ngôn từ.

Những câu nói đau khổ.

Những câu nói đắng chát.

Những câu nói như khiến lòng người nứt toác ra.

...Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Nếu như chưa từng yêu mến cậu.

Nếu như chưa từng gặp gỡ cậu.

Nếu thật sự như vậy, có lẽ mình sẽ không biết đến nỗi lạnh lẽo, sợ hãi và đau thương như bị ném trong bóng tối cô độc này.

Tôi không muốn đến gần bất kì ai nữa.

Tôi không muốn có loại cảm xúc này nữa.

Em gái Maika chạy vào phòng gọi tôi:

- Anh Konoha ơi, ăn cơm thôi.

- Anh Konoha, anh không khỏe à?

Tôi nói với em gái đang mếu máo: "Nói với mẹ anh ăn rồi, anh không ăn nữa đâu", sau đó tôi kéo chăn trùm qua đầu và co người rúc vào giường.

Chắc chắn tôi lại khiến mẹ lo lắng nữa rồi.

Tôi căm ghét sự trẻ con của bản thân, tôi cảm thấy mình thật thảm hại, thế nhưng ngoài việc vò đầu bứt tóc và thở dài ra, tôi lại chẳng thể làm được gì khác cả.

Tôi có lẽ đã nằm trên giường khoảng bốn tiếng đồng hồ.

Khi hô hấp của tôi cuối cùng cũng bình thường trở lại, bên trong phòng đã phủ khắp một màu tối đen như mực, ngoài trời đang mưa.

Tôi có thể nghe thấy tiếng mưa rơi lạnh lẽo.

Vẫn nằm trên giường, tôi ngược mắt nhìn ra cửa sổ, ở những chỗ nước mưa đọng lại đang có ánh sáng lấp lờ.

Tôi cố dựng cơ thể nặng trĩu của mình dậy và đi về phía cửa sổ để khép lại màn cửa. Khi nhìn ra bên ngoài tôi có thể thấy được ánh đèn le lói từ cửa sổ và cửa trước của nhà hàng xóm đang hắt những tia sáng nhàn nhạt xuống con đường và kiến trúc xung quanh.

Giữa khung cảnh này đột nhiên nở rộ một đóa hoa màu đỏ thắm.

Có ai đó đang đứng ở một góc đường và ngược lên nhìn về phía nhà tôi.

Đó là một cô gái mặc đồng phục trường chúng tôi, trên tay cầm một chiếc ô màu đỏ.

- ...Kotobuki.

Tôi giật mình và vội chạy ra khỏi phòng. Sau đó tôi rón rén bước xuống cầu thang để không khiến người nhà nhận ra, rồi tôi mở cửa trước và đi ra ngoài.

- ...Xin lỗi.

Âm thanh yếu đuối của cô nàng như hòa tan cùng với tiếng mưa.

- Tôi biết là vì tôi nên Inoue mới tức giận, bởi vì tôi đã nói ra chuyện của cô gái đó... tôi xin tôi thật sự không biết mình nên làm gì...

- Đó không phải là lỗi của cậu, Kotobuki.

Tôi nói bằng giọng khàn khàn. Bởi lẽ đã sức cùng lực kiệt, tôi chẳng còn hơi sức đâu để chọn lựa những từ ngữ ôn hòa nữa.

- Nhưng mà...

Toàn thân Kotobuki co lại.

- Thật sự... chuyện này không liên quan gì tới Kotobuki cả. Thế nên xin cậu đi về đi, được không?

Kotobuki ngẩng đầu lên. Ánh mắt cô nàng trông rất buồn, cứ như thể những lời tôi vừa nói đã làm Kotobuki tổn thương, điều này lại càng khiến

ngực tôi đau nhói lên.

"Tôi xin lỗi...", sau khi khẽ bỏ lại những lời này, Kotobuki bước nhanh rời đi. Nhìn vài đồng phục trên bả vai và lưng của cô nàng chuyển màu vì ướt đẫm nước, tôi biết Kotobuki đã đứng trong mưa rất lâu.

Ngực tôi lại trở nên khó chịu, tôi cảm giác dường như mình lại sắp không thở được... Vậy nên tôi cấm bản thân nghĩ thêm gì nữa và quay trở vào nhà.

Khi tôi nhẹ đẩy cửa trước và chuẩn bị bước lên cầu thang, mẹ bước ra từ phòng khách.

- Cu anh à...? Con không sao chứ?

Mẹ hỏi tôi với vẻ lo lắng.

- Con không sao rồi mẹ.

- Mẹ có để phần cơm cho con đấy. Nước tắm cũng vẫn còn ấm.

Tôi định mở miệng nói mình không muốn ăn, thế nhưng ánh mắt bi thương của Kotobuki lại hiện lên trong đầu và khiến ngực tôi thắt lại. Sau khi im lặng một lúc, tôi nói:

- Cảm ơn mẹ. Tắm xong con sẽ ăn.

Bữa cơm tối muộn như ghen trong cổ họng của tôi, tôi chẳng còn biết mình đang ăn gì nữa. Tuy nhiên, tôi vẫn nuốt xuống miếng cuối cùng và mang chén bát đi rửa trước khi quay trở lại phòng riêng.

Cho dù đã tắt đèn và nằm trên giường, tôi vẫn không thể ngủ được, tôi lắng tai nghe tiếng mưa rơi lạnh lẽo bên ngoài.

Tôi không muốn làm người khác tổn thương, tôi cũng chẳng muốn bị ai

làm tổn thương nữa, thế nhưng tôi vẫn khiến Kotobuki bị tổn thương... Và rồi, vết thương đó lại quay trở về với tôi.

Có lẽ con người sẽ không thể tiếp tục sống sót nếu không làm tổn thương ai đó. Có lẽ nhân loại là một sinh vật rất ngu ngốc.

Tôi đã nói ra những lời rất quá đáng với Kotobuki...

Tôi không biết mình nên làm thế nào để có thể đối mặt với Akutagawa, với Takeda và với chị Tooko.

Vỡ kịch cho lễ hội trường sẽ ra sao đây.

Mà nghĩ lại thì... hôm nay chị Tooko không gọi điện thoại tới... vừa nghĩ như vậy, ý thức của tôi vừa hòa vào bóng tối lầy lội như một vùng bùn.

Sarashina xuất viện rồi.

Mẹ à, kể từ khi đó, con chưa từng một lần đi gặp cậu ấy.

Con không còn phán đoán được liệu mình có nên đi gặp cậu ấy hay không, liệu mình có nên xin lỗi hay là cứ bỏ mặc mọi chuyện như vậy.

Con đã làm cậu ấy tổn thương. Không chỉ thể xác, mà cả tinh thần... Kể từ cái ngày đó sáu năm về trước, con vẫn luôn khiến cậu ấy bị tổn thương. Vậy mà con còn nghĩ là mình sẽ trở thành một người thành thật.

Mẹ à. Bây giờ thì ngay cả ý nghĩa của cái từ thành thật con cũng không thể hiểu nữa rồi. Thành thật rốt cuộc là gì? Như thế nào thì mới là thành thật? Người ta liệu có thể thành thật với một người và không thành thật với một người khác không?

Con không biết. Rốt cuộc điều gì mới là đúng, cái gì mới là điều mà con nên làm? Con nên lựa chọn ai?

Hôm nay con đã không thể mở lá thư mà cô gái đó gửi tới cho con.

Tại sao con lại từng có ý nghĩ ngạo mạn rằng một kẻ như mình sẽ có thể cứu giúp cô ấy chứ?

Mẹ à, con của mẹ là một kẻ ngu xuẩn.

Tái bút:

Vở kịch cho lễ hội trường có lẽ sẽ bị hủy. Con nhất định cũng đã khiến Inoue bị tổn thương.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lúc tỉnh dậy, đầu tôi vẫn nặng như chì.

Tôi ngược mắt nhìn sang chiếc đồng hồ đặt cạnh gối.

Đến lúc phải dậy rồi...

Tuy nhiên tôi lại không muốn đến trường, không muốn tham gia vở kịch nào cả.

Giống như hồi còn học cấp hai, tôi muốn ở nhà rúc vào trong phòng và khóc thút thít, nhưng khi nghĩ tới việc sẽ làm cho người thân lo lắng, tôi đành bò ra khỏi chăn.

- Con dậy rồi à cu anh. Ăn sáng nhé?

- ...Dạ.

Tương tự ngày hôm qua, tôi hoàn toàn không nếm được vị của thịt xông khói, trứng ốp-la, bánh mì nướng trát mút táo, súp ngô và nước sinh tố rau quả trong bữa sáng.

- Con đi học đây.

Tôi vác cặp lên vai và đi tới cửa trước.

Hay là mình đi chỗ nào đó chơi đi. Xem phim... hoặc là quán cà phê internet cũng được...

Trong lúc tôi còn đang vừa bước đi vừa suy nghĩ như vậy...

- Chào em, Konoha.

Bầu không khí buổi sáng mang theo chút hơi lạnh từ cơn mưa đêm qua, từ trên nền trời trong xanh, những tia nắng ấm áp chiếu xuống.

Chị Tooko đứng trên con đường vẫn còn đọng lại mùi nước mưa nhàn nhạt, tay cầm thi tập của Robert Browning, chị ấy nhìn tôi và nở một nụ cười rạng rỡ.

- Chị tới đón em nè, chúng ta tới trường thôi.

Nét mặt của chị Tooko bây giờ trông chẳng khác gì cái dạo tôi mới lên cấp ba, lúc đó là lúc tôi vừa mới bị chị ấy cưỡng ép gia nhập câu lạc bộ Văn học, vì không để tôi chuồn giờ sinh hoạt, mỗi ngày chị ấy đều chạy đến lớp tôi.

Đó là một khuôn mặt dịu dàng, nhưng cũng rất rạng rỡ.

... Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi, Konoha ơi.

Chị Tooko khép lại thi tập rồi chạy về phía tôi. Hai bím tóc dài như đuôi mèo của chị ấy nảy lên theo từng bước chạy.

Rồi chị ấy nghiêng đầu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt dí dỏm, cứ như thể hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, cổ họng tôi nóng lên, ngực tôi nghẹn lại.

- ...Chị thật lắm chuyện.

Tôi cố kìm nén cảm xúc đang trào lên trong lòng và nói bằng giọng run run:

- Lúc nào cũng thế, lúc nào chị cũng lảm chuyện như vậy. Em đã nói là em không muốn, em không muốn tham gia vở kịch nữa. Hơn nữa đối với Akutagawa thì như vậy cũng sẽ tốt hơn.

Nhìn tôi bướng bỉnh chẳng khác nào một đứa bé, chị Tooko hỏi lại, nét mặt chị ấy hiền từ như một người mẹ.

- Việc Konoha từ chối tham gia vở kịch là vì không muốn nhìn thấy Akutagawa phải đau khổ nữa? Hay là vì chính Konoha đang cảm thấy đau khổ?

- Cả hai.

Lông mày chị Tooko hơi rũ xuống.

- Vậy sao... nhưng mà, nếu cứ như thế này thì sự đau khổ của Konoha và Akutagawa sẽ mãi mãi không chấm dứt được.

- Kệ nó... em thà như vậy còn hơn là phải làm chuyện dư thừa để rồi thất bại và còn đau khổ hơn bây giờ.

Chị Tooko trông càng buồn hơn.

Đó là nét mặt lo lắng xen lẫn bi thương mà mỗi lần nhìn thấy tôi đều cảm thấy không thể chịu đựng được.

- Hôm qua, sau khi Konoha đi về, mặc dù Akutagawa không nói gì cả, nhưng trông em ấy rất khổ sở. Konoha không thấy hiện tại Akutagawa đang rất cần một bàn tay trợ giúp sao.

- Em không làm được. Ngay cả chuyện của em, em cũng chẳng thể tự giải

quyết.

Nhìn thấy tôi cúi đầu, cả người run rẩy, chị Tooko nói tiếp, giọng nói trong veo như nước của chị ấy mang theo chút đau xót.

- Konoha biết không... chị đã rất vui khi chứng kiến Konoha sau khi lên lớp 11 bắt đầu nói chuyện với Akutagawa. Lúc đó, chị thầm nghĩ trong đầu rằng: "Ôi, tốt quá, Konoha rốt cuộc cũng có bạn rồi". Chị thật sự đã rất vui, hồi lớp 10, Konoha chưa từng chủ động thân thiết với ai cả, lúc nào Konoha cũng giữ khoảng cách với những người xung quanh, chẳng khác gì xã giao cả.

Chị vẫn luôn hi vọng Konoha sẽ có thể làm bạn với ai đó.

Bởi vì sang năm là chị tốt nghiệp rồi, chị sẽ không thể ở bên cạnh Konoha được nữa. Đến lúc đó câu lạc bộ Văn học sẽ chỉ còn lại một mình Konoha...

Việc chị Tooko cứ khẳng khẳng muốn tìm thêm thành viên không phải chỉ vì lo lắng cho sự tồn vong của câu lạc bộ, mà còn vì lo lắng cho tôi sao?

Cả việc chị ấy cao hứng đến vậy khi Akutagawa đồng ý tham gia vở kịch cũng là vì không muốn bỏ lại tôi một mình khi chị ấy đã rời khỏi câu lạc bộ sao...

Giọng nói dịu dàng của chị Tooko khiến hai mắt tôi cay xè, tôi vội vàng chớp chớp mắt để ngăn mình khóc.

- Chị thật sự, thật sự là đùa chuyện. Chị toàn nói ra những điều tùy hứng, lúc nào chị cũng sai khiến em làm hết việc này việc khác... Em không muốn có bạn bè gì cả, em không muốn thân thiết với ai cả. Một mối quan hệ mãi mãi tốt đẹp chỉ tồn tại trong truyện cổ tích, một khi tin tưởng vào nó và bị phản bội, người ta sẽ chỉ càng đau khổ hơn mà thôi.

Nếu một mối quan hệ nhất định sẽ tan vỡ, thà rằng ngay từ đầu không cần đến nó.

Với Akutagawa cũng thế... em chỉ muốn quan hệ giữa chúng em giữ nguyên ở mức thoải mái như lúc trước mà thôi. Thế nhưng chị Tooko lại nhiều chuyện kéo cậu ấy đến diễn kịch, lại còn thừa hơi điều tra chuyện của cậu ấy... vì chị Tooko mà em mới phải biết quá nhiều điều mà em không muốn biết...

Tôi bây giờ chẳng khác gì cô Momoki đang đùn đẩy trách nhiệm cho Akutagawa. Nếu tiếp tục nói, tôi sẽ khiến chị Tooko bị tổn thương. Tôi không chịu nổi tính trẻ con của mình nữa, tôi không chịu nổi bất kì điều gì nữa.

- ...Em không muốn biết gì cả... Em không muốn đến gần ai cả... em thà rằng chưa từng gặp gỡ họ...

Miu, và cả Akutagawa cũng thế, tôi thà chưa từng gặp gỡ hai người đó.

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống, chị ấy nhìn tôi với ánh mắt bi thương.

Không được, tôi không được nói thêm gì nữa...

Nhìn thấy tôi im lặng cúi đầu, chị Tooko hỏi tôi:

- Vậy Konoha có hi vọng chưa từng gặp chị không?

Tôi ngẩng đầu lên, cặp mắt đen lay láy của chị ấy vẫn đang nhìn thẳng vào tôi.

Ngực tôi như bị đâm một nhát, khóe mắt nóng lên, cổ họng run rẩy.

- ...Chị Tooko chơi xấu.

Đúng thế. Chị ấy đang chơi xấu.

Sao chị ấy có thể hỏi tôi một câu giáo hoạt như thế chứ.

Những nụ cười, sự dịu dàng, lời nói mà chị Tooko đã thể hiện cho tôi thấy từ trước đến nay lần lượt tái hiện. Trong lồng ngực tôi, cảm xúc nóng bỏng lúc này lại trỗi dậy.

Sau khi mùa đông dài đằng đẵng kết thúc... Dưới tán cây mộc liên nở hoa trắng xóa trong trường học, tôi đã gặp chị Tooko.

... Chị tên Amano Tooko, học lớp 11-H. Như em chứng kiến, chị là một "Cô gái văn chương".

...Nào Konoha, chủ đề hôm nay là "Dưa hấu", "Shinkansen" và "Bình ga". Thời hạn là đúng 50 phút. Hãy viết cho chị một câu chuyện cực kì ngọt ngào nhé! Được rồi, bắt đầu!

(Shinkansen: Loại tàu siêu tốc chạy trên đệm từ của Nhật)

... Uiii, câu chuyện này cay quá Konoha ơi.

... Đã nói chị không phải yêu quái mà. Chị chỉ là một "Cô gái văn chương" thôi.

Chị Tooko là đồ hống hách, không chịu nghĩ trước nghĩ sau, nhai giấy rau rầu chẳng hợp thói thường... lúc nào cũng sai khiến người ta làm hết việc này tới việc khác... bắt tôi chuẩn bị điểm tâm cho chị ấy... tôi rõ ràng không muốn viết tiểu thuyết nữa rồi, vậy mà ngày nào chị ấy cũng bắt tôi viết truyện tam đề, vừa kêu oai oái chua ngọt đắng cay vừa ăn sạch không thừa lại miếng nào...

Rõ ràng chị ấy tùy tiện ích kỉ như vậy, nhưng thỉnh thoảng chị Tooko lại

nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, nói với tôi những lời dịu dàng, ấm áp.

Tựa như Akutagawa chỉ khi đứng trước mẹ là không thể nói dối, tôi cũng không thể nói dối chị Tooko.

Bởi vì chị Tooko vẫn luôn nhìn tôi, chị ấy biết rõ sự yếu đuối và thảm hại của tôi.

Sự hèn nhát của tôi, sự ngu ngốc của tôi, chị Tooko biết tất cả những điều đó.

Thế nên chỉ có chị Tooko là tôi không thể nói dối được.

Vậy mà chị ấy còn chơi xấu như vậy, chị ấy lại còn hỏi tôi liệu tôi có hi vọng mình chưa từng gặp chị ấy không.

Rõ ràng chị ấy đã sớm biết câu trả lời rồi.

Chơi xấu! Chị Tooko chơi xấu!

Chị Tooko là đồ xấu xa!

- ...Chị chơi xấu, ai đời lại hỏi em câu đó chứ, chị biết câu trả lời của em rồi mà vẫn còn hỏi, chị Tooko chơi xấu...

Những giọt nước mắt mà tôi kìm nén từ nãy đến giờ rốt cục cũng trào ra, tôi vừa khóc vừa la lên: "Chơi xấu, chị Tooko là đồ xấu xa", thấy vậy, chị Tooko bước về phía trước và duỗi ra bàn tay trắng nõn của mình ôm lấy hai má tôi. Cảm giác mát lạnh dịu dàng thấm vào da thịt tôi.

Cảm xúc trong tôi cuối cùng cũng được thả lỏng, tôi tiếp tục cúi đầu và khóc. Chị Tooko nhẹ nhàng đọc một lời thoại trong vở kịch:

"Em tin tưởng chàng. Em tin chàng sẽ giành được thắng lợi. Trên người

chàng đâu đâu cũng hiển hiện sự thành thật và nghiêm túc. Những lúc chàng cảm thấy cô đơn, em sẽ đi theo chàng. Vậy nên, xin chàng hãy tiếp tục vững bước đi trên con đường mà chàng tin tưởng. Con đường của chàng rất xa xôi, mọi người sẽ khinh miệt mà coi chàng là gã khờ. Nhưng mà đó là sứ mệnh chỉ một mình chàng sở hữu."

Tôi nói bằng giọng đứt quãng:

- Đó... chỉ là vọng tưởng của Nojima, Sugiko chưa từng nói với anh ta những lời đó.

- Đúng vậy. Nhưng mà chị không phải vọng tưởng của Konoha.

Bàn tay đang đặt trên má tôi rời ra, rồi chi Tooko nắm lấy tay tôi. Sau đó, chị ấy áp tay tôi lên trái tim của chị ấy.

- Chị đang đứng ở đây, bằng xương bằng thịt.

Đôi mắt lạnh lợi của chị ấy nhìn thẳng vào tôi.

Nhịp tim chị Tooko dưới lớp áo đồng phục và áo lót truyền vào lòng bàn tay của tôi.

Ngực của chị ấy vừa phẳng vừa cứng, nhưng lại thật ấm áp, tôi có thể cảm nhận được minh chứng cho sự hiện hữu của chị ấy dưới lớp da thịt này.

Thình thịch... thình thịch...

Nước mắt tôi tiếp tục trào ra.

Cổ họng và ngực tôi như bị xé toang, nước mắt nóng bỏng tuôn ra từ khóe mắt tôi như của một chiếc vòi nước bị hỏng.

Trong khi cảm nhận tiếng tim đập của chị Tooko, tôi cuối cùng cũng nhận

ra một điều.

Từ sau sự kiện với Miu, tôi đã quyết định mình sẽ không đến gần ai nữa, thế nhưng tôi vẫn luôn ở bên cạnh chị Tooko.

Mỗi lần tôi đứng trước mặt chị ấy và khóc lóc thảm hại để trút hết tâm sự thế này, mỗi lần cảm nhận sự ấm áp từ đôi tay của chị ấy như thế này, tôi lại có thể gượng dậy một lần nữa.

Tôi tuyệt đối không hi vọng mình chưa từng gặp chị Tooko.

- Nào, đừng khóc nữa. Đây, cho em mượn khăn của chị nè.

Bàn tay đang nắm lấy tay tôi khẽ tách ra, sau đó chị Tooko đưa cho tôi một chiếc khăn mùi soa màu lam nhạt. Tôi nhận lấy và áp nó lên mặt.

- ... Cái khăn này là em cho chị Tooko mượn mà.

- Hả!

- ... Ba tháng trước rồi.

- Ồ, v-vậy hả? Chị cũng không nhớ rõ lắm?

Chị Tooko lẩm bẩm với vẻ xấu hổ.

- Chờ em lau mặt xong chúng ta đến trường nhé?

Tôi rửa sạch khăn tay ở vòi nước trong trường rồi mới bước vào lớp.

Từ hôm qua, bên trong phòng học đã được trang trí lại thành một gian cửa tiệm cà phê manga, có bàn ghế, những quyển manga mà mọi người mang tới cũng được xếp lên giá sách. Bên cạnh đó là một bảng quảng cáo vẽ hình nhân vật anime.

- Akutagawa đi học chưa?

Khi hỏi một bạn cùng lớp như vậy, tôi nhận được câu trả lời: "Cậu ấy đang luyện tập buổi sáng ở câu lạc bộ Bắn cung rồi".

Tôi đi đến sân tập của câu lạc bộ Bắn cung, ở đó, tôi nhìn thấy Akutagawa mặc hakama đang đứng một mình kéo cung nhắm vào bia.

Tay cậu ấy nắm chặt cánh cung, lưng duỗi thẳng, khuôn mặt chăm chú không chút biểu cảm nhìn chăm chăm vào hồng tâm, sau đó cậu ấy bắn ra một mũi tên.

Mũi tên lướt qua tấm bia và cắm vào thảm tatami dựng đằng sau, thấy thế, Akutagawa khổ sở nhíu mày.

- Akutagawa.

Khi tôi cất tiếng gọi, hai mắt cậu ấy hơi mở lớn với vẻ kinh ngạc.

- Inoue...

- Xin lỗi ông vì chuyện hôm qua. Tôi vẫn đang lo nghĩ về một chuyện khác cho nên hôm qua mới không kiềm chế được mà bỏ chạy. Nhưng tôi sẽ không chạy trốn nữa. Thế nên hôm nay ông diễn kịch cùng tôi nhé? Chúng ta sẽ cùng đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình.

Cặp mắt của Akutagawa càng mở to hơn, cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi cũng ngẩng đầu lên và đối diện với Akutagawa.

Không hề sợ hãi, đường đường chính chính nhìn thẳng vào cậu ấy, cùng với một nụ cười.

Sự kinh ngạc trong mắt Akutagawa dần dần thay đổi thành quyết tâm.

- Tôi hiểu rồi.

Cuối cùng, cậu ấy gật đầu và cũng hơi mỉm cười.

Khoảng khắc ấy, tôi cảm giác như giữa chúng tôi vừa sinh ra một sự đồng cảm tươi mới, nó chảy vào phổi tôi cùng với bầu không khí buổi sáng trong vắt.

Sau khi Akutagawa thay đồng phục, chúng tôi trở lại lớp học, vừa bước vào lớp, tôi nghe thấy âm thanh xôn xao truyền vào tai.

Trong khi tôi còn đang nghi hoặc thì Mori - bạn thân của Kotobuki đã chạy về phía tôi.

- A, Inoue, không xong rồi! Nanase ngất xỉu, cậu ấy vừa được đưa tới phòng y tế, nghe nói là bị cảm lạnh! Cậu ấy sốt ghê lắm!

-Kotobuki á!?

Khi tôi và Akutagawa xông vào phòng y tế, chúng tôi thấy Kotobuki đang nằm trên giường, mặt cô nàng đỏ bừng, hơi thở khó khăn.

- Xin... Xin lỗi, Inoue. Tôi...

Cô nàng mếu máo nhìn tôi.

- ...Tôi sẽ vẫn tham gia vở kịch.

Nghe cô nàng gắng gượng nói đứt quãng như vậy, không hiểu sao ngực tôi thắt lại.

- Đừng gắng sức. Cậu gọi người nhà tới chở về đi.

- Nhưng mà, nếu tôi về, vở kịch sẽ...

- Kotobuki không làm sai gì cả. Dù sao cũng vì tôi nên Kotobuki mới bị cảm lạnh.

Đúng thế, Kotobuki bị cảm lạnh là vì tối hôm cô nàng đã đứng trong mưa nhiều giờ đồng hồ. Việc này hoàn toàn là trách nhiệm của tôi.

- Đừng lo, cứ giao vở kịch cho chúng tôi.

Khi tôi nở một nụ cười thật lòng và nói như vậy, hai mắt Kotobuki rưng rưng nước.

- Ủm...

- Hả, Nanase bị sốt té xỉu sao?

Ở gian hàng cơm cà ri, chị Tooko mặc đồ hầu gái trợn mắt kêu lên.

- Chị Tooko, chị thay Kotobuki diễn vai Sugiko nhé? Em biết chị đã thuộc nằm lòng tất cả lời thoại rồi đúng không?

- Vậy còn vai Nojima thì làm sao giờ?

- Để em diễn.

Chị Tooko tròn mắt ngạc nhiên khi nghe tôi trả lời tấp lự như vậy, sau đó chị ấy ngay lập tức nở một nụ cười và gật đầu.

- Chị biết rồi.

Lúc này, Akutagawa xen vào:

- Nếu Inoue diễn Nojima, vậy vai của Hayakawa phải làm sao bây giờ?

- Dù sao thì lời thoại của Hayakawa cũng rất ít, chúng ta cứ xem tình

huống rồi cắt bớt cũng được.

- Đúng thế, cứ làm như vậy đi. Cũng sắp tới giờ diễn rồi, chúng ta phải đi nói cho Chia một tiếng thôi.

Đúng lúc này, chị Maki ôm một quyển tập phác thảo xuất hiện.

- Hế lô~, Tooko, ôi, cuối cùng mình cũng thấy được bồ mặc đồ hầu gái. Đúng là mỹ nữ chân chính có khác, mặc đồ gì cũng đẹp hết trơn.

- A, sao bồ lại tới đây hả Maki!!! Mình đã nói với bồ là chiều nay mới đến ca của mình cơ mà!

- Hì hì, bồ tưởng nói dối kiểu đó mà lừa được mình à. Nào, đừng chống cự, đứng yên cho mình phác thảo.

Chị Tooko cởi tạp dề và dúi nó vào tay chị Maki.

- Rất tiếc, mình có việc gấp. Mình đi trước đây.

- A, Tooko! vẫn chưa đến giờ đổi ca mà!

Một bạn học cùng lớp của chị Tooko cũng trong trang phục hầu gái vừa định ngăn lại thì chị ấy đã lấy tay chỉ vào chị Maki và nói:

- Cậu dùng tạm người này đi!

- Hả, haaaaa!!! Tooko!!!

Chúng tôi tìm được Takeda đang mặc happi bán takoyaki trong sân trường. Sau khi nói cho cô bé biết những điểm thay đổi trong vở kịch, chúng tôi chạy vội tới nhà thi đấu để thay trang phục, khi chúng tôi thay đồ xong thì chỉ còn năm phút đồng hồ trước giờ diễn.

(happi: Loại trang phục của người lao động ngày xưa của Nhật, ngày nay được mặc trong các dịp lễ hội, điển hình là dùng để nhảy yosakoi)

Tôi và Takeda đứng ở một góc sân khấu, vừa thở phì phò vừa cố điều chỉnh hô hấp.

Chắc hẳn ở bên kia sân khấu, chị Tooko và Akutagawa cũng đang trong tình trạng tương tự.

- C-Cuối cùng cũng kịp.

- Ủ-ừm.

- Em rất vui vì hôm nay anh Konoha đã không vứt bỏ vở kịch và đến trường. Vì anh Konoha chính là người đã nói với em là hãy sống tiếp.

Nhìn sang bên cạnh, tôi thấy Takeda không hề cười. Nét mặt, giọng nói của cô bé đều rất bình thản lạnh nhạt.

- Anh cũng giống như em, Takeda. Từ trước đến nay, anh vẫn đang mang mặt nạ, anh tránh không thân cận với người khác. Nhưng anh cảm thấy chỉ cần hôm nay, nếu diễn thành công vở kịch này, anh sẽ có thể vượt qua được chính mình. Không chỉ anh, mà cả Akutagawa cũng vậy...

- Em sẽ chờ kết quả, có lẽ khi nhìn thấy nó, em cũng sẽ tìm được hy vọng.

Bóng tối vẫn tiếp tục ngự trị trên sân khấu, tôi hoàn toàn không nhìn thấy những gì đang diễn ra ở phía bên kia.

Không biết bây giờ Akutagawa đang nghĩ gì nhỉ!?

Hy vọng chúng tôi có thể cùng nhau vượt qua thử thách này.

Tôi thầm khẩn cầu trong ngực như vậy.

Làm ơn, ông trời, xin hãy phù hộ cho chúng con...

Tiếng chuông khai mạc vang lên, chúng tôi cùng bước về phía sân khấu chật nhe.

Ánh đèn sân khấu nhàn nhạt như ánh trăng chiếu vào vị trí của tôi - bên phải sân khấu - và Akutagawa - người đang đứng bên trái sân khấu. Chúng tôi chậm rãi tiến đến phía trước tấm màn che vẫn còn đang đóng kín.

"Đây là câu chuyện của tôi, của bạn thân Oomiya và của người con gái mà tôi yêu."

Thông qua micrô gắn trên cổ áo, âm thanh của tôi vang vọng khắp nhà thi đấu.

Sau đó, đến lượt giọng trầm thấp của Akutagawa...

"Đây là câu chuyện của tôi, của bạn thân Nojima và của người con gái mà cậu ấy yêu."

Màn che chậm rãi kéo lên, ở trung tâm sân khấu xuất hiện ánh đèn thứ ba chiếu sáng bóng lưng thon gầy của chị Tooko.

Mái tóc dài óng mượt của chị ấy xõa xuống tận eo, phía sau đầu buộc một cái nơ lớn. Trên người chị ấy mặc furisode màu anh đào lộng lẫy cùng với quần hakama đỏ sậm.

"Lần đầu tiên tôi gặp Sugiko là ở hành lang lang hai của nhà hát kịch hoàng gia."

Dù sao tôi cũng chẳng phải diễn viên chuyên nghiệp, kĩ xảo diễn xuất của tôi chẳng thể nào quá xuất sắc được. Thế nên, tôi chỉ cố gắng tưởng tượng ra nhân vật Nojima trong đầu và hòa lẫn tâm tình của anh ta vào tâm tình của

tôi, sau đó dùng hết sức đọc to rõ ràng lời thoại của mình.

Giọng của Akutagawa lúc này cũng rất ổn định.

Khi chị Tooko khẽ đung đưa mái tóc và quay đầu lại, cả khán phòng chật kín chỗ ngồi đồng thời vang lên những âm thanh thán phục.

Đó là vì chị Tooko khi xõa tóc xuống thật sự rất xinh đẹp, nhìn kiểu gì đi nữa thì chị ấy cũng là một mỹ nữ không chê vào đâu được, hơn nữa toàn thân chị ấy còn toát ra một bầu không khí thuần khiết cổ xưa của một cô gái văn chương. Trông chị ấy bây giờ chẳng khác nào một bông hoa báo hiệu mùa xuân.

"Nakata đi đâu rồi vậy tiểu thư Sugiko?"

"Anh ấy đang luyện tập cắm hoa."

Lúc còn vào vai Nojima, chị Tooko thường phẫn khích một cách không cần thiết, thế nhưng khi diễn vai Sugiko, chị ấy đã có thể khống chế cảm xúc của mình. Giọng nói lẫn động tác khẽ cúi đầu chào Nojima của chị ấy đều bao hàm một cảm giác dịu dàng thanh tú.

Nojima nhìn theo hình bóng mỹ lệ đang rời xa của Sugiko.

Ôi, đây là đóa hoa tuyệt mỹ nhất mà tự nhiên đã tạo ra.

Sự tồn tại của nàng thật dịu dàng, cao quý, như mộng ảo.

"Ôi, hỡi cô gái xinh đẹp, nàng thật cao quý làm sao. Ta sẽ trở thành người đàn ông xứng đáng làm chồng của nàng. Xin nàng hãy chờ đến lúc đó, xin nàng đừng kết hôn với bất kì người nào khác!"

Tôi hiểu được tâm trạng này.

Chỉ nội việc nhìn thấy người mình thích thôi là đã cảm thấy hạnh phúc, lồng ngực lại đập rộn ràng, không ngừng tưởng tượng trong đầu những điều tốt đẹp nhất, không thể ngừng việc yêu đơn phương người đó đến mức ngu xuẩn.

Tình cảm của tôi dành cho Miu dần dần chồng lên tình cảm mà Nojima dành cho Sugiko.

Có lẽ trong mắt người khác, đó chỉ là những vọng tưởng nực cười, là những suy nghĩ ích kỉ không hơn không kém.

Có lẽ tôi chưa từng hiểu được cõi lòng của Miu.

Thế nhưng, tình cảm mà tôi dành cho cậu ấy không hề có một chút nào dối trá.

Tôi cầm vợt cùng đánh bóng bàn với Sugiko. Trên bờ môi người tôi yêu nở nụ cười vui vẻ. Mỗi lần nàg vung vợt, ống tay áo của nàg đập dòn như những cánh bướm.

Thật hy vọng khoảng thời gian này có thể kéo dài vĩnh viễn, hẳn là Nojima cũng từng suy nghĩ như vậy chẳng?

"Trên đời này liệu còn tìm được ở đâu một người con gái đáng yêu, thuần khiết, biết suy nghĩ cho người khác và xinh đẹp đến nhường này. Chắc hẳn ông trời đã ban nàg cho ta nên mới để ta gặp được nàg, nếu không phải vậy thì điều này thật sự quá tàn khốc!"

"Niềm hân hoan này đến từ đâu vậy? Là tự nhiên mà có sao? Nếu là tự nhiên mà có sao nó lại sâu sắc đến thế?"

"Ta không thể không yêu nàg, ta không thể tưởng tượng đến việc mất đi nàg. Thật sự không thể. Hỡi ông trời, hãy rủ lòng thương với ta. Hãy ban

hạnh phúc cho đôi ta!"

Tuy nhiên, cho dù Nojima yêu Sugiko đến đâu thì người Sugiko yêu lại là bạn thân của anh ta - Oomiya.

Oomiya từ lâu đã biết được tình cảm Sugiko dành cho mình. Thế nên anh ta cố tình tỏ ra lạnh nhạt với Sugiko. Nhưng trở trêu thay chính thái độ đó chỉ càng khiến trái tim của Sugiko hướng về anh ta hơn.

"Tôi sẽ chơi ván này thay cho Nojima."

Oomiya đi đến trước bàn và đối mặt với Sugiko. Nét mặt của Akutagawa khi diễn cảnh Oomiya không hề lưu tình vụt bóng về phía Sugiko rất nghiêm khắc, nó biểu đạt gút mắc và nỗi đau mà Oomiya đang phải chịu đựng.

Có lẽ đó cũng là gút mắc, là nỗi đau của chính cậu ấy.

Kể từ sự kiện sáu năm trước, Akutagawa đã lập lời thề sẽ trở thành một người khôn ngoan và thành thật.

Sau khi lên cấp ba, khi Akutagawa bị anh Igarashi nhờ giới thiệu Sarashina cho anh ấy và cả lúc Sarashina hỏi ý kiến cậu ấy về việc chia tay với anh Igarashi, chắc hẳn Akutagawa đã rất khổ não, rất mâu thuẫn.

Cậu ấy hẳn cũng đã nếm trải mùi vị khổ sở khi biết tình cảm mãnh liệt của Sarashina nhưng lại không thể tiếp nhận nó, cũng như cảm giác giày vò có tội với anh Igarashi.

Trong suốt một năm ròng, dưới vẻ mặt bình thản của cậu ấy đã che giấu những cảm xúc đó, cậu ấy đã không than phiền với bất kì ai mà chỉ tiếp tục viết ra tâm sự của mình trong những lá thư gửi cho người mẹ đang hôn mê ở bệnh viện.

Tôi thật sự không muốn sự vụng về của cậu ấy, sự thành thật đến cố chấp của cậu ấy bị phủ nhận.

Cho dù nó ngu xuẩn đến thế nào, sai lầm đến thế nào, tôi đều không muốn nó bị phủ nhận.

Bởi vì đó là con đường cậu ấy đã lựa chọn sau khi suy nghĩ thấu đáo.

Câu chuyện dần dần đi đến cao trào.

Oomiya vì muốn chặt đứt những cảm xúc lưu luyến dành cho Sugiko nên đã quyết định ra nước ngoài.

"Tôi chúc cậu được hạnh phúc."

Khi Nojima tới tiễn anh ta, Oomiya lặng lẽ cười và nói như vậy.

Sugiko đứng bên cạnh vẫn đang nhìn anh ta với ánh mắt rưng rưng chực khóc.

Tâm tình của tôi dần dần hòa chung với họ...

Nojima, Oomiya cùng với Sugiko...

Khi đọc câu chuyện này, tôi dường như đang nhìn thấy hình ảnh của bản thân bên trong những nhân vật đó.

Từng trang sách mang tới cho tôi niềm hân hoan, nụ cười, nỗi buồn, phiền não, gào thét và nước mắt.

Nojima cầu hôn Sugiko, nhưng Sugiko từ chối anh ta.

Đeo lên tấm mặt nạ Beethoven bằng thạch cao mà Oomiya gửi tặng từ nước ngoài, tôi mang theo tâm trạng của Nojima và ôm đầu ngồi khóc thút

thít tại trung tâm sân khấu.

Thất tình thật sự là một điều không thể chịu đựng được.

Hi vọng trong nháy mắt bị vỡ nát, thế giới bị bóng tối bao trùm, cơn đau không thể chịu được như thể trái tim bị dao cắt thành từng mảnh, anh ta không còn biết mình nên làm gì để sống tiếp.

Ông trời ơi! Sao ông lại cướp đi điều quan trọng duy nhất của ta!?

Miu, cho đến bây giờ mình vẫn không thể quên được cậu, mỗi lần nhớ đến cậu, hơi thở của mình như ngừng lại, ngực mình lại như nứt ra. Tại sao cậu lại từ chối mình, tại sao cậu lại rời bỏ mình!

Bóng tối phủ xuống sân khấu, ở góc bên phải, Oomiya xuất hiện, anh ta đứng đó với khuôn mặt đau đớn. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi thân hình anh ta.

"Gửi người bạn mà tôi tôn kính nhất, có một chuyện tôi phải tạ tội với cậu. Chỉ cần cậu xem một tiểu thuyết đăng trong tạp chí xã đoàn nào đó, cậu sẽ hiểu. Tôi không thể yêu cầu cậu đọc nó. Đó là lời thú tội của tôi. Sau khi đọc xong, xin cậu hãy phán xét chúng tôi..."

Ánh đèn sân khấu chiếu vào tôi - người đang ngồi ôm đầu ở trung tâm sân khấu. Tôi cầm lấy quyển tạp chí đạo cụ, lật vội qua từng trang của nó và cắn cú đọc.

Lúc này, ở góc trái sân khấu, Sugiko xuất hiện, cô ấy nhìn về phía Oomiya đang đứng ở góc phải với ánh mắt lo lắng.

Sau đó, dưới ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn sân khấu, Oomiya và Sugiko cùng đọc lên nội dung bức thư được đăng trong quyển tạp chí xã đoàn.

"Oomiya, xin chàng đừng tức giận. Em đã lấy hết can đảm của mình để viết nên lá thư này."

Âm thanh trong vắt mang theo sự bi thương của chị Tooko kể lại nỗi lòng của Sugiko dành cho Oomiya.

Đối với điều này, Oomiya vẫn cố chấp từ chối Sugiko, anh ta xin cô hãy tiếp nhận người bạn thân Nojima của mình.

"Cô vẫn chưa thật sự hiểu được những ưu điểm của Nojima. Cô hãy thử một lần nhìn vào tâm hồn cậu ấy. "

"Oomiya, xin chàng hãy nhìn em với tư cách một người con gái, hãy đối xử với em như một con người độc lập. Xin chàng hãy quên Nojima đi. Em chỉ là em mà thôi."

"Cô đang lý tưởng hóa tôi. Cho dù cô đến với tôi thì điều đó cũng sẽ không mang lại hạnh phúc cho cô."

"Chàng nói dối. Chàng thật sự đang nói dối!"

Những lời đối đáp đầy khẩn trương vẫn tiếp tục.

Giọng chị Tooko mang theo sự nhiệt tình, hai má chị ấy bị ánh đèn sân khấu chiếu vào đỏ rực, trong đôi mắt rưng rưng cũng dâng một khát khao cháy bỏng.

Ngược lại, vẻ mặt Akutagawa càng lúc càng phiền muộn tăm tối.

"Ta không hiểu mình nên trả lời thế nào. Ta đang lạc lối. Ta muốn nói chuyện với Nojima, thế nhưng ta lại không có can đảm làm điều đó. Như thế quá tàn nhẫn với Nojima."

Mỗi khi nói ra một lời thoại, Akutagawa lại nhú mày khổ sở. Năm dăm

của cậu ấy siết chặt lại run rẩy.

Nỗi đau và sự khổ sở của Akutagawa đâm vào ngực tôi.

Lời thề buộc bản thân phải thành thật khiến cậu ấy sợ hãi việc đưa ra quyết định.

Những chuyện xảy ra trong quá khứ đang trói chặt lấy trái tim của Akutagawa.

Xin cậu, đừng chịu thua. Hãy chặt đứt những ràng buộc đó.

Cậu không có lỗi.

Cậu là người thành thật.

Thế nên, xin cậu, hãy tiến về phía trước.

"Ta đang suy nghĩ liệu mình có nên gửi đi bức thư này hay không. Ta vốn cho rằng mình thật sự không nên gửi. Thế nhưng..."

Lời thoại dừng lại rồi.

Khuôn mặt của Akutagawa nhăn nhúm, hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm về phía hàng ghế khán giả, trông cậu ấy như vừa phải chịu một cú sốc mạnh.

Sarashina Mayuri đang ngồi ở chính giữa hàng ghế thứ ba tính từ sân khấu, trên cổ bạn ấy có quần băng.

Tôi cũng kinh ngạc nín thở.

Sarashina đang ngược lên nhìn Akutagawa với ánh mắt bi thương.

Bờ môi hơi hé ra của Akutagawa run rẩy, cậu ấy đứng sững như trời

trông. Sau đó, Akutagawa nhắm chặt hai mắt lại, tay ôm lấy đầu, hô hấp của cậu ấy trở nên dồn dập.

Trông cậu ấy bây giờ chẳng khác gì tôi lúc "nó" phát tác.

Toàn bộ nhà thi đấu rơi vào im lặng.

Vốn dĩ Akutagawa vẫn không thể nói ra lời thoại đó của Oomiya, bây giờ khi đứng trước Sarashina, cậu ấy lại càng không thể nói ra nó được.

Cho dù tôi muốn chạy lên, nhưng ở trên sân khấu như thế này thì tôi cũng chẳng thể làm được gì giúp cậu ấy, trong lúc lòng tôi nóng như lửa đốt, một giọng nói trong vắt đã vang lên.

- Oomiya, chàng có thể nghe câu chuyện của em không?

Sugiko...

Không, chị Tooko bước ra chính giữa sân khấu. Chị định làm làm trò gì vậy, chị Tooko!

Bởi vì đây là một hành động không có trong kịch bản, đèn sân khấu mất một lúc mới vội vàng đuổi kịp chị Tooko.

- Câu chuyện này bao gồm "sự thật" quan trọng giúp chàng đưa ra quyết định đối với sự việc này. Xin chàng đừng bịt tai lại mà hãy lắng nghe em nói.

Trong ánh sáng rực rỡ, chị Tooko bắt đầu kể chuyện, mái tóc đen dài khẽ đung đưa, hai mắt chị ấy lấp lánh như sao trời.

- Nhân vật chính của câu chuyện là một chàng trai thành thật, một học sinh ưu tú lễ nghi đoan chính, văn võ song toàn. Ngoài ra còn có hai nhân vật khác. Cả hai đều là bạn cùng lớp với chàng trai đó. Một người trong đó rất giống chàng trai, đó là một cô gái tóc dài nghiêm túc. Người còn lại là một cô

gái tóc ngắn với ánh mắt lạnh lùng, không giỏi giao tiếp.

Cả hai cô gái này đều thích chàng trai đó.

Akutagawa ngẩng đầu lên và nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt kinh ngạc.

Sarashina cũng mở to hai mắt, trông bạn ấy rất hoang mang.

Có lẽ khán giả bên dưới đều đang cho rằng đây chỉ là một phần của vở kịch chăng? Mặc dù cũng có một số người tỏ ra ngạc nhiên, tuy nhiên đại bộ phận người xem vẫn dõi theo ngôn từ và hành động của chị Tooko đang đứng trên sân khấu.

Tôi đứng ở một góc khác của sân khấu nhìn chị Tooko.

"Cô gái văn chương" này sẽ kể ra câu chuyện đầy đau thương và ai oán của Akutagawa theo cách nào đây?

Chị Tooko có thể giúp Akutagawa nói ra lời thoại sao?

- Khi học kì hai bắt đầu, khi được chuyển chỗ ngồi cạnh nhau, chàng trai và cô gái tóc dài trở thành bạn. Cô gái tóc dài thương xuyên phiền não vì không thể hòa thuận với cha mẹ mình. Mỗi lần như thế, chàng trai đều chăm chú lắng nghe cô gái tóc dài, cậu còn mang sách giáo khoa cũ của chị mình tặng cho cô ấy.

Còn cô gái tóc ngắn lúc nào cũng đứng từ đằng xa và nhìn hai người với ánh mắt khó chịu. Thế nên chàng trai mới hiểu nhầm rằng cô gái tóc ngắn rất ghét mình.

Sự thực thì cô gái tóc ngắn cũng rất thích chàng trai, nhưng vì thấy cô gái tóc dài và chàng trai khi ở cạnh nhau là một đôi học sinh ưu tú rất hòa hợp,

cho nên cô đã không thể thành thật với lòng mình.

Các khán giả đều đang nghiêng tai lắng nghe câu chuyện chẳng ăn nhập gì với vở kịch.

Trong nhà thi đấu tĩnh lặng như cánh rừng chỉ còn lại âm thanh trong vắt của chị Tooko đang vang vọng.

- Cô gái tóc ngắn rất muốn có được một vật, đó là một cái móc khóa hình thỏ. Bởi vì cô nghe người ta nói con thỏ này sẽ là bùa hộ mệnh tình yêu, chỉ cần cô mang nó theo người, cô sẽ được ở bên người con trai mà cô thích. Có lẽ cô gái tóc ngắn đã năn nỉ mẹ mình trước cửa tiệm có bán con thỏ đó chẳng? Và rồi cuối cùng thì cô cũng có được con thỏ bông mà mình ao ước.

Cô gái tóc ngắn rất vui vẻ, cô thầm nghĩ trong đầu rằng có lẽ chàng trai sẽ bắt đầu nhận ra cô khi cô có được con thỏ này. Tuy nhiên, cô gái tóc dài cũng sở hữu một cái móc khóa hình thỏ giống hệt của cô gái tóc ngắn.

Không chỉ thế, đó còn là món quà mà chàng trai tặng cho cô gái tóc dài.

Cô gái tóc ngắn đã cảm thấy rất buồn, rất ghen tị, thế là cô đã đẩy cô gái tóc dài ngã xuống hồ nước.

Rất rõ ràng, chàng trai nhân vật chính ở đây là chỉ Akutagawa, còn cô gái tóc dài là Kanomata, trong khi cô gái tóc ngắn là Sarashina.

Đang nghe câu chuyện, hai tay Sarashina đang đặt trên đùi nắm chặt lại, bạn ấy cúi đầu trông rất đau khổ.

Chị Tooko tiếp tục nói:

- Tuy nhiên, người mà chàng trai nhớ mong lại không phải cô gái tóc dài bạn thân của mình, mà là cô gái tóc ngắn.

- !

Sarashina vụt ngẩng đầu lên.

Tôi cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chàng trai thích cô gái tóc ngắn ư? Như vậy không phải là Akutagawa từ hồi tiểu học đã thích Sarashina rồi sao!?

Akutagawa kinh ngạc mở to hai mắt nhìn chị Tooko. Tôi không biết về mặt đó của cậu ấy là khẳng định hay phủ định.

Chị Tooko cười.

- Chàng không tin sao, Oomiya? Chàng muốn giấu cợt câu chuyện của em chỉ là vọng tưởng của một "Cô gái văn chương" sao? Nhưng những điều mà em vừa kể không phải là không hề có căn cứ.

Điều mà chúng ta cần chú ý ở đây là cái móc khóa hình thỏ.

Chàng trai từng nói cho một người bạn khác của mình biết con thỏ đó là một món quà sinh nhật. Vì cậu xấu hổ phải đi một mình tới cửa hàng cho con gái, nên cậu đã nhờ cô gái tóc dài cũng đi với mình và lựa nó.

Nếu chỉ nghe tới đây, có lẽ nhiều người sẽ cho rằng chàng trai muốn tặng con thỏ đó làm quà sinh nhật cho cô gái tóc dài? Tuy nhiên, điều đó là không thể.

Chị Tooko hướng ánh mắt nghiêm nghị về phía khán đài và tuyên bố như vậy. Cả nhà thi đấu đều yên tĩnh như tờ, mọi người đều nín thở chờ nghe lời tiếp theo của chị Tooko.

Sarashina cũng ngồi sững trên ghế như tượng đá.

- Em sẽ cho chàng một manh mối. Tên của cô gái tóc dài là "Emi" có nghĩa là "Nụ cười", bởi vì khi cô gái tóc dài sinh ra đời, dãy núi đã nở nụ cười, cho nên cha cô mới lấy tên này đặt cho cô.

Oomiya, nếu chàng có chút tâm đắc với thơ haiku, hẳn là chàng sẽ biết hình tượng "Dãy núi nở nụ cười" là chỉ điều gì đúng không? Đúng thế, "Dãy núi nở nụ cười" là một cụm từ biểu thị mùa xuân khi cây cỏ đâm chồi nảy lộc và dãy núi dần thay một lớp áo mới xanh mướt sau mùa đông dài đằng đẵng. Nói cách khác, cô gái tóc dài được sinh ra vào mùa xuân. Chàng trai và cô gái tóc dài trở thành bạn thân của nhau là kể từ sau kì nghỉ hè. Lúc chàng trai tặng cái móc khóa hình thỏ cho cô ấy là vào cuối mùa thu. Khi đó còn cách sinh nhật của cô gái tóc dài rất lâu.

(Haiku: Thể loại thơ ngắn độc đáo của Nhật Bản, giới hạn trong 17 âm)

Vậy thì tại sao chàng trai lại nói với bạn mình rằng: "Con thỏ đó là một món quà sinh nhật"?

Chàng trai nói dối sao?

Không phải, vốn dĩ ngay từ đầu, chàng trai vốn định tặng con thỏ đó làm quà sinh nhật cho một ai đó. Bởi vì chàng trai không dám đi một mình tới cửa tiệm cho nên mới nhờ cô gái tóc dài cùng-đi-với-mình-lựa-quà-sinh-nhật-cho-người-đó.

Trên thực tế, sinh nhật của cô gái tóc ngắn là vào mùa thu, không những thế, cô ấy còn một mực muốn có được con thỏ đó.

Khuôn mặt vẫn nhìn chăm chú lên sân khấu của Sarashina rung động mãnh liệt.

Akutagawa cũng vậy.

Chị Tooko trong trang phục furisode và quần hakama tiếp tục nhẹ nhàng kể ra câu chuyện.

Câu chuyện vốn rất nặng nề lắng đọng lại từ từ nhuộm lên một sắc màu dịu dàng nhàn nhạt.

- Oomiya, chàng có biết không? Chàng lúc nào cũng đối xử với em thật lạnh nhạt, thế nhưng chính vì thế, em lại càng để ý tới chàng hơn. Mỗi lần bị chàng làm ngơ, em lại cảm thấy thật buồn khổ, sự ái mộ của em dành cho chàng lại càng sâu đậm thêm.

Chàng trai trong câu chuyện này hẳn cũng giống như em? Hẳn cậu ta cũng đã để ý tới cô gái tóc ngắn chỉ đứng từ xa nhìn với ánh mắt khó chịu và quyết không bao giờ đến gần cậu chẳng?

Thế nên em mới thử tưởng tượng, khi cậu chứng kiến sự yếu đuối và dịu dàng mà cô ấy ngẫu nhiên biểu lộ ra, khi cậu nhìn thấy một cô gái tóc ngắn hoàn toàn khác với cô gái tóc ngắn cậu đã biết từ trước đến nay, có lẽ trái tim của chàng trai đã không cầm được mà rung động trước cô ấy chẳng?

Những lời Akutagawa từng nói trên con đường về nhà ngập ánh chiều tà hiện lên trong đầu tôi.

... Tôi rất dễ để ý tới một cô gái nếu cô ấy để lộ một mặt hoàn toàn khác với hình thường. Ví dụ như chứng kiến hộ dạng khốc thút thít một mình của người mà bình thường có thái độ rất hung hăng chẳng hạn.

Ngày trước, Akutagawa cũng từng nhìn thấy Sarashina trong bộ dạng như vậy cho nên mới bị bạn ấy hấp dẫn sao?

Akutagawa - người từ nãy đến giờ vẫn nhìn chị Tooko bằng ánh mắt kinh ngạc - khẽ cúi đầu xuống, nét mặt cậu ấy trông rất đau đớn. Có lẽ cậu ấy đang nhớ về Sarashina chẳng?

Âm thanh của chị Tooko cũng xen lẫn một chút bi thương.

- Chiếc móc khóa hình thỏ đó vốn là món quà sinh nhật tặng cho cô gái tóc ngắn. Tuy nhiên khi nhìn thấy cô gái tóc ngắn cũng có con thỏ y hệt như thế, chàng trai đã không thể đưa nó cho cô ấy được? Thế là con thỏ đã mất đi công dụng của nó và được chuyển giao cho cô gái tóc dài. Cũng có khi chính cô gái tóc dài đã nói với chàng trai hãy đưa nó cho cô cũng nên. Không, rất có thể ngay từ đầu cô gái tóc dài đã biết cô gái tóc ngắn cũng có một con thỏ như vậy rồi...

Bởi vì đối với cô gái tóc dài, cô gái tóc ngắn chính là tình địch.

Thế nên, cô gái tóc dài có lẽ đã cố tình cho cô gái tóc ngắn thấy con thỏ của mình và nói rằng đó là món quà mà chàng trai tặng cho cô. Tất cả những điều đó chỉ là "tưởng tượng" của em... tuy nhiên, một cô gái dù nhỏ tuổi đến đâu thì vẫn là một cô gái. Nếu cô ấy làm chuyện đó thì cũng không có gì lạ cả.

Chị Tooko tiếp tục nói với vẻ mặt bi thương.

- Sau đó cô gái tóc dài phải chuyển trường, trước khi chuyển đi, cô đã đến gặp cô gái tóc ngắn và đưa quyển sách giáo khoa cùng con thỏ mà cô nhận từ chàng trai cho cô gái tóc ngắn, cô muốn cô gái tóc ngắn mang trả nó lại cho chàng trai. Cô còn nói lời xin lỗi cô gái tóc ngắn.

Tại sao cô gái tóc dài không trực tiếp mang những thứ đó trả lại cho chàng trai? Tại sao cô ấy cố tình đưa chúng cho cô gái tóc ngắn? Em cho rằng từ điểm này, chúng ta có thể nhận ra cô gái tóc dài đã biết người mà chàng trai thích là ai, thế nên cô mới cảm thấy có lỗi khi lấy con thỏ đó làm riêng.

Chẳng biết từ lúc nào... nét mặt Sarashina hướng về phía chị Tooko đã chuyển thành đau thương.

Sáu năm trước, Sarashina - người lúc đó vẫn còn là một học sinh tiểu học - đã cắt đứt đầu con thỏ cùng mẫu truyện Trái quýt và gửi chúng cho Akutagawa.

Nhưng mà tôi không thể trách bạn ấy vì đã làm thế, bởi khi đó, bạn ấy cũng đang bị tổn thương, bạn ấy cũng đang rất đau khổ.

Chị Tooko nhẹ nhàng xoay người, ống tay áo đập dùm, rồi chị ấy nhìn về phía Akutagawa.

- Oomiya, hẳn là chàng đang tự hỏi câu chuyện mà em vừa kể liệu có liên quan gì tới bản thân chàng? Tuy nhiên, trong câu chuyện của ba người đó có cất giấu một sự thật rất quan trọng sẽ giúp chàng có thể dùng chính sức mạnh của mình mở ra một tương lai mới.

Oomiya, chàng sợ hãi phải đón nhận em.

Chàng cũng sợ hãi tương lai sẽ thay đổi vì điều đó.

Chàng đang run rẩy từ tận tâm khảm rằng liệu quyết định của chàng có phá hủy mọi thứ hay không!

Đúng thế, giống như chàng trai kia vì đã thành thật hơn bất kì ai nên mang đến kết quả là làm tổn thương cả hai cô gái, chàng cũng đang sợ hãi liệu mình có phải một gã khờ sẽ đưa ra lựa chọn sai lầm hay không.

Tuy nhiên, Oomiya, mặc dù ba người đó đều bị tổn thương và phải chia lìa, nhưng ai có thể nói chắc rằng tương lai của họ sẽ mờ mịt và khó khăn? Có lẽ đang chờ đợi ở phía trước họ là một tương lai rộng mở tươi sáng cũng nên!

Akutagawa trợn tròn hai mắt.

"Cô gái văn chương" vẫn nhìn thẳng vào cậu ấy và nói bằng giọng mạnh mẽ, âm vang.

- Chỉ cần khép sách lại thì câu chuyện sẽ kết thúc sao? Không, cách đọc sách đó thật sự quá nông cạn. Tất cả câu chuyện sẽ tiếp tục kéo dài đến vô hạn, những nhân vật trong truyện cũng sẽ tiếp tục sống mãi trong trí tưởng tượng của chúng ta.

Chúng ta có thể khiến cho câu chuyện đó trở nên tràn ngập ánh sáng, cũng có thể khiến nó trở nên bi thương buồn thảm. Thế nên, thân là một "Cô gái văn chương", em đã tưởng tượng rằng tương lai của ba người đó sẽ rất tuyệt vời!

Sau khi chuyển trường, cô gái tóc dài đã có thể đứng dậy từ nỗi buồn trên một miền đất mới, cô hòa giải với cha mẹ, chắc chắn cô sẽ có thể làm lại cuộc đời.

Còn cô gái tóc ngắn mặc dù xảy ra một số chuyện buồn mà mất đi một người quan trọng, đồng thời tự làm tổn thương bản thân, nhưng đó chỉ là sự trả thù sớm của tương lai đối với vô số những điều hạnh phúc đến khó tin mà cô sẽ trải nghiệm về sau mà thôi. Cô ấy sẽ có thể vui sống mỗi ngày, nỗ lực hướng về phía trước, sẽ có rất nhiều người yêu thương cô và cô ấy cũng sẽ yêu thương họ bằng cả tấm lòng.

Chị Tooko cất tiếng gọi Akutagawa, giọng chị ấy dịu dàng nhưng cũng rất mạnh mẽ, giống như một tia nắng xuyên qua khe hở của tầng mây đen kịt.

- Oomiya, chàng đã hiểu chưa?

Tất cả chúng ta đều đang bị trói buộc bởi rất nhiều thứ. Bởi gia đình, bạn bè, người yêu, bởi sự giận dữ, niềm vui, nỗi buồn và sự căm hận.

Chàng có lẽ đang nghĩ rằng tất cả những thứ đó đều rất quan trọng với con

người, nếu chặt đứt chúng, con người sẽ không thể sống tiếp được. Tuy nhiên, con người vì cắt đứt sợi dây rốn nối họ với mẹ mình mới có thể được sinh ra trên cõi đời này. Nếu không chặt đứt quá khứ đang ràng buộc mình, ta sẽ không thể tiến về tương lai được.

Chỉ khi thử phá hủy tất cả, thử nếm trải cảm giác bị tổn thương, ta mới có thể biết đến những điều mới mẻ: nhìn thấy chút phong cảnh đang bị che lấp, nhận ra chút tâm tình đang bị trói buộc.

Câu chuyện mà em vừa kể lúc nãy là một câu chuyện nói về sự bi ai và ngu xuẩn của con người, nhưng đồng thời cũng là là "câu chuyện của sự tái sinh" và "câu chuyện của sự bắt đầu"! Câu chuyện đó muốn nói cho mọi người biết hãy dang rộng đôi tay và chờ đón một tương lai tươi sáng! Câu chuyện của chúng ta cũng giống như vậy!!!

Hai má chị Tooko đỏ hồng, đôi mắt chị ấy lấp lánh rạng ngời như những vì sao.

Trong giọng nói của chị ấy tràn ngập hi vọng.

Akutagawa vẫn sững sờ nghiêng tai lắng nghe tương lai chị Tooko đang vẽ ra. Trên hàng ghế khán giả, Sarashina cả người run rẩy bật khóc.

- Chàng có biết về nhân vật "ngài Chân lý" từng xuất hiện trong tiểu thuyết của một nhà văn Bạch Hoa phái nổi tiếng không? Ông ta - người theo đuổi cái đẹp và chân lý - đã nói một câu thế này: "Người không tự mình trải nghiệm sẽ không thể hiểu được nhân sinh thực sự là gì! Lúc nhần nại không được nữa và muốn khóc lên thì hãy cứ khóc thỏa thích đi! Nhần nại sẽ không mang lại cho chúng ta sức mạnh giúp ta đứng dậy. Bởi vì trong nhân sinh có những điều không thể nhần nại được, cho nên con người mới có thể tái sinh."

Nhà văn khắc họa ra nhân vật "ngài Chân lý" này còn viết ra rất nhiều câu

chuyện tái sinh khác, ông tin tưởng và yêu quý con người, bằng những ngôn từ thẳng thắn không hề hoa mỹ, ông ca tụng sự kiên cường và thiện ý của con người!

Dĩ nhiên, cũng có lúc ông không tin tưởng vào người khác, thậm chí ông còn mất niềm tin vào chính mình, ông cũng từng nản lòng dừng bước. Cho dù là ai đi nữa thì chỉ cần là con người, họ cũng sẽ mang trong mình đau đớn, khổ sở, phiền não. Không con người nào lại chưa từng đau khổ. Trên đời này không tồn tại con người nào chưa từng thất bại!

Bởi vì tất cả chúng ta đều là những tên khờ!

Em, chàng, và tất cả những nhân vật trong câu chuyện kia, tất cả con người đang sống trên thế giới này, đều mang trong mình sự khờ dại.

Nếu con người không ngu ngốc, vậy thì nghệ thuật và văn học cũng sẽ không tồn tại! Đúng thế, chúng ta, tất cả chúng ta đều là những kẻ khờ dại!

Trường học, xã hội đều là nơi tập hợp của những kẻ ngu ngốc. Em hi vọng chàng trước hết hãy nhận thức rõ điều này!

Bóng ma âm u trong mắt Akutagawa dần biến mất, cứ như thể cậu ấy đang tỉnh lại từ cơn ác mộng dài đằng đẳng và nghênh đón ánh bình minh.

Khuôn mặt cứng đờ của cậu ấy dần trở nên nhu hòa, nét mặt cậu ấy trở nên nhẹ nhàng thoải mái như thể tất cả đau đớn, khổ sở đã bị gột sạch.

Chị Tooko đã dùng hết sức lực của mình để nói ra những lời vừa nãy.

Trên sân khấu mịt mờ, ánh đèn rực rỡ chiếu thân hình của chị ấy.

Mái tóc đen dài óng ả, vàng trán, gò má và phần cổ thấm ướt mồ hôi của chị ấy đều đang tỏa sáng lấp lánh chẳng khác gì những vì sao trên bầu trời

đêm. Bờ môi sắc anh đào của chị ấy vẫn không hề dừng lại, những từ ngữ ấm áp, mạnh mẽ vẫn đang tuôn ra.

- Em xin chàng, xin chàng đừng quá lo lắng về việc phải trả nên khôn ngoan thành thật nữa, xin chàng đừng đứng yên một chỗ nữa! Xin chàng đừng trói buộc bản thân bằng tầng tầng xiềng xích nữa!

Chàng hãy thử tưởng tượng ra một tương lai tươi sáng hạnh phúc! Có thể vì tưởng tượng quá nhiều mà chàng sẽ thất bại, có lẽ chàng sẽ cảm thấy xấu hổ, cảm thấy hổ thẹn, ngộ nhận mà làm tổn thương người khác, đó hiển nhiên là một điều sai lầm. Thế nhưng cho dù chàng vấp ngã vì sai lầm đó thì chỉ cần chàng lại đứng dậy và bước tiếp là được!

Cho dù gặp đau khổ, xin chàng đừng thất vọng, chàng hãy cứ nghĩ rằng đó chỉ là một sự trả thù sớm mà tương lai dành cho thành công sau này của chàng mà thôi. Đẳng nào chúng ta cũng là những tên khờ, vậy thì chúng ta hãy cứ là những tên khờ mang theo lý tưởng trong tim, là những tên khờ luôn tiến về phía trước không sợ hãi thất bại!

Khờ dại không có gì xấu cả. Chàng hãy cứ làm theo cách của chàng, nói ra mọi điều trong thâm tâm bằng chính âm thanh, ngôn ngữ, ý nghĩ và sự thành thật của chàng! Chàng hãy tự quyết định con đường mình đi bằng chính con tim mình!

Trong đầu tôi hiện lên một bầu trời nhuộm ánh ráng chiều ấm áp.

Bầu trời màu cam, hiền hòa, trong vắt không một gợn mây...

Trên bầu trời đó, một quả, rồi hai quả quýt tươi rói được ném ra.

Bàn tay trắng muốt của chị Tooko lần lượt ném ra từng quả quýt vào nền trời chiều trải rộng trên đầu.

Ba quả, bốn quả, năm quả...

Khuôn mặt rạng rỡ, đôi mắt dịu dàng, hai bím tóc dài đung đưa, tiếng cười trong vắt...

Sự u uất tích lũy trong lòng tôi dần bị hòa tan trong mùi hương chua chua ngọt ngọt đó.

Khóe miệng Akutagawa mím chặt, trong ánh mắt cậu ấy lóe lên sự quyết tâm.

"Ta sẽ gửi đi lá thư này. Nojima, xin cậu hãy tha thứ cho tôi."

Những lời đó được cậu ấy khẽ nói ra bằng giọng trầm thấp nhưng cũng rất rõ ràng.

Đó là lời giã từ của Akutagawa đối với quá khứ.

Tôi và Sarashina đều hiểu được điều đó.

Sarashina không còn run rẩy nữa. Nước mắt vẫn lăn dài trên hai gò má, nhưng bạn ấy đã ngẩng đầu lên và nhìn về phía sân khấu với ánh mắt như đang cầu nguyện.

Akutagawa thẳng lưng và duỗi tay phải về phía chị Tooko, sau đó cậu ấy cao giọng nói, ánh mắt cậu ấy ngập tràn nhiệt tình cháy bỏng.

"Hỡi thiên sứ mà ta yêu, nàng hãy cùng Takeko đến Paris. Hãy mang theo toàn bộ những tấm hình từ thuở nhỏ của nàng. Cho dù mất đi toàn bộ thế giới, ta cũng không muốn đánh mất nàng. Tuy nhiên, nếu có thể có được cả nàng và thế giới, ta sẽ vui vẻ hô to vạn tuế!"

Bờ môi chị Tooko cũng tách ra thành một nụ cười rạng rỡ như đóa hàm tiếu khoe sắc.

Rồi chị ấy lao về phía Akutagawa, mái tóc đen dài của chị ấy tung bay như cánh chim.

Ánh đèn sân khấu đuổi theo chị Tooko.

Và rồi, ngọn đèn đang chiếu vào Akutagawa chồng lên nhau và hòa làm một với ngọn đèn của chị Tooko, chị Tooko dang rộng hai tay với vẻ mặt hạnh phúc tột độ, sau đó nhào vào lồng ngực của Akutagawa và ôm chầm lấy cậu ấy.

"Cảm ơn! Cảm ơn chàng! Oomiya! Cảm ơn chàng!"

Theo như kịch bản thì thực ra ở đoạn này Sugiko phải khẽ nở nụ cười và từ từ bước về phía Oomiya, Oomiya cũng tiến về phía Sugiko, sau đó Sugiko đặt tay lên tay của Oomiya và hai người cùng nhìn nhau cười.

Nhưng mà có lẽ là chị Tooko đã quá cao hứng và quăng luôn kịch bản ra khỏi đầu.

Akutagawa hơi tròn mắt ngạc nhiên vì bất chợt bị ôm chầm lấy, tuy nhiên, ngay lập tức nét mặt của cậu ấy đã trở nên rạng ngời, cậu ấy cũng khẽ vòng tay ôm lấy chị Tooko.

Mặc dù theo chính thể mà nói thì đây cũng là một cảnh rất đạt, diễn xuất cũng chẳng có chỗ nào để chê, nhưng khi nhìn thấy hai người ôm ấp một chỗ như vậy, nói thật là tôi cũng cảm thấy có chút ghen ghét.

Chị Tooko thiệt là, mắc gì phải phấn khích đến thế chứ!

Ngực tôi đau nhói, cảm xúc của tôi bây giờ là sự pha trộn giữa đau đớn và xót xa, chẳng lẽ tôi đã quá nhập tâm vào nhân vật Nojima rồi sao?

Đèn tắt, bóng tối lại trở về với sân khấu, những người hạnh phúc yêu nhau

biến mất trong màn đêm.

Tôi vẫn ngồi ở trung tâm sân khấu, kinh ngạc cúi đầu nhìn tờ tạp chí xã đoàn đang trải rộng trước mắt, đúng lúc này, ánh đèn lại sáng lên và chiếu rọi bóng hình cô độc của tôi.

Oomiya đã đánh đổi tình bạn lấy cô gái mà anh ta yêu nhất, thế nhưng Nojima lại cùng lúc mất đi người bạn thân và cô gái mà anh ta yêu. Liệu còn có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau này, anh ta tuyệt vọng, anh ta khổ sở.

Tuy nhiên, giống như chị Tooko từng nói, nếu không chặt đứt quá khứ đang trói buộc bản thân, người ta sẽ không thể hướng về tương lai được.

Chỉ khi thử phá hủy tất cả, thử nếm trải cảm giác bị tổn thương, ta mới có thể biết đến những điều mới mẻ. Nhìn thấy chút phong cảnh đang bị che lấp, nhận ra chút tâm tình đang bị trói buộc.

Hiện tại, tôi cũng muốn tin vào những lời đó.

Tôi muốn tin tưởng rằng phía trước màn đêm này sẽ là một thế giới rộng mở.

Tôi muốn tin tưởng vào một mối quan hệ mà cho dù hai người đã lỡ bỏ qua nhau, đã nói xấu lẫn nhau, tổn thương lẫn nhau, tan vỡ lẫn nhau, rời xa lẫn nhau... thì một ngày nào đó, họ cũng sẽ lại đoàn tụ với nhau.

Chính vì vậy, tôi cũng sẽ không sợ hãi việc đưa ra quyết định nữa.

Tôi xé rách tờ tạp chí rồi đứng bật dậy, sau đó ném tấm mặt nạ mà Oomiya tặng xuống sân khấu.

Mặt nạ thạch cao phát ra tiếng vỡ vụn, những mảnh vỡ màu trắng bắn tung tóe khắp nơi.

Tôi hướng về phía khán phòng và hét lên, như muốn chặt đứt những xiềng xích nặng nề đã trói buộc tôi từ bấy lâu nay.

"Ta sẽ một mình chịu đựng nó, và rồi, từ sự cô độc lạnh lẽo đó, ta sẽ một lần nữa tái sinh. Có lẽ ngày nào đó chúng ta sẽ đứng bắt tay nhau trên một đỉnh núi. Cho tới ngày đó, bạn của ta, chúng ta mỗi người sẽ đi trên hai nẻo đường riêng biệt."

Sức lực rút khỏi chân của tôi, tôi lại khuỵu xuống sân khấu.

Trong ánh đèn dần dần mờ tối, tôi ôm lấy đầu và thấp giọng rên rỉ.

"Ta cuối cùng cũng có thể chịu đựng sự cô độc này. Từ nay về sau ta sẽ phải một mình chịu đựng nhiều điều hơn nữa sao? Ông trời ơi, xin hãy giúp ta!"

Đúng thế, từ nay về sau, hẳn là tôi sẽ vẫn một mình cuộn tròn trên giường khóc lóc, trốn tránh.

Có lẽ tôi sẽ hối hận, sẽ tuyệt vọng.

Có lẽ sẽ có lúc tôi nghĩ rằng mình không thể chịu đựng được sự đau khổ này nữa.

Nhưng cho dù vậy, sau khi đã khóc chán chê, tôi sẽ lại đứng dậy và tiếp tục tiến về phía trước.

Câu chuyện thực sự sẽ bắt đầu từ đó.

Trong khi đang quỳ trong bóng đêm, tai tôi có thể nghe thấy cả nhà thi đấu đang rung động vì rất nhiều tiếng vỗ tay hoan hô.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Chương cuối: Bạn bè

Sau khi vở kịch kết thúc, Sarashina đến thăm gian phòng học được trưng dụng làm phòng chuẩn bị cho các diễn viên. Hai mắt bạn ấy đỏ hoe, tuy nhiên trông bạn ấy rất thanh thản, cứ như thể bạn ấy đã vượt qua được điều gì đó.

- Akutagawa, mình xin lỗi vì đã gây nhiều rắc rối cho bạn trong thời gian này. Từ nay mình sẽ không đến tìm bạn nữa... Mình rất sợ phải cô độc, từ nhỏ tới lớn ba mẹ mình vẫn luôn cãi nhau, thế nên lần sinh nhật nào mình cũng chỉ có một mình. Mình rất hi vọng sẽ có ai đó cùng mình trải qua ngày sinh nhật. Thế nhưng, sau khi xem vở kịch của các bạn, mình cảm thấy bây giờ cho dù chỉ có một mình thì mình vẫn sẽ chịu đựng được.

- Tôi mới là người phải xin lỗi cậu.

Akutagawa cúi đầu về phía Sarashina.

Trông Sarashina... và Akutagawa... vẫn còn hơi buồn.

- Hai em nè, chị có một thứ muốn cho hai em xem.

Chị Tooko vui vẻ nói, sau đó chị ấy đưa cho chúng tôi xem một hợp tuyển văn học của trường cấp hai nào đó.

- Thực ra chị vốn định đưa cái này cho Akutagawa đọc trước khi vở kịch

diễn ra, tuy nhiên vì chuyện Nanase té xỉu nên chị bối rối quá và không kịp đưa cho em. Em thử đọc từ trang mà chị đã đánh dấu đi.

Akutagawa cầm lấy quyển hợp tuyển với nét mặt khó hiểu, sau đó cậu ấy lật ra trang đã được đánh dấu lại bằng một tấm thẻ màu tím phớt.

Chúng tôi cũng nghiêng đầu nhìn vào từ bên cạnh.

Đập vào mắt tôi là tiêu đề và một cái tên được viết tay.

... Hái quýt, Kanomata Emi, lớp 8-A.

Chẳng lẽ đây là bài văn của Kanomata sao?

Chị Tooko cười không đáp.

Akutagawa và Sarashina đã bắt đầu ngẫu nhiên đọc.

"Chủ nhật, tôi cùng ba mẹ đi hái quýt ở vườn trái cây cạnh nhà."

Trong bài văn mở đầu bằng một câu như vậy là quang cảnh ấm áp của một gia đình cùng nhau vui vẻ hái quýt. Ngoài ra còn có một chuyện khác được viết.

"Khi tôi bóc quýt ăn cùng ba mẹ, tôi chợt nhớ đến một mẫu truyện ngắn tên là Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke. Ngày xưa, tôi từng đọc câu chuyện này cùng một người bạn. Khi vừa mới chuyển trường, những lúc cảm thấy cô đơn, tôi lại đọc đi đọc lại mẫu truyện này để cổ vũ bản thân. Nó là câu chuyện quan trọng nhất với tôi, là câu chuyện mà tôi thích nhất."

Trên khuôn mặt của Akutagawa và Sarashina đang đọc bài văn đều hiện hiện một nụ cười xen lẫn chút đau xót.

Chị Tooko nhỏ giọng dịu dàng nói:

- Trong tương lai mà chị đã kể ra trên sân khấu thực ra cũng có trộn lẫn một chút sự thật vào đó.

Kanomata, người chỉ có thể phát tiết sự phiền muộn trong nội tâm với cha mẹ qua việc cắt sách giáo khoa - đã làm lành với cha mẹ mình ở miền đất mới và có một cuộc sống bình thường yên ổn.

Kanomata đã không còn bất hạnh nữa, bạn ấy không còn căm hận ai nữa. Những chuyện xảy ra trong quá khứ bây giờ được bạn ấy nâng niu ôm ấp như những kỉ niệm ấm áp.

Sau khi biết được chuyện này, tôi nghĩ hẳn Akutagawa và Sarashina sẽ cảm thấy thanh thản hơn.

Và đúng thế, hiện tại nét mặt của hai người đều phẳng phất như đang nhìn thấy những trái quýt nhảy múa trên bầu trời rực ánh chiều tà...

Sarashina nói khẽ:

- Từ trước đến nay mình vẫn rất ghét Trái quýt của Akutagawa Ryuunosuke. Tuy nhiên, mình sẽ thử đọc nó một lần nữa. Mình có cảm giác lần này mình sẽ có thể đọc nó với một tâm tình hoàn toàn khác với trong quá khứ...

Khi Sarashina chuẩn bị đứng dậy rời đi, Akutagawa gọi bạn ấy lại.

- Konishi, lúc này chị Tooko có nói chiếc móc khóa hình thỏ mà Kanomata đã lựa đó thật ra là một món quà sinh nhật tôi định tặng cho cậu. Đó cũng là sự thật. Cái lúc tôi đi ngang qua trước nhà cậu và nhìn thấy cậu ngồi khóc trong vườn, tôi đã thích Konishi từ lúc đó.

Cái tên mà Akutagawa nói ra không phải "Sarashina" mà là "Konishi".

Ở bệnh viện, lúc tôi hỏi cậu ấy có thích Sarashina không, Akutagawa đã trả lời với ánh mắt bi thương rằng: "Tôi từng thích cậu ấy".

Đó cũng là một sự thật không hề có chút dối trá nào. Ngay cả việc Akutagawa đã không thể bỏ mặc Sarashina cũng thế, đó không chỉ là vì cảm giác phải chuộc tội, mà còn vì Sarashina chính là người cậu ấy đã thích từ thuở còn bé.

Khóe mắt của Sarashina hơi rưng rưng, rồi bạn ấy mỉm cười.

- Cảm ơn cậu. Tạm biệt, Kazushi.

Ngay khi Sarashina vừa bước ra khỏi cửa, chị Maki đi vào.

- Mọi người vất vả rồi! Tooko, bồ diễn trên cả tuyệt vời! Nể mặt bồ đã cho mình xem một màn diễn đầy tài năng như vậy, mình đây sẽ không tính toán với bồ việc bồ đã bắt mình mặc đồ hầu gái phục vụ ở gian hàng cơm cà ri nữa.

- Phục vụ!? Chị thật sự đã làm vậy sao!? Lại còn trong trang phục hầu gái?

Nghe tôi thất thanh kêu lên, chị Maki trả lời không hề ngại ngùng.

- Đương nhiên, em thấy chị đã có khi nào từ chối thỉnh cầu của Tooko chưa? À đúng rồi đúng rồi, Tooko nè, thằng phá gia chi tử của cái nhà mà bồ đang tá túc cũng đã đến gian hàng cơm cà ri đấy.

- Ryuuto á?

- Ừ. Còn dẫn theo cả bầy con gái nữa mới ghê chứ. Thiệt tình, thằng nhóc đó vẫn chứng nào tật nấy. Lúc mình định đến ghi thực đơn nó còn dám trợn mắt nhìn mình nói: "Tôi vừa nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trên đời". Thế nên

mình đạp luôn một phát vào chân ghế cho nó ngã chổng kèn ra đất.

Nói xong, chị ấy nở một nụ cười ngọt ngào.

Khi tôi vừa thử tưởng tượng bộ dạng của bà chị này mặc đồ hầu gái nói: "Hoan nghênh quý khách", lòng tôi bỗng dâng lên sự đồng cảm sâu sắc với phát ngôn của Ryuuto. Tuy nhiên, nếu tôi dám nói điều này ra khỏi miệng, chắc hẳn tôi sẽ bị chị ấy đá bay ra khỏi phòng cho mà xem.

- Cảm ơn bồ nha, Maki. Vì vở kịch, cũng như những chuyện khác... nếu không có Maki, lần này mình thật sự không biết phải làm sao luôn.

Chị Tooko, bình thường vẫn tránh chị Maki như tránh tà, lần này lại cúi đầu và nói ra một câu cảm ơn chân thành.

Có lẽ cái quyển hợp tuyển lúc này cũng là do chị Maki vận dụng những mối quan hệ của mình lấy được và đưa cho chị Tooko.

Tuy nhiên, tôi tự hỏi không biết "thù lao" lần này sẽ là gì đây?

Cặp mắt chị Maki lóe sáng, chị ấy nói với vẻ thỏa mãn.

- Cuối cùng thì mình cũng đã truyền tải được tình yêu của mình đến bồ sao? Bây giờ nếu mình khẩn cầu, bồ sẽ cởi đồ cho mình xem chứ?

- Còn lâu!

Thấy chị Tooko đỏ mặt hết lên, chị Maki cười nhảu.

- Tiếc quá. Mà thôi được rồi. Dù sao thì mình cũng nhận được "thù lao" xứng đáng với công sức bỏ ra.

Chị Tooko im luôn không biết nói gì.

Sau đó, chị Maki nghiêng đầu về phía tôi và thì thầm:

- Lát nữa ở sảnh chính sẽ diễn ra một buổi hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, em nhất định phải đến đấy, Konoha. Có thứ này hay lắm.

- Aa!!! Bờ lại đang nói bậy bạ cái gì thế Maki!

Sau khi ném cho chị Tooko đang vung vẩy ống tay áo kimono một cái nháy mắt tràn đầy yêu thương, chị Maki rời khỏi căn phòng.

- Ồ? Không biết có thứ gì hay ho thế nhỉ?

Đứng ở đằng sau nghe chúng tôi nói chuyện, Takeda nghiêng đầu tự hỏi.

- K-Không có gì đâu, Chia. Maki nói bậy ấy mà! Konoha cũng thế, em tuyệt đối không được đi xem buổi hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đâu đấy.

Vội vàng thay đồ xong, tôi tạm biệt Takeda và Akutagawa, sau đó không quay về lớp mà chạy thẳng tới sảnh âm nhạc nơi diễn ra buổi hòa tấu.

Bám sát đằng sau tôi là chị Tooko đã đổi trở lại đồ đồng phục, với hai bím tóc buộc vội.

- Nè, Konoha, em định đi xem thật đấy à? Em thật sự phải đi xem à? Nhạc cổ điển có gì hay ho đâu, buồn ngủ chết đi được ấy chứ. Hay là em đi ăn chè trái cây với chị đi?

- Chị Tooko có ăn được mấy thứ đó đâu mà rủ em đi làm gì hử?

- Vậy chúng mình quay về phòng câu lạc bộ đi, Konoha sẽ viết cho chị một câu chuyện tình mang hương vị chè trái cây ngọt ngào, nhé?

- Em không muốn trong lễ hội trường mà còn phải đi viết điểm tâm cho

chị Tooko đâu.

- Rốt cuộc là tại sao em lại muốn đi xem hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đến thế hả?

- Câu đó em hỏi chị mới đúng, rốt cuộc thì tại sao chị phải tức tốc đuổi theo em hả?

- Bởi vì... bởi vì...

Vừa đuổi theo tôi, chị Tooko vừa vung vẩy hai nắm tay với vẻ mặt rất không tình nguyện. Cứ như vậy, trong khi vẫn còn đang lờ lững lại với nhau, chúng tôi đã đến được sân trong nơi hội trường hòa nhạc tọa lạc.

- Không được, không cho em vào đâuuu~~~

Mặc kệ chị Tooko níu lấy ống tay áo và cố gắng ngăn tôi lại, tôi vẫn mua vé và bước vào bên trong.

Vừa bước qua cửa, tôi đã chứng kiến một tấm biển quảng cáo đang treo trong hành lang to đến mức tôi phải ngẩng đầu lên mới hết được.

Đó là một bức hình phóng lớn của chị Tooko.

Trong bức hình, chị Tooko ăn mặc chẳng khác gì một hoạt náo viên với áo thun ba lỗ và váy ngắn, trên tay cầm cục tua rua, chị ấy đang cười tươi rói và nhảy lên với một phong cách rất Yomost. Tóc chị ấy được cột thành hai cái đuôi ngựa, cộng thêm đó là... không biết cái này là sở thích của chị Maki hay yêu cầu của chị Tooko... nhưng chị ấy còn đeo thêm một cặp kính mắt.

Dưới sự hỗ trợ của chiếc áo thun ba lỗ mỏng manh, bộ ngực của chị Tooko hoàn toàn thể hiện ra hết cái sự phẳng của chúng, ngoài ra tôi còn có thể thấy một chút da thịt trắng nõn của chị ấy dưới vạt áo. Ở góc độ này tôi

có thể nhìn được cái rốn của chị Tooko như ẩn như hiện, mặt khác, cái váy ngắn tung bay cũng khơi gợi trí tò mò của người xem với chiếc quần lót của chị ấy. Cặp giò trắng muốt thì đang gập lại và dừng ở giữa không trung.

Bên cạnh biển quảng cáo là một hàng chữ: "Gửi tới tất cả thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng trường Seijou, hướng đến tương lai, cố lên!"

Hiểu rồi, té ra đây là "thù lao" lần này.

Mà nhìn cái này tôi mới sức nhớ, dạo trước hình như tôi đã từng thấy chị Tooko mang theo hai bím tóc được buộc lộn xộn không đều nhau trông rất kì quặc chạy vội trên hành lang thì phải. Lúc đó có lẽ buổi chụp hình vừa kết thúc cũng nên.

Thấy tôi gật gù như hiểu ra, chị Tooko đỏ mặt tới mang tai lí nhí giải thích:

- K-Không phải... người này, không phải chị. Bạn này chắc học lớp nào đó. Đi mà, Konoha, đừng nhìn nữa... đừng nhìn nữa mà...

Tôi bật cười.

- Tốt quá, cuối cùng chị Tooko cũng tìm ra được một người ngực phẳng như chị rồi.

Vừa nói xong, đầu tôi đã bị cốc một phát.

- Đáng ghét! Sao em có thể vô tâm thế hả. Uống công hời sáng chị lấy khăn cho em mượn.

- Đó rõ ràng là khăn của em cơ mà. Được rồi, buổi hòa tấu sắp bắt đầu rồi kìa. Với lại chị càng làm lớn chuyện thì chỉ càng khiến người ta để ý hơn thôi.

Nhận ra người xung quanh đang chỉ trỏ thì với nhau: "Ê mày, nhìn kia, đằng kia không phải là...", chị Tooko vội cúi đầu núp vào sau lưng tôi.

- C-Chúng mình nhanh vào chỗ ngồi thôi, Konoha.

Thiệt tình, thế này còn khiến người ta chú ý hơn...

Hai tay chị Tooko nắm chặt lấy áo của tôi, cảm nhận hơi ấm từ khuôn mặt đang nép sát vào sau lưng, tôi đành bước đi, trong lòng có chút tức cười.

- Ư ư... đáng ghét, lần sau chị sẽ không nhờ Maki chuyện gì nữa hết~~~

Sau khi ngồi vào ghế, chị Tooko vẫn tiếp tục lầu bầu.

- À đúng rồi, anh bạn trai săn gấu của chị vẫn khỏe chứ?

Bị tôi bất ngờ hỏi một câu như vậy, khuôn mặt chị Tooko đỏ bừng lên như trái cà chua, hai mắt chị ấy mở to với vẻ ngạc nhiên.

- Ý-Ý-Ý-Ý em là sao?

- Hokkaido cũng sắp tới mùa đông rồi, chị nhớ chuẩn bị khăn quàng cổ màu trắng cho anh ấy nhé.

- Ư...

- Lúc nào hai người tổ chức đám cưới nhớ gửi thiệp mời em đấy. Đừng quên kèm thêm vé máy bay khứ hồi nữa.

Hai má vẫn đỏ bừng, chị Tooko cúi đầu và lờm sang tôi đang ngồi bên cạnh với ánh mắt yếu đuối.

- K-Konoha đúng là đồ xấu xa, xấu xa tới tận xương tủy luôn.

Màn sân khấu kéo lên, buổi hòa tấu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng là niềm tự hào của trường cấp ba Seijou cuối cùng cũng bắt đầu.

Chị Maki mặc áo đuôi tôm và đang vung vẩy chỉ huy, trông chị ấy tràn đầy sức sống và hết sức vui vẻ.

Lúc tôi đi ra ngoài sau khi buổi hòa tấu khiến người ta cảm động kết thúc, sân trường đã được nhuộm bởi ánh nắng chiều ấm áp.

"Lễ bế mạc sắp diễn ra, yêu cầu tất cả học sinh tập trung về nhà thi đấu."

Tiếng thông báo của các ủy viên lễ hội vang lên giữa bầu trời màu cam.

Tôi chia tay với chị Tooko và quay về lớp của mình, khi bước vào lớp, tôi thấy Akutagawa đang đứng một mình bên cạnh cửa sổ và nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

- Akutagawa.

- Inoue...

Akutagawa quay đầu lại. Tôi bước về phía cậu ấy.

- Ông không đi dự lễ bế mạc à?

- Cứ nghĩ tới lễ hội trường sắp kết thúc là tôi lại thấy có chút cô đơn, thế nên tôi muốn đứng ở đây thêm một lúc nữa.

- Không ngờ ông mà cũng nói ra được một câu như vậy.

Gió mát thổi vào từ cửa sổ đang mở.

Phòng học cũng được nhuộm bởi ánh nắng chiều.

- Nhưng mà có lẽ tôi cũng không khác gì ông. Trong ngực tôi cứ như thiếu đi thứ gì đó. Tuy nhiên tôi cũng không ghét cảm giác này... cho dù từ sáng tới giờ phải tất bật khắp nơi, nhưng như vậy cũng rất vui.

Akutagawa cười nói:

- Đúng thế.

Bầu không khí hiền hòa này khiến tôi cảm thấy thật thoải mái, tôi muốn đắm chìm trong nó mãi.

- Tôi... từ lúc lên cấp ba tới giờ, tôi chưa từng hăng hái tham gia bất kì hoạt động trường học nào như lần này. Tôi vẫn luôn nghĩ những chuyện thế này thật phiền phức, cứ tham gia cho có là được. Nhưng mà lần này... tôi cảm thấy thật tốt là tôi đã có thể cùng ông đứng diễn trên sân khấu.

- Tôi cũng giống như ông, Inoue. Từ trước đến giờ, tôi vẫn luôn coi lễ hội trường và đại hội thể thao như một nghĩa vụ phải thực hiện của học sinh. Chưa bao giờ tôi cảm thấy vui vẻ khi làm những điều đó với bạn của mình như lần này. Cũng nhờ có chị Amano và ông mà tôi mới có được trải nghiệm đó.

- Chỉ có chị Tooko là đã giúp ông nói ra lời thoại thôi. Tôi chẳng làm được gì cả.

- Không, nếu Inoue không nói với tôi cái câu "Cùng đối mặt với sợ hãi" đó, có lẽ tôi đã chạy trốn trước khi lên sân khấu rồi.

- Vậy sao. Nhưng mà tôi cảm thấy nếu là ông, ông sẽ không làm vậy đâu... Tuy nhiên tôi cũng rất vui vì đã giúp được ông.

Akutagawa cũng cười thoải mái. Đó là một nụ cười mà chỉ những người đã vượt qua được nỗi đau của bản thân mới có thể có. Cậu ấy đã tự chặt đứt

xiềng xích đang trói buộc bản thân bằng chính đôi tay của mình và bắt đầu bước về phía tương lai.

Còn tôi...

- Akutagawa, tôi muốn trở thành bạn của ông.

Hai mắt Akutagawa mở lớn, cậu ấy nhìn tôi có chút kinh ngạc.

- Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn tránh tiếp cận người khác. Vì một chuyện đau lòng xảy ra trong quá khứ, tôi không muốn mình bị tổn thương vì đến quá gần ai đó nữa. Giống như ông vậy. Tuy nhiên, bây giờ tôi muốn chúng ta hiểu nhau hơn, chúng ta có thể là bạn của nhau không, Akutagawa?

Akutagawa nhẹ cúi đầu, cậu ấy nói với vẻ khó khăn.

- ... Tôi vẫn còn có chuyện giấu ông, Inoue. Có lẽ một ngày nào đó, tôi sẽ khiến ông bị tổn thương.

Lời bộc bạch của cậu ấy khiến tôi cảm thấy kinh ngạc.

Akutagawa rốt cục vẫn còn đang giấu giếm bí mật nào nữa? Là về mẹ cậu ấy? Hay là...

Mặc dù còn vô số câu hỏi trong đầu, tôi vẫn cười nói với cậu ấy:

- Không sao cả. Nếu ông không muốn nói thì ông cứ giữ bí mật đó mãi là được.

Akutagawa ngẩng đầu lên.

Sự kinh ngạc lại một lần nữa phủ khắp khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính của cậu ấy.

Tôi duỗi tay phải ra.

- Chúng ta làm bạn đi. Có lẽ một ngày nào đó, chúng ta sẽ cãi nhau, sẽ không nhìn mặt nhau nữa, nhưng hiện tại, tôi vẫn muốn là bạn của ông.

Hai mắt Akutagawa vẫn mở to, cậu ấy nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cũng nhìn lại cậu ấy một cách nghiêm túc.

Cho dù sau này chúng tôi làm nhau tổn thương đi chăng nữa thì chúng tôi vẫn có những điều mới mẻ đã nảy sinh và mỗi ràng buộc mà chúng tôi nuôi dưỡng.

Tôi tin như vậy...

Akutagawa nhẹ nhàng nheo mắt lại.

Sau đó, cậu ấy duỗi bàn tay to lớn của mình ra và nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi cũng dùng sức nắm chặt lấy bàn tay trái ấm áp của cậu ấy.

Chúng tôi không cần ngôn từ để xác nhận.

Chúng tôi, đã trở thành bạn bè của nhau.

Đã rất lâu rồi tôi không viết thư cho cậu.

Xin cậu hãy tha thứ cho tôi vì trong hai tháng này, mặc dù đã nhận được rất nhiều thư của cậu, tôi lại chưa một lần viết thư hồi âm.

Trong những lá thư gửi cho tôi, cậu liên tục viết muốn tôi đến gặp cậu, tôi hiểu rất rõ cậu đang lo lắng chuyện gì, tuy nhiên đã xảy ra một số việc khiến tôi không thể đến gặp cậu.

Nói thật là tôi sợ phải đối mặt với cậu.

Lần đầu tiên tôi gặp cậu là vào mùa đông năm ngoái, khi đó là học kì ba năm tôi học lớp 10.

Khi đó, tôi đi thăm mẹ và gặp được cậu cũng đang nằm viện ở đó.

Cậu đang luyện tập đi bộ một mình trong hành lang.

Cho dù té ngã bao nhiêu lần, cậu vẫn gượng đứng dậy và lại tiếp tục loạng choạng bước đi, rồi cậu lại ngã xuống, lại đứng dậy bước đi. Lúc đó, cậu dường như rất khó chịu vì cơ thể không làm theo ý mình, cậu lầm bầm tự nói một mình, trông cậu còn như sắp khóc.

Nét mặt của cậu khi đó khiến tôi rất để ý, thế là về sau, mỗi ngày tôi đều đứng ép sau ngã rẽ của hành lang và nhìn cậu tập đi, nhưng tôi lại không thể cất tiếng gọi cậu được.

Rồi một ngày nọ, lúc cậu lại té ngã trên hành lang và ngồi khuyu dưới sàn, cậu đã tức giận nói to rằng:

- Này! Làm gì mà lúc nào cũng đứng nhìn tôi thế hả? Tôi là hàng triển lãm à?

Hắn là cậu đã không biết lúc đó tôi kinh ngạc đến nhường nào đâu.

Cậu cũng không biết khi cậu ngẩng đầu lên và nhìn tôi bằng ánh mắt cháy rực lửa hận và giận dữ đó, tôi đã có cảm giác như ngực mình bị một lưỡi dao đâm xuyên qua... kể từ khoảnh khắc đó, trái tim của tôi đã hoàn toàn bị cậu nắm giữ...

Tôi xin lỗi cậu, nhưng cậu chỉ dành cho tôi những lời lẽ lạnh lùng và cố giữ khoảng cách với tôi.

Về sau, mỗi lần tôi đến gặp cậu, nói chuyện với cậu, cậu đều tỏ ra khó chịu và bỏ đi.

Khi tôi định vươn tay giúp đỡ cậu, cậu đã nổi trận lôi đình và nói mình có thể tự làm được bất kì chuyện gì, rằng cậu không cần sự thương hại của tôi, cậu còn bảo tôi đừng tự ý xía vào chuyện của người khác.

Tôi biết điều này sẽ khiến cậu tức giận, nhưng tôi vẫn muốn thú nhận với cậu.

Ngay từ đầu, tôi thấy được hình bóng của cô gái mà ngày xưa tôi từng làm tổn thương trong con người cậu.

Cô gái đó tên là Konishi Mayuri, là bạn học cùng lớp của tôi hồi tiểu học. Có lẽ cậu cũng từng nghe tôi nói về chuyện này rồi.

Mỗi lần bị cậu mắng chửi, tôi đều có cảm giác như mình đang bị cô gái ấy trách cứ. Và tôi lại cảm thấy thanh thản hơn một chút.

Bởi vì tôi vẫn luôn cho rằng mình là một kẻ rất đáng bị mắng.

Về sau, mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp, tôi lên cấp ba và gặp lại Konishi, rồi chúng tôi bắt đầu hẹn hò.

Tuy nhiên, Konishi đã không còn là Konishi trước kia nữa rồi, cho dù cố gắng đến đâu, tôi cũng không thể thích Konishi hiện tại với tư cách một người khác phái. Hơn nữa, tôi còn từng phản bội một đàn anh của tôi, anh ấy rất thích Konishi, có lẽ điều này cũng là một trong những lý do khiến tôi không thể thích Konishi.

Konishi chưa một lần trách mắng hay oán hận việc tôi không có tình cảm với cậu ấy. Cậu ấy luôn dõi theo tôi, tin tưởng tôi, dựa dẫm vào tôi, như thể chỉ việc được ở bên cạnh tôi cũng đã khiến cậu ấy cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng tôi lại là một kẻ hèn nhát, tôi cảm thấy thật khó đối mặt với một Konishi như vậy. Bởi thế, cảm giác có tội trong tôi ngày càng nặng nề hơn.

Thế nên, mỗi lần cậu nhìn tôi với ánh mắt ghê tởm, tôi lại nhớ tới Konishi ngày trước, tôi lại cảm thấy đau đớn như thể ngực mình bị cắt nát bởi trăm ngàn vết dao, cổ họng tôi lại như bị ai đó bóp nghẹt. Thế nhưng, cho dù đau đớn là vậy, tôi đồng thời cũng cảm thấy những tội lỗi của mình như đang được trừng phạt, lòng tôi lại cảm thấy thanh thản hơn.

Vì vậy tôi càng ngày càng bị cậu hấp dẫn.

Ban đầu, cậu đối xử với tôi như thể tôi là con sâu cái kiến, tuy nhiên, sau khi cậu biết được tôi đang học ở trường cấp ba Seijou, thái độ của cậu thay đổi, cậu dường như chờ đợi tôi đến thăm. Mỗi lần, cậu đều hỏi tôi rất nhiều chuyện ở trường. Tôi biết cậu làm vậy là vì muốn có được thông tin về người vẫn luôn sống trong lòng cậu, người vẫn luôn khiến cậu cảm thấy đau khổ.

Bằng ánh mắt cháy rực lửa hận, cậu kể cho tôi nghe về người đó, về việc người đó đã khiến cậu tổn thương cậu sâu sắc thế nào, rằng người đó đã đánh cắp tương lai của cậu ra sao.

Khi tôi lên lớp 11 và trở thành bạn cùng lớp với người đó, quan hệ giữa tôi và cậu càng trở nên gần gũi hơn trước, đồng thời, những thay đổi mà tôi khó có thể chịu được cũng bắt đầu xuất hiện.

Thật không may, cậu đã vô tình gặp lại người đó ở bệnh viện.

Đó là khi kì nghỉ hè vừa mới bắt đầu, lúc tôi đến thăm cậu, khuôn mặt cậu tái nhợt và cậu nói cho tôi biết người đó đã đến bệnh viện.

Người đó như đến thăm một bạn cùng lớp. Cậu đã đổ lên đầu tôi vô số câu hỏi, cậu muốn biết nữ sinh đi cùng với người đó là ai, còn cô gái mà người đó đến thăm, hai người đó có thân thiết không, quan hệ của họ thế nào?

Có lúc đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu lại đột nhiên nổi giận, trông cậu rất bất an, rồi cậu bắt đầu gào khóc và trút sự bức tức lên người tôi.

Một ngày nọ, khi đến thăm cậu, tôi thấy trên giường cậu có một tờ giấy viết thư bị xé vụn.

Kể từ dạo đó, cậu càng lúc càng trở nên kì lạ.

Đó là tờ giấy cậu đã nhờ tôi đi mua, bởi vì cậu nói cậu muốn viết thư.

Tôi đoán hẳn là cậu đã định gửi cho người đó một bức thư được viết trên tờ giấy mà cậu yêu thích.

Có lẽ những gút mắc trong lòng đã khiến cậu xé nát bức thư còn đang dang dở.

Sâu trong ánh mắt của cậu sau khi xé nát bức thư là sự căm hận không thể dập tắt, cậu cắn môi chặt đến mức máu ứa ra. Trên má cậu còn lưu lại ngấn nước mắt.

Về sau, cậu ép tôi trợ giúp cậu báo thù người đó.

Đó không phải lời khẩn cầu, nó gần như một lời đe dọa, tôi nghĩ chính cậu cũng hiểu được điều đó.

Cậu đã không từ bất kì thủ đoạn nào để khiến tôi đứng về phía cậu, cậu hét lên sẽ lấy dao cắt cổ tay chết nếu tôi không nghe lời cậu, cậu còn thử quyến rũ tôi và khi thấy tôi không chịu làm theo lời cậu, cậu mắng tôi là đồ hèn nhát rồi lấy đồ vật nện tôi.

Khi tôi không đến bệnh viện nữa, mỗi ngày cậu đều gửi thư cho tôi.

Tôi biết rõ cậu đã phải bỏ ra bao nhiêu nghị lực và vất vả để có thể viết ra những lá thư này, nhìn tờ giấy lấp đầy những con chữ được đánh máy và

phần địa chỉ viết tay xiêu vẹo trên bì thư, tôi thật sự không biết phải làm sao.

Sẽ thật tốt nếu tôi có thể mặc kệ những lá thư của cậu, thế nhưng điều khiến tôi tuyệt vọng là tôi không thể xem cậu là thể thân của Konishi nữa rồi, tình cảm của tôi bắt đầu hướng tới chính bản thân cậu.

Tôi bắt đầu lo lắng, liệu cậu có thật sự nghĩ quần và tự kết thúc sinh mệnh của mình hay không?

Mỗi khi nghĩ như vậy, ngực tôi đau thắt lại và bởi tôi cũng biết cậu rất có thể sẽ thật sự làm như vậy, tôi lại càng cảm thấy bị giày vò.

Trong đầu tôi không thể dừng suy nghĩ rằng liệu cậu có đang đau khổ hay không, liệu cậu có đang khóc cô độc một mình hay không, liệu cậu có đang tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi hay không ... và thế là tôi lại không thể cầm lòng được mà mở thư ra đọc.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi bắt đầu nghĩ có lẽ nếu như tôi thực hiện nguyện vọng của cậu, tôi sẽ có thể chuộc lại những lỗi lầm mình đã gây ra trong quá khứ.

Nếu như tôi có thể chẳng suy nghĩ gì, chỉ sống và làm theo theo ý chí của cậu, có lẽ tôi sẽ cảm thấy thật nhẹ nhõm cũng nên.

Và thực sự thì đã có một lần tôi định mang lá thư của cậu bỏ vào trong tủ đựng giày của người đó. Lúc ấy trong đầu tôi nghĩ chỉ cần mình làm vậy, có lẽ mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Tuy nhiên, lý trí trong tôi vẫn ngoan cố nói với tôi rằng tôi không thể làm vậy, thế nên cuối cùng thì tôi đã xé bức thư đó và vứt nó đi.

Tôi sẽ trở thành một con người thành thật.

Tôi nhớ mình từng kể với cậu là tôi đã quyết định sẽ sống với nguyên tắc đó từ sau sự kiện trong quá khứ ấy. Cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù trong tình huống nào, tôi cũng phải là một con người thành thật, tôi không được khiến thêm bất kì ai tổn thương nữa.

Thế nhưng cậu lại yêu cầu tôi làm vậy.

Cậu muốn tôi phản bội bạn học của tôi, cậu muốn tôi khiến người đó tổn thương.

Tôi sẽ không thực hiện thỉnh cầu này. Làm thế là sai trái. Tuy nhiên, trong những bức thư gửi cho tôi, cảm xúc của cậu càng lúc càng trở nên nôn nóng và mãnh liệt, không chỉ vậy, Konishi cũng bắt đầu trở nên kì lạ vì thái độ của tôi, tôi thật sự không biết mình nên làm gì nữa.

Cho dù tôi cố gắng thế nào, cho dù tôi muốn cứu giúp Konishi đến đâu thì tất cả công sức tôi bỏ ra cũng là công dã tràng. Hành động của Konishi đã trật khỏi quỹ đạo bình thường và ngày càng điên cuồng hơn.

Thay vì gửi cho cậu, tôi gửi những lá thư hồi âm cho mẹ, tôi mượn điều đó để chèo chống bản thân không gục ngã.

Nhưng cho dù làm vậy, tôi cũng bắt đầu sắp đến giới hạn của mình rồi, tôi đã không thể cứu Konishi khi cậu ấy rơi vào sự điên cuồng. Không chỉ thế, ở trong hoàn cảnh đó, tôi vẫn còn nghĩ đến cậu, tôi cảm thấy mình thật kém cỏi, tôi trở nên tuyệt vọng như thể bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

Tôi không có tư cách đến gặp cậu. Mỗi lần đến thăm mẹ, tôi đều ngăn bản thân đi đến phòng cậu.

Trong hai tháng này, tôi cũng đã rất khổ sở. Nhưng tôi chưa từng có ý định bỏ mặc cậu. Tôi biết điều này nghe chẳng khác nào một lời ngụy biện, nhưng xin cậu hãy hiểu cho tôi. Đối với tôi thì khoảng thời gian hai tháng này

là rất quan trọng.

Hiện tại, tôi đã giải quyết xong chuyện của Konishi, tôi đã được giải thoát khỏi quá khứ, tôi cuối cùng cũng có thể viết thư cho cậu.

Tôi sẽ nói cho cậu biết quyết định của mình.

Tôi sẽ không gài bẫy người đó, cũng sẽ không đẩy người đó vào cái bẫy nào.

Bởi vì tôi và người đó đã trở thành bạn bè của nhau. Tôi coi trọng người đó như tôi quý trọng cậu vậy.

Một ngày nào đó, vì chuyện của cậu, có lẽ tôi sẽ khiến người đó bị tổn thương. Cho dù vậy, từ nay về sau, tôi vẫn muốn đối xử thành thật với bạn của tôi. Tôi không muốn có hành vi đê tiện nào như bày mưu tính kế với người đó.

Đó là điều mà tôi muốn nói rõ cho cậu biết.

Trong hai tháng này, tôi đã không thể truyền đạt cho cậu một điều đơn giản như vậy, tôi chỉ biết lặp đi lặp lại những hành vi ngu xuẩn như lấy dao cắt nát những lá thư cậu gửi cho tôi, tự cắt vào chính cơ thể của mình hay gửi cho mẹ những lá thư hồi âm tôi viết cho cậu.

Có lẽ bây giờ tôi vẫn là một gã khờ.

Tuy nhiên, đã có một người nói với tôi thế này.

Là người thì ai cũng khờ khạo cả.

Đã vậy thì hãy cứ tiếp tục làm một gã khờ và thực hiện những lý tưởng trong trái tim mình.

Thế nên, tôi sẽ chấp nhận sự ngu ngốc của bản thân, tôi sẽ đối mặt với cậu và người đó trong khi tiến về phía trước.

Một tuần sau lễ hội trường.

Vở kịch của chúng tôi nhận được rất nhiều lời khen ngợi, hòm thư yêu quái... à không, hòm thư gỡ rối tình yêu đặt tại sân trong cũng nhận được rất nhiều lời động viên như: "Vở kịch cực kì thú vị. Tôi rất cảm động", "Tôi sẽ thử đọc tác phẩm của Mushanokouji Saneatsu", v.v... Việc này khiến chị Tooko vui vẻ không thôi.

Chị ấy vừa lấy tay xé một mẫu từ xấp giấy lấy ra từ hòm thư vừa bỏ vào mồm, sau đó hạnh phúc nói:

- Ngon quá diiii~, hương vị thật giống những trái nho hoặc đào tươi ngon vừa được thu hoạch sau bao tháng ngày chăm bẵm vất vả~ Trong lòng như được bao phủ bởi cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng.

Ngoài ra, ngay cả những lá thư kiểu: "Lần sau xin cosplay trang phục y tá" hoặc "Lần sau xin diễn câu chuyện tình yêu giữa Nojima và Oomiya" chị ấy cũng bỏ vào mồm ăn sạch. Kết quả là...

(Cosplay là từ để chỉ việc ăn mặc và hành động như một nhân vật (thường là nhân vật xuất hiện trong các tác phẩm mà bản thân yêu thích)

- Uiii, vị gì kì quá~ cứ như bánh khoai lang hạt dẻ nghiền lại xịt thêm mayonnaise lên ấy~ cái này thì giống vị mực hun khói phủ sữa đặc~

Chị ấy vừa ăn vừa meo máo kể lể như vậy.

- Konoha nè, Akutagawa thế nào rồi?

Tan học, khi tôi bước vào phòng câu lạc bộ, chị Tooko hỏi tôi, chị ấy đang

ngồi ôm chân trên ghế, trong tay là quyển Vườn anh đào của Chekhov.

- Rất tốt ạ. Cậu ấy còn nói hôm qua anh Igarashi đã đến câu lạc bộ Bắn cung và xin lỗi cậu ấy. À, đúng rồi, tuần sau sẽ có một trận thi đấu, em đã nhận lời đến cổ vũ cho cậu ấy rồi. Em còn phát hiện sở thích xem phim của cậu ấy và em rất giống nhau nữa, thế nên chúng em định khi nào đó sẽ đi xem phim cùng nhau.

Tôi vừa lấy ra tập giấy bản thảo và hộp bút đặt lên bàn vừa hào hứng nói.

- Vậy à.

Ánh mắt chị Tooko trở nên hiền hòa, sau đó khóe miệng chị ấy tách ra như một đóa hoa violet thành hình một nụ cười.

Tôi cảm thấy có chút xấu hổ.

Đúng lúc này, Kotobuki mở cửa bước vào.

- Ủm... chị Tooko, em xin lỗi vì đã khiến chị lo lắng ở lễ hội trường. À, ừm, em lại nướng bánh quy, mời chị ăn ạ.

Cô nàng vừa cúi đầu xin lỗi chị Tooko, vừa lén nhìn về phía tôi, mặt đỏ bừng cả lên.

- Oa, cảm ơn em nha. Konoha, lại đây ăn cho vui nào. Nanase cũng cùng ăn với bọn chị nhé?

- O, cái này, em, hôm nay em phải trực ở thư viện. Bây giờ em phải đi rồi.

- Vậy sao, tiếc quá nhỉ.

- Vậy lần sau có dịp chúng ta cùng ăn nhé, Kotobuki.

Nghe tôi cười nói như vậy, Kotobuki mở to hai mắt, khuôn mặt cô nàng lại càng đỏ hơn.

- T-Thôi, em xin phép đi trước ạ.

Nói xong, Kotobuki vội vàng đi ra khỏi phòng. Nhìn cô nàng như vậy cũng dễ thương đấy chứ, tôi thầm nghĩ trong đầu.

Đang ôm lấy bạch bánh quy được gói lại rất khéo trong ngực, chị Tooko ngược lên nhìn tôi rồi hỏi một cách tinh nghịch.

- Nè, Konoha, em với Nanase có chuyện gì hay ho à?

- Bí mật ạ.

- A~ quả nhiên là có hả~

Chị Tooko cao giọng, phòng má nói với vẻ bất mãn.

Có lẽ tôi nên tìm lúc nào đó nói chuyện tử tế với Kotobuki... hồi cấp hai, chúng tôi đã gặp nhau ở đâu nhỉ?

- Konoha ơi, nói nhỏ cho chị biết đi mà.

- Em không thể trả lời câu hỏi về đời tư cá nhân của mình được.

- A, Konoha thật hư đồn~

- Cái gì nữa ạ? Chị đang nghĩ đi đâu vậy.

Chị Tooko làm loạn lên "Vậy mà dám giữ bí mật với chị" mất một hồi, sau đó, chị ấy cúi đầu nhìn xuống gói bánh quy và thì thầm với nét mặt cô đơn.

- Chị... đã nói dối Nanase và mọi người.

Ngực tôi thắt lại khi đột nhiên nghe thấy những lời này.

Chị Tooko tháo dây cột hình chiếc nơ và mở gói bánh ra. Bên trên khăn giấy lót với họa tiết bông hoa chất đầy những chiếc bánh quy hình ngôi sao hoặc trái tim, mùi hương ngọt ngào của bơ và đường lan ra khắp gian phòng chật hẹp.

Đó là những chiếc bánh rất ngon, nhưng chị Tooko lại không thể nếm được hương vị của chúng...

Chị Tooko nhón tay bốc lấy một chiếc bánh quy hình ngôi sao và bỏ vào miệng, vừa nhai, chị ấy vừa nở nụ cười:

- Miếng bánh này hẳn là có vị giống như Mary Poppins của Travers! Ngọt ngào, giòn tan, hạt hạnh nhân phủ bên trên thật là thơm!

Vừa nói, chị ấy vừa tiếp tục bỏ từng chiếc bánh quy vào miệng, sau đó nhai chúng một cách có tiết tấu, rồi nuốt xuống và nở nụ cười.

- Miếng này lại có vị giống như Ông chân dài của Webster! Hương chanh dịu dàng tan tỏa trên khắp đầu lưỡi! Miếng này thì giống như Khu vườn bí mật của Barnette! Mứt hoa quả màu hoa hồng chua chua ngọt ngọt, thật lãng mạn quá đi. Còn chiếc bánh hình lá hồng trà này thì có vị như Alice ở xứ sở thần tiên thì phải? Sau khi ăn xong thì để lại trên đầu lưỡi chút đắng chát, thật sự là ngon quá đi!

Nhìn chị Tooko khi kể ra hương vị "tưởng tượng" của những chiếc bánh quy thật sự rất lạc quan tích cực.

Tất cả mọi người, ai cũng mang trong mình bí mật không thể nói cho người khác biết.

Chị Tooko vừa giấu đi cảm xúc u ám mang tên "Không giống với mọi người" vừa tưởng tượng ra hương vị của những chiếc bánh ngọt ngào và nở nụ cười hạnh phúc.

Giống như chúng tôi, "Cô gái văn chương" đang ngồi ở đây cũng sẽ cười, cũng tức giận, khóc lóc, thử trồng cây chuối và thất bại, mặc đồ hoạt náo viên nhảy lên, cổ vũ người khác, cảm thấy thất vọng và đứng dậy tiến về phía trước.

Tôi ngồi xuống ghế và mở ra xấp giấy bản thảo 50 trang đặt trên bàn.

Sau đó, tôi bắt đầu viết ra một món "điểm tâm" với hương vị ngọt ngào mà chị Tooko có thể thưởng thức.

Đúng thế, chủ đề hôm nay là "Bạn bè", "Bạn bè" và "Bạn bè"...

Chờ cậu nhận được lá thư này, tôi sẽ đến thăm cậu.

Đến lúc đó, tôi sẽ nói cho cậu biết những tình cảm mà tôi đã không thể viết ra trong thư, tôi cũng sẽ tự mình nói rõ cho cậu về việc tôi đã trở thành bạn với Inoue Konoha - người cho đến bây giờ vẫn luôn chiếm giữ trái tim cậu.

Akutagawa Kazushi

Gửi Asakura Miu

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ GÃ KHỜ BỊ TRÓI BUỘC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki. Các bạn đang cầm trên tay tập thứ ba của sêri Cô gái văn chương. Theo trình tự câu chuyện thì chúng ta gần đi được một nửa chặng đường rồi, Konoha lúc nào cũng khóc thút thít đã hơi trưởng thành một chút rồi.

Câu chuyện chủ đề lần này là Tình bạn của Mushanokouji Saneatsu. Tôi thật sự rất thích những nhân vật chính trong các tác phẩm của Mushanokouji! Họ đúng là kho tàng của các câu danh ngôn! Lúc nào cũng nói ra những điều rất tuyệt vời! Dựa theo kết cấu của câu chuyện, lần này tôi đã trích khá nhiều lời thoại, nhưng vì để phù hợp với vở kịch, tôi cũng có thay đổi một số điểm nhỏ, kính mong các bạn thông cảm. Trong cách sử dụng ngôn ngữ và biểu hiện của các nhân vật, tôi cũng cố gắng học theo nguyên tác nhiều nhất có thể. vẫn còn nhiều lời thoại rất hay mà tôi không thể giới thiệu hết với các bạn được, thế nên tôi rất hi vọng các bạn tìm đọc Tình bạn cũng như các tác phẩm khác của Mushanokouji. Tôi nghĩ chắc hẳn các bạn sẽ gặp được những câu nói khiến trái tim mình đồng cảm trong các tác phẩm này.

À, đúng rồi, lần này Kotobuki cũng thật đáng thương. Đến nay thì trong mỗi tập cô ấy đều không có nhiều đất diễn, hơn nữa vai trò của cô cũng khá mờ nhạt, theo một ý nghĩa nào đó thì trong cả sêri này, Kotobuki là cô gái bất hạnh nhất cũng nên. Trong tập kế tiếp tôi sẽ cố gắng chăm sóc cô ấy hơn một chút.

Tiếp theo là lời cảm ơn.

Chị Takeoka Miho, cảm ơn chị lần nào cũng cho ra đời những bức vẽ tuyệt đẹp đến vậy. Lên màu trong tranh minh họa tập hai thật sự quá tuyệt vời! Ngoài ra thì trong giải thưởng "Light Novel này thật tuyệt! 2007" do Takarajimasha tổ chức, Cô gái văn chương và Tên hề thích chết, tập một của sêri đã giành được giải nhất ở hạng mục Tranh minh họa đấy các bạn ạ! Cũng nhờ thế mà cả sêri đã chen chân được vào top 10 của hạng mục Tổng quát và hạng mục Nhân vật được yêu thích. Chị biên tập viên đã rất mừng, tôi cũng cực kì vui vẻ. Cảm ơn tất cả các bạn đã bình chọn cho Cô gái văn chương.

Mỗi câu chuyện của sêri này đều khiến tôi phải vắt hết óc mới viết ra được, nhưng trong quá trình này, tôi cũng đã nhận được rất nhiều sự động viên cũng như niềm vui. Tôi sẽ cố gắng để có thể viết đến câu chuyện cuối cùng, rất hy vọng tất cả các bạn có thể đồng hành cùng tôi đến lúc đó. Hẹn gặp lại các bạn vào lần sau.

Ngày 03 Tháng 12 Năm 2006

Nomura Mizuki

Chúc mừng tập ba được xuất bản. Màu chủ đạo lần này là vàng kim. Tôi vốn không định dùng nó, nhưng cuối cùng thì cũng thành cái màu mang phong cách lãng mạn đầu thế kỉ XX này.

Nói thật thì trong quá trình vẽ tranh minh họa cho tập ba, tôi đã gặp rất nhiều khó khăn, tuy nhiên nhờ có kịch bản xuất chúng của chị Nomura mà cuối cùng tôi cũng lết được tới đây. Trong câu chuyện lần này, Konoha thật sự...đã rất cố gắng.

Tôi cũng muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới chị biên tập viên và anh thiết kế, cũng như những người ở nhà in.

Rất mong nhận được sự quan tâm của bạn ở các tập tiếp theo!!!!

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây:

- Tình bạn - Yêu cùng chết (Tác giả: Mushanokouji Saneatsu, NXB Kadokawa Shoten, xuất bản lần đầu năm 1966)
- Ngài Chân lý (Tác giả: Mushanokouji Saneatsu, NXB Shinchosha, xuất bản lần đầu năm 1952)
- Ngôi mộ cúc đại - Cô dâu nhà bên (Tác giả: Itou Sachio, NXB Kadokawa Shoten, xuất bản lần đầu năm 1966, tái bản lần 8 năm 1967, hiệu đính và tái bản lần 36 năm 1988)
- Con người và tác phẩm 36 - Mushanokouji Saneatsu (Biên soạn: Fukuda Kiyoto & Matsumoto Takeo, NXB Shimizu Shoin, xuất bản năm 1969)